

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Η
Χηρονομία
της
'Αφρικής'

ΜΑΙΡΗΣ
ΜΠΡΑΝΤΛΕΥ

ΟΙ απειθύνοντες προς τον δόκτορα Κάμα πρέπει απαραιτήτως να αναφέρουν: α) το έτος γεννήσεως, β) τον μήνα, γ) την χρονολογία του μηνός, δ) την ημέραν και ει δυνατόν την ώραν. Αι επιστολαί δέον να συνοδεύονται από γραμματόσημα αξίας δρχ. 5 δια την απάντησιν, θα διευθύνονται δε επ'ρὸς τὸν περιδικὸν «Θησαυρὸν» διὰ τὸν Δόκτορα Κάμα—δδὸς Σανταροῦ 5, Ἀθῆνας.

Αἱ κοσμικαὶ ἐπιδράσεις κατὰ τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ 19—25 Ἰουλίου ἔχουν ὡς ἀκόλουθοι:

1) Διὰ τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις σας: 7—8 μ.μ. τῆς Πέμπτης (25).

2) Διὰ τὰ χρηματικὰ ζητήματα: 10—11 μ.μ. τῆς Δευτέρας (22) καὶ 3—4 μ.μ. τῆς Τρίτης (23).

3) Διὰ τὴν ἀγορὰν λαχείων: 7.45—9 π.μ. τῆς Πέμπτης (25).

4) Διὰ τὰς αἰσθηματικὰς συναντήσεις ἐξαιρέτη εἶνε ἡ ἡμέρα τῆς Τετάρτης (24) καὶ ἰδιαίτερως αἱ ἀπογευματινὰ ὄρα.

5) Διὰ γάμους καὶ ἀρραβώνας: ἡ 5—6 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (21) καὶ 3—4 μ.μ. τῆς Τετάρτης (24).

6) Διὰ τὸ μέλλον σας: ἡ 12.15—2 μ.μ. τῆς Πέμπτης (25).

7) Αἱ ὄρα 2—3 μ.μ. τῆς Δευτέρας (22) καὶ 10.15—11.45 μ.μ. τῆς Τετάρτης (24) εἶνε ἐπικινδυνὸν διὰ τὴν ὑγίαν καὶ τὴν ζωὴν σας.

Αἱ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ Δ)ΡΟΣ ΚΑΜΑ

ΒΑΡΥΤΟΝΟΝ, Τοῦμπαν Θεσσαλονίκης.— Θὰ ἐπιτύχετε, ἀλλ' ἀπὸ ὀλίγης ἀπόψεως δὲν ἔχετε σοβαρὰ ὠφέλεια. Σὰς συνιστᾷ νὰ μὴν παραμελήσετε τὴν ἐπιδύωσιν σας διὰ μίαν μονιμώτερον ἀσφάλειαν τῆς ζωῆς σας. Ἡ διάθεσις σας εἶνε ἀρκετὰ δάκτος καὶ πολλὰς ἀντιφατικῆς. Γενικῶς, προβλέπω μίαν ἀσάφειαν εἰς τὴν ζωὴν σας εἰς μακρὸν χρονικὸν διάστημα. Θὰ ἐννοήσῃτε ἀρκετὰ ἀπὸ αἰσθηματικῆς ἀπόψεως, ὑπάρχει ὅμως κίνδυνος νὰ παρασυρῇτε ἐπικινδύνως ἀπὸ τὰ αἰσθηματικά σας. Μερικαὶ οἰκονομικαὶ προστριβαί. Μὴν βασίζετε εἰς τὰς φιλίας σας.

Κ. Μ. ΜΙΕΤΤΥ ΝΤΑΙΒΙ.— Αὐτοῦμαι διότι δὲν μπορῶ νὰ σὰς εὐχαριστήσω. Δὲν μπορῶ νὰ ἐνθυμώμαι τὰ ἱδία σας στοιχεῖα. Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μοῦ τὰ ξαναγράψετε, καθὼς καὶ τὰ στοιχεῖα γεννήσεως τοῦ φίλου σας. Δὲν θὰ βάλετε ἄλλο δικαίωμα ἀπαντήσεως.

ΚΑΣΤΑΝΙΑΝ.— Τὰ στοιχεῖα σας δὲν εἶνε πλήρη. Νὰ μοῦ γράψετε στὴς πόσας τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου ἐγεννηθήκατε.

ΣΤΟΝ ΓΟΛΓΟΘΑ.— Ὅπως ξέρετε, εἰς τὰς ἀπαντήσεις ὑπάρχει μίαν μικρὰ καθυστέρησιν, λόγω τῆς πληθώρας τῶν ἐπιστολῶν ποὺ λαμβάνω. Πάντως, σὰς ἀπήντησα ἤδη.

ΚΡΥΣΤΑΛΛΩ.— Παρακαλῶ, ἐξαιρέτως στὴς πόσας τοῦ μηνὸς Μαρτίου ἐγεννηθήκατε καὶ γράψτε μου, διὰ νὰ σὰς ἀπαντήσω. Εἰς τὴν ἐπιστολήν σας δὲν θὰ βάλετε ἄλλο γραμματοῦμα.

ΚΥΚΛΑΜΙΝΟ Μ. Α.— Περιτίπτετε σὲ ἓνα λάθος ποὺ εἶνε συχνὰ σὲ ἀρκετὰς νέας τῆς ἡλικίας σας. Ἐπειδὴ ἓνας νέος σὰς παρακολουθεῖ τὸν συμπάθησεν καὶ σχεδὸν τὸν ἀγαπᾷ. Σὰς λέγω τοῦτο. Πάντα καλεῖται μεταμελεῖται δταν πηγαίνει κληνῶντας τὸν ἑρῶτα. Ὅταν ἔλθῃ μόνος του, τὸ πρᾶγμα βεβαίως διαφέρει. Σὰς συνιστᾷ νὰ μὴν κάμετε ἀπολύτως τίποτε. Ἀλλοῦτε, μὲ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ δὲν βλέπω τίποτε ἄλλο, πλὴν μίαν πιθανὴν ἐρωτικὴν σχέσιν. Εἶνε προτιμώτερον νὰ περιμένετε. Ἡ ἰδιοσυγκρασία σας σὰς

ὁδεῖ εἰς πρόωρα ἐρωτικὰ αἰσθήματα. Συγκρατήθητε. Ἡ μεγάλη ἀγάπη τῆς ζωῆς σας, ἡ ὁποία καὶ θὰ καταλήξῃ εἰς γάμον βραδύνει ἀκόμη. Σὰς προλέγω πάντως μίαν ἀναμφισβήτητον ἐπιτυχίαν ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς. Ἐμπιστευθήτε εἰς τὸ μέλλον σας καὶ ἀφήστε τὰς κάτωθεν παιδαριώδεις παρορμήσεις ποὺ αἰσθάνεσθε σήμερα.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΕΑΝ Σ. Κ.— Γάμος κατόπιν αἰσθήματος εἰς νεανίαν ἡλικίαν. Προηγούμενος ὅμως θὰ ἔχετε μερικὰς ἐρωτικὰς περιπέτειας, χωρὶς σημασίαν. Εὐνοϊκὴ ἡ περίοδος 1943—45. Καμμία οἰκονομικὴ μεταβολὴ πρὸς τὸ παρόν. Χαρακτήρ ἀκατάστατος καὶ ἀσυνάρτητος. Τὰς πρὸς τὸν παρὸν καὶ τὸ ἀσυνήθιστον. Κατὰ βόθους, ὁδεύετε παραμένετε ἱκανοποιημένη. Κινεῖσθε περισσότερο ἀπὸ τὸ ἐνστικτον. Καλὴ ὑγίεια. Καλὴ οἰκονομικὴ ζωὴ, συνοδευομένη καὶ ἀπὸ οἰκονομικὴν ἀνεσιν.

ΓΙΑΣΕΜΙ Ε. Π.— Περιτίπτετε ἀποκαταστάσεις σας δὲν ἐμφανίζονται εἰς τὸν σημερινὸν ὁρίζοντά σας. Μία περίπτωσις, κατόπιν συνοικεῖται ἐμφανίζεται μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1943—45. Εἰς τὴν σημερινήν σας ζωὴν δὲν βλέπω ἄλλην μεταβολήν, πλὴν μίαν ἐξαιρετικὴν οἰκονομικὴν βελτίωσιν, ἡ ὁποία θὰ ἀρχίσῃ πιθανότατα ἀπὸ τοῦ τρέχοντος ἔτους. Διὰ τὴν ἀνεσιν σας, παρακαλῶ νὰ μοῦ στείλετε, εἰ δυνατόν, τὰ στοιχεῖα γεννήσεως τοῦ φίλου τῆς. Μοῦ ὑπενημίζετε ἐπίσης καὶ τὰ δικὰ τῆς.

ΦΙΔΙΚΑΝ, ΧΑΛΚΙΔΑ.— 1) 1942—1949, 1950. 2) Ἐνας γάμος κατόπιν αἰσθήματος, ὁ ὁποῖος ὅμως θὰ γίνῃ κατόπιν ἀρκέτων δυσκολιών. 3) Νὰ μοῦ στείλετε ἡμερομηνίαν γεννήσεως τοῦ φίλου σας, ὑπενημίζουσιν καὶ τὴν δικήν σας. 4) Ὅχι, σοβαρὰν βελτίωσιν πρὸς τὸ παρόν. 5) Ὅχι. Δὲν κατορθώνετε νὰ συγκρατήσετε τὰ αἰσθηματικά ποὺ ἐμπνέετε. 6) Δὲν βλέπω τίποτε. 7) Ὅχι. 8) Ἡμέρα Πέμπτη.

ΜΙΝΤΙΑ, Θεσσαλονίκη.— Προσωπικῶς ἐγωισμός. Πόθος διακριτικῆς καὶ ἐπιβολῆς. Αὐταρχικότης εἰς τὰς ἐκδηλώσεις σας. Ὑπάρχει κατὰ τὸ κατακτικτὸν μέσα σας, ποὺ δὲν ἀρσείν στοὺς ἄνδρας. Προσέξτε. Εἰς τὸν γάμον σας θὰ δυσκολευθῇ. Δὲν ἐννοήσῃτε ἀρκετὰ ἀπὸ αἰσθηματικῆς ἀπόψεως, ὑπάρχει ὅμως κίνδυνος νὰ παρασυρῇτε ἐπικινδύνως ἀπὸ τὰ αἰσθηματικά σας. Μερικαὶ οἰκονομικαὶ προστριβαί. Μὴν βασίζετε εἰς τὰς φιλίας σας.

ΙΟΥΛΙΩΝ Δ. ΑΡΙΘ. 41.— Δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ ἀπελπιζέσθε καὶ στενοχωρεῖσθε. Εἰσθε τὸσον νέος ἀκόμη καὶ ἡ ζωὴ ἀνοίγεται μπροστὰ σας. Πιστεύετε μὲ, δὲν πρέπει νὰ ἀποδώσετε καμμίαν σημασίαν εἰς τὰς σημερινὰς δυσχερεῖς. Ἡ τύχη θὰ σὰς ἐννοήσῃ ἀρκετὰ καὶ θὰ σὰς ἐπιτρέψῃ νὰ χαράξετε μίαν καλὴν σταδιοδρομίαν. Εἰς τὴν σταδιοδρομίαν σας ὅμως αὐτὴν, δὲν μπορῶ νὰ σὰς κρύψω ὅτι θὰ γνωρίσετε μερικὰς μεταλλαγὰς, ὅχι πάντοτε εὐχάριστες. Ἡ κοινωνικὴ σας θέσις θὰ εἶνε καλὴ. Ἐπίσης καὶ οἰκονομικῶς θὰ ἐννοήσῃτε. Διὰ τὸ ἐπετινὸν ἔτος αἱ προβλέψεις μου δὲν εἶνε ἀπολύτως ἐνθαρρυντικαί. Θεωρῶ ἐπίσης δυσκόλον τὴν ἐξέρεσιν ἱκανοποιητικῆς ἐργασίας. Καλύτερον νὰ μὴν διασπῇτε καὶ νὰ προσπαθῇτε νὰ προσαρμόσετε τὴν ζωὴν σας εἰς τὰς σημερινὰς συνθήκας. Ὅχι αἰσθηματικὰς περιπέτειας. Δὲν θὰ σὰς ἐννοήσουν πολὺ οὔτε εἰς τὸ μέλλον. Ἐὰν σὰς εἶνε δυνατόν στείλετε μου τὴν ἡμερομηνίαν γεννήσεως τοῦ πατέρα σας, ὑπενημίζοντάς μου συγχρόνως καὶ τὴν δικήν σας.

ΓΕΡΑΚΙ Χ.— Ὁ χαρακτήρ σας εἶνε ἀμείδιος καὶ ἥμερος. ἔχετε μίαν ἐμφυτον αἰσθησὶν τῆς πραγματικότητος καὶ αὐτὸ θὰ σὰς ὠφελέσῃ πολὺ εἰς τὴν ζωὴν. Ἀξιόλογα πνευματικὰ προσόντα καὶ ψυχικὰ χαρίσματα. Τὸ μόνον κακὸν εἶνε ὅτι λεπτολογεῖτε τὰ πάντα καὶ εἰς ταπεινὰς μεγάλης ὁρμῆς καὶ ἀνεπτυγμένῃς πρωτοβουλίαις. Αἱ πρόδοί σας θὰ εἶνε ἀρκετὰ βραδείαι, μολοντὶ θὰ ἐπιτύχετε εἰς διττὴν καταπαισθήσιν. Καὶ τοῦτο διότι δὲν ἔχετε τὴν ἱκανότητα τῶν ἐλιγμῶν. Φροντίζετε πάντως νὰ συμπληρώσετε τὰς ἐλλείψεις σας. Αἰσθηματικῶς θὰ ἔ-

χετε προσκαίρους ἐπιτυχίας. Στερεῖσθε ἄλλωστε τῆς ἱκανότητος προσηλώσεως καὶ ἀφοσίωσης. Οἰκονομικὴ εὐχέρεια, ἐντὸς ὁρίων ὅμως. Βραδύτερον ἔχετε πολλὰς πιθανότητες νὰ διακριθῇτε.

ΕΥΡΥΜΟΝΗΝ Α+Σ.— Χαρακτήρ βίαιος. Δὲν λογιζέσθε. Τὸ ἐνστικτον σὰς παρασύρει. Δυσκόλος γάμος. Θὰ εἶνε κατόπιν συνοικεῖται. Πιθανότητες ἀποκτήσεως χρημάτων ἐξ ἀπρόσπου αἰτίας. Οἰκονομικαὶ προστριβαί καὶ ἀνωμαλίας. Δὲν δημιουργεῖτε πολλὰς συμπαθείας γύρω σας. Βίαια γεγονότα θὰ διακρίνουν τὸν ροῦν τῆς ζωῆς σας. Πιθανὴ ἀσθένεια μακρὰς διάρκειας.

Κ. Μ. ΠΙΤΣΙΡΙΚΙ.— Χαρακτήρ εὐμετάβολος. Μεγάλῃ διατακτικότης. Ψυχικὴ εὐγένεια. Ἐμφυτος αἰσθησὶς τοῦ καλοῦ. Διδάσεις ὀνειροπόλος. Δὲν σὰς ἀρέσει νὰ ἐξωτερικεύετε τὰ αἰσθηματικά καὶ τὰς σκέψεις σας. Πολὺ δύσκολος εἰς τὰς φιλίας σας. Πρόωρος αἰσθηματικαὶ περιπέτειαι. Ὁ γάμος σας θὰ εἶνε ἐπίσης εἰς νεανίαν ἡλικίαν. Σχετικὴ εὐμερία. Καλὴ κοινωνικὴ θέσις. Πρέπει νὰ ἀποκτήσετε περισσότερο θάρρος καὶ νὰ ἀφήσετε κατὰ μέρος ὅλας τὰς ἐπιφύλαξεις σας. Ἐπίσης νὰ ἀναπτύξετε τὴν φιλοφροσύνην σας.

ΑΠΗΛΑΜΕΝΗΝ ΚΟΡΗΝ, Ζάκυνθος.— Ὁ γάμος σας θὰ βραδύνῃ ἀκόμη ἐπ' ὀλίγον. Θὰ εἶνε κατόπιν συνοικεῖται. Μετρία βελτίωσις τῆς οἰκονομικῆς σας καταστάσεως. Ὑγεία ὅχι σταθερά. Μεγάλῃ δυστορία καὶ νευρικήτης. Ἀπαισιόδοξος διάθεσις. ἔχετε καταστρέψει τὴν ζωὴν σας καὶ κινδυνεύετε νὰ φθείρετε τὴν νεότητά σας μὲ τὰς ἀδιακόπους στενοχωρίας σας καὶ τὴν παρασιμωδὴ ἀνδροσφαιρὴν μέσα στὴν ὁποῖαν ζήτε. Αναρρῶστε καὶ μὴν ἀμφιβάλλετε ὅτι ἡ τύχη θὰ σὰς ἐννοήσῃ περισσότερο εἰς τὸ μέλλον παρ' ὅτι εἰς τὸ παρελθόν. Δὲν μπορῶ νὰ προσδιορίσω ἐπαγγέλμα.

ΚΟΚΚΙΝΟΝ ΚΡΙΝΟΝ 102.— 1) Θὰ ἔχετε πολλὰς πρόωρους ἐρωτικὰς περιπέτειας. Ὁ γάμος σας θὰ βραδύνῃ ὀλίγον, ἀλλὰ θὰ εἶνε ἀπολύτως εὐτυχής. Θὰ εἶνε συνέπεια αἰσθήματος. Μετὰ τὸ 1944. 2) Θὰ ἐπιτύχετε. Θὰ συναντήσετε εἰς τὸν δρόμον σας πολλὰς καὶ ἀξιολόγους ὑποστηρίξεις. 3) Χαρακτήρ ἀνεξαρτήτος καὶ ἀπειθαρχητός. Δὲν κατορθώνετε νὰ βάλετε μεγάλην τάξιν εἰς τὰ αἰσθηματικά καὶ τὰς σκέψεις σας. Τρυφερά διδασκί. Φιλόκαλοι τάσεις. Ὑγεία καλὴ. Δὲν διατρέχετε σοβαροὺς κινδύνους. Δὲν βλέπω ἄξια λόγου ταξίδια.

ΑΓΝΩΣΤΟΝ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 1.— Ἀξιόλογα προσόντα. Τὸ βασικὸν σας ἐλάττωμα εἶνε ἡ ἐλλείψις σταθερότητος καὶ ἱκανότητος προσαρμογῆς εἰς τὰς διαφόρους περιστάσεις. Διάθεσις μάλλον ὀκνηρὰ. Αἰσθηματικὴ ἐπιφαιστικότης. Δὲν ἐμπνέετε ἐμπιστοσύνην, πρᾶγμα ποὺ δὲν εἶνε καλὸν καλόν. Αἱ προσπάθειαι σας εἶνε χωρὶς συνέπεια. Νὰ προτιμήσετε ἓνα μόνον καὶ σταθερὸν ἐπάγγελμα. Θὰ ἐπιτύχετε, ἀλλὰ μὲ κάποιαν βραδύτητα. Ἡ γενικὴ τάσις σας εἶνε καλὴ.

ΤΟ ΚΟΥΚΑΙ Ε. Ι. Α.— Ἀνεξαρτήτως τῶν ὑπολογισμῶν σας, βλέπω τὸν γάμον σας μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1940—41. Αἰσθηματικῶς ὑπ' ὄψιν τῆς ἡμερομηνίας γεννήσεως σας καθὼς καὶ ἐκείνης τοῦ μνηστήρος σας, θεωρῶ ὡς καταλληλοτέραν ἐποχὴν τὸ δεύτερον δεκάτημον τοῦ Αὐγούστου ἢ τοῦ δεύτερου ἐπίσης δεκάτημον τοῦ Ἰανουαρίου. Ὁ μνηστὴρ σας εἶνε θετικὸς καὶ εὐκρινὴς χαρακτήρ καὶ θὰ προσβάλῃ ἀσφαλῶς εἰς τὴν σταδιοδρομίαν του. Ἡ ζωὴ σας θὰ εἶνε ἀρκετὰ εὐχάριστη καὶ οἰκονομικῶς ἀνετος. Καλὴ κοινωνικὴ θέσις. Αἱ ἐπιδιώξεις σας διὰ τὴν ἐξέρεσιν θέσεως φοβούμεαι ὅτι δὲν θὰ πραγματοποιηθῶν συντόμως. Πάντως σὰς τὸνίζω ὅτι πρέπει νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ μέλλον. Θὰ ἐννοήσῃτε ἀρκετὰ ἀπὸ τὴν τύχην.

Ο ΧΑΡΟΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΙ Ζ. Γ. 1) Γάμος κατόπιν αἰσθήματος. Πιθανότατα κατὰ τὸ 1943 ἢ 1944. Ἡμερὸς ζωῆς, χωρὶς σοβαρὰς περιπέτειας. Ὑγιανὴ εὐμερία, ἡ ὁποία ὅμως θὰ ἐξασφαλισθῇ κατόπιν πολλῶν κόπων εἰς τὴν ἀρχήν. Μία ἀπρόσποτος σύμπτωσις θὰ συντελέσῃ εἰς μίαν αἰσθητὴν βελτίωσιν τῆς κοινωνικῆς τῆς θέσεως. Ἐὰν εἶνε δυνατόν, ἄς μοῦ στείλῃ στοιχεῖα διὰ

τὸν φίλον τῆς.

ΑΙΜΥ Ζ. Μ. Π., Πειραιά.— Σημαντικὴν βελτίωσιν εἰς τὴν ζωὴν σας βλέπω ἀπὸ τοῦ ἔτους 1943. Θὰ ἐννοήσῃτε περισσότερο ἀπὸ τὸ ἔτος 1945. Δὲν μπορῶ νὰ σὰς κρύψω ὅτι ἡ σημερινὴ στενοχωρία κατὰστασις θὰ παραταθῇ ἀκόμη. Μὴν ἀπελπιζέσθε ὅμως. Πιθανὸν κέρδος ἀπὸ ἀπρόσπου αἰτίαν (λαχείων κτλ.). Τὸ τοποθετῶ γύρω ἀπὸ τὸ ἔτος 1949. Διὰ τὸ 1940 τίποτε τὸ ἰδιαίτερον ἀξιοσημειώτων. Διὰ τὴν ἐξέρεσιν θέσεως δὲν μπορῶ νὰ σὰς δώσω σοβαρὰς ἐλπίδας. Περί τὰ τέλη τοῦ τρέχοντος ἔτους θὰ σὰς παρουσιάσῃ μίαν εὐκαιρίαν μετρίως διορθώσεως τῆς οἰκονομικῆς σας καταστάσεως.— Ἡ κόρη σας θὰ ἐννοήσῃ περισσότερο ἀπὸ σὰς. Προσέξτε ὅμως τὴν ὑγίαν τῆς. Κοινωνικῶς θὰ ζῇ εἰς καλύτερον ἐπίπεδον. ἱκανοποιητικὸς γάμος εἰς νεανίαν ἡλικίαν.

ΧΙΩΝΙ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ, ΑΡΙΘ. 95.— 1) Θὰ μὲ διευκολύνετε ἀν μοῦ εἰδότε ἡμερομηνίαν γεννήσεως τοῦ φίλου σας. Πάντως γάμον σύντομον σὲν προβλέπω γιὰ σὰς. Ὡς μάλλον ἐννοῖται περίοδον θεωρῶ τὴν μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1944—1949. 2) Ἀρκετὰ ἐμπόδια θὰ παραμερισθῶν διὰ τοῦ χρόνου. Οἰκονομικὰ ζωὴ καλὴ, ἀλλ' ὑποκειμένη εἰς συχνὰς μεταλλαγὰς. Δὲν ἀποκτήσετε τέκνα. Οἰκονομικὴ εὐμερία. Βραδύτερον, ἡ κοινωνικὴ σας θέσις θὰ ἀνέλθῃ πολὺ. 3) Σκούρα χρώματα, πρὸς τὸ δοθὺ κανόνων. Ἡμέρα Σάββατον. Ἀριθμὸς 9. Λίθος σάπφειρος. Μερικὰ μετακινήσεις. Ὅχι μεγάλα ταξίδια. 4) Τρυφερά διδασκί. Φιλόδοξοι τάσεις. Ἀρμονία αἰσθημάτων καὶ λογικῆς. Ὑγεία ὅχι ἀπολύτως σταθερά. Δημιουργεῖτε ἀρκετὰς ἀντιπαθείας. 5) Ὅχι ἔμεσον. Ζητήστε μου ὅποιανδήποτε διευκρίνισιν ἐπιθυμεῖτε.

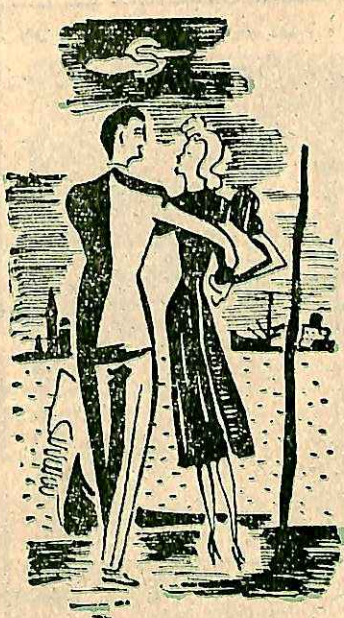
ΖΑΡΜΕΝΗΝ Τ.— Οἰκονομικαὶ ἀνωμαλίας καὶ στενοχωρία. Ἡ ζωὴ σας δὲν ὑπῆρξε ὡς σήμερα πολὺ εὐχάριστη. Πολλὰ ἐμπόδια καὶ κατατρεγμὸν τῆς πύχης. Ἡ ὥρα τοῦ γάμου σας δὲν ἔφθασε ἀκόμη. Πιθανὸν κατὰ τὸ 1943, κατόπιν συνοικεῖται. Πάντως, δὲν μπορῶ νὰ σὰς παράσχῃ καμμίαν ἐγγύησιν. Βελτίωσις τῆς οἰκονομικῆς σας καταστάσεως, ἀλλ' ὅχι σημαντικὴ. Καλυτερεύετε τὰς σχέσεις μὲ τὸν περιβάλλοντα σας. Δημιουργεῖτε πολλὰς προστριβὰς.

ΛΕΥΚΗΝ ΓΑΡΔΕΝΙΑΝ.— Εἰσθε πολὺ εὐαίσθητη καὶ μάλιστα περισσότερο ἀπὸ ὅσον πρέπει. Ἐνα βλέμμα καὶ μερικὰ ὥραία λόγια ὑπῆρξαν ἀρκετὰ διὰ νὰ σὰς κάμουν νὰ αἰσθανθῇτε κατὰ πού νομίζετε ὡς ἑρῶτα. Σὰς συνιστᾷ νὰ συγκρατηθῇτε. Διότι, δυστυχῶς, δὲν μπορῶ νὰ σὰς δώσω σοβαρὰς ἐλπίδας δι' αὐτὸ τὸ αἰσθημὰ σας. Πρέπει νὰ φανθῇ περισσότερο λογικῇ. Ὁ παρορμητικὸς, φοβούμεαι ὅτι ἡ μικρὴ αὐτὴ περιπέτεια θὰ γίνῃ ἀφορμὴ νὰ δοκιμαστέσθε πολλὰς λύπας καὶ στενοχωρίας. Δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ τίποτε ἄλλο πρὸς τὸ παρόν.

ΜΑΡΑΜΕΝΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ.— Δὲν ἐννοήσῃτε εἰς τὰ ἐρωτικὰ αἰσθημὰ.— Ὁ ἀρκετὰ δύστροπος χαρακτήρ σας καὶ ἡ ἐλλείψις μεγάλης ζωτικότητος, ποὺ ὑπῆρξε ἀποτέλεσμα τῶν μέχρι τοῦδε πληγῶν ἀπὸ τῆς μοῖρας συνετέλεσαν πολὺ εἰς τοῦτο. Εἰς τὴν σημερινὴν περιπέτειαν δὲν μπορῶ δυστυχῶς νὰ σὰς ἐξωθῇσω, ὅπως τὴν προῖπθεσιν βέβαια ὅτι ἀποβλέπετε εἰς γάμον. Ὁ γάμος σας παρουσιάζεται δύσκολος καὶ θὰ εἶνε μάλλον κατόπιν συνοικεῖται. Θὰ διορθωθῇ αἰσθητῶς τὴν οἰκονομικὴν σας κατάστασιν. Ἐπιτυχία εἰς τὴν ἐργασίαν σας ἀρκετὰ μετρία. Ἀναρρῶστε λίγο καὶ μὴν ζήτε μὲ τὴν διαρκὴ ἀπογοήτευσιν μέσα εἰς τὴν ψυχὴν σας.

ΝΤΑΡΑΓΚ Ν. 2.— Σὰς σημειῶ νὰ μίαν περίπτωσιν ἀπρόσπου κέρδους δι' ἓνα προσέξῃς μέλλον. Ἡ ζωὴ σας θὰ ἔχῃ πολλὰς ἐναλλαγὰς, ἀλλὰ δὲν εἶνε εὐχάριστη εἰς τὸ σύνολόν τῆς. Μερικὰ οἰκονομικὰ προσόντα καὶ δυσχερεῖαι μὲ τὸ ὅποιον μοῦ γράφετε ἐνδιαφέρουσαι ἐλλειψεις γιὰ σὰς. Πρὸς τὸ παρόν, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ καμμία σκέψις περὶ γάμου. Ἡ ἀποκατάστασις σας θὰ γίνῃ βραδύτερον καὶ θὰ εἶνε ἀρκετὰ εὐτυχής.

© Δ ὁ κ τ ω ρ ΚΑΜΑ

Οἱ γυναῖκες δὲν ἐνδιαφέρονται ποτέ γι' αὐτὰ ποὺ λένε ἡ ποὺ γράφουν οἱ ἄνδρες γι' αὐτές. Ἐτοὶ τοῦλάχιστον διατείνονται ὅταν βλέπουν ἡ ἀκούουν πράγματα ποὺ τοὺς προκαλοῦν τὴν ἀγανάκτησιν. Ὅταν ὅμως πρόκειται γιὰ λόγια εὐγενικὰ καὶ κολακευτικὰ, τὸ ὑποδέχονται μ' ἐνθουσιασμό.

Οἱ παρακάτω φράσεις λοιπὸν δὲν εἶνε γιὰ τίς ἀνώτερες γυναῖκες, γι' αὐτές ποὺ μένουν ἀδιάφορος μπροστὰ σ' ἓνα κομπλιμέντο, σὲ μίαν κολακίαν, ἢ καὶ μέσα τους κάνουν ὀλόκληρη συλλογὴ ἀπὸ τέτοιους ἐπαίνους. Εἶνε γιὰ τίς γυναῖκες ἐκείνες ποὺ βλέπουν μ' εὐχάριστη τὴν ἀναγνωρίσιν τῶν προτερημάτων τους, καὶ θὰ τοῦ φύλου στοῦ ὁποῖον ἀνήκουν, καὶ ἀγαπᾶντοὺν ὅταν ἀκούουν μίαν φράσιν ποὺ ἔχει ἔστω καὶ μικρὴ δόσι κακεντρέχειας. Ἀναγνωρίζομε λοιπὸν κί' ἡμεῖς τὰ προτερήματα καὶ τὰ χαρίσματα τους, μὴ παραλείποντες ὡστόσο καὶ μερικὰ φαρμακερὰ βέλῃ, πρὸ παντὸς ὅταν εἶνε σωστὰ καὶ δίκαια.

Ἀλλὰ οἱ ἄνδρες σκέπτονται πραγματικῶς καλὰ ἢ κακὰ γιὰ τίς γυναῖκες; Ἀπαντοῦμε μὲ μίαν φράσιν τοῦ Φωμπέρ, ποὺ δικαιολογεῖ ὅλα ὅσα ἔχουν λεχθῇ ἐναντίον τῆς: «Ὅποιος δὲν ἐκτιμᾷ τὴν γυναῖκα τῆς ποῖ τὴν ἀγαπᾷ, γιὰτί πρέπει κανεὶς νὰ ὑποφέρει γιὰ νὰ νοιώσῃ κατὰ καλὰ».

Ὑπάρχουν μερικὰ πράγματα τὰ ὁποῖα ἡ γυναῖκα διακρίνει μὲ τὴν ὀξυδερκεῖαν ἑκάστου ἀνδρῶν.

Ἡ γυναῖκα βλεῖ νὰ λατρεύεται χωρὶς αἰτία. Ὅχι ἐπειδὴ εἶνε ὀμορφὴ ἢ καλὴ, ἢ ἐξυπνὴ, ἢ μορφωμένη, ἢ ἄπλως χαριτωμένη, ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶνε γυναῖκα. Καθὲ ἀνάλυσις τῆς φαίνεται ἐξευτελιστικὴ, μίαν ἐξάρτησις τῆς προσωπικότητός της ἀπὸ κατὰ πού τὴν ἔχει στὴν ὑποταγὴ τῆς καὶ τὴν μετράει.

Ἡ ζωὴ τῶν γυναικῶν πορεῖ νὰ χωρισθῇ σὲ τρεῖς φάσεις: ὀνειρεύονται τὸν ἑρῶτα, ἀσκούν τὸν ἑρῶτα κλαίει

Ἀφορισμοὶ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡῶΤΑ

γιὰ τὸν χαμένον ἑρῶτα.

(Α. Ἀρνώ)
Ὁ ἄνδρας δημιουργήθηκε ὅταν ἡ φύσις ἦταν ἀκόμη μαθητευομένη. Ἀλλὰ ἡ γυναῖκα δημιουργήθηκε ὅταν ἡ φύσις εἶχε γίνῃ πιά μίαν μεγάλην δασκάλα.
(Α. Σίλλερ)
Εἶνε εὐκολώτερον νὰ ναυπηγήθῃ ἓνα καράδι, παρὰ νὰ ἐτοιμασθῇ μίαν γυναῖκα νὰ βγῇ ἀπ' τὸ σπίτι.

(Μπέρναρ Σῶ)
Ἡ σύζυγος, ἡ καλὴ σύζυγος δὲν κουράζεται ποτέ, πρὸ παντὸς ὅταν πρόκειται νὰ δείξῃ τὸν ἄνδρα τῆς.

(Ρ. Μπάχμα)
Ἐνας ἄνδρας, ὅσο κακεντρέχης καὶ ἂν εἶνε, δὲν θὰ κακολογήσῃ ποτέ ἢ δὲν θὰ ἐπαινεῖ ποτέ τίς γυναῖκες τόσο, ὅσο κακολογοῦνται ἢ ἐπαινούν

ταὶ αὐτὲς μεταξύ τους.

(Μπαλζάκ)
Τὸ νὰ εἶνε ὥραία μίαν γυναῖκα καὶ ν' ἀγαπιέται, αὐτὰ σημαίνει ἄπλως ὅτι εἶνε γυναῖκα. Ἀλλὰ νὰ εἶνε ἀσχημὴ καὶ νὰ κατορθώσῃ ν' ἀγαπηθῇ, αὐτὸ σημαίνει πὼς εἶνε μεγάλη γυναῖκα.
(Μπαρμπαί ντ' Ὀρεδγιό)

Μία ὀμορφὴ γυναῖκα στοῦ σαλόνι ἡ ἓνας ἡθοποιὸς ἐπάνω στὴ σκηνή, θὰ ἐξαντλοῦσαν καὶ θε θαυμασμό ἂν δὲν ὑπῆρχαν τὰ παρασκῆνια.

(Κα Μπαστέ)

Ἡ καρδιά τῆς γυναῖκος γνωρίζει μίαν εὐτυχία μοναχὰ στὸν κόσμον: ν' ἀγαπᾷ καὶ ν' ἀγαπιέται.

(Μ. Μπέρ)

Ὁ δαιμόνιος πόθος τῶν γυναικῶν εἶνε νὰ ἐμπνεύσουν τὸν ἑρῶτα.

(Λούντβικ Μπα

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΤΟΣ Γ' ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 111

Εκδότης: Εταιρία «Κ. Ν. Παπαγεωργίου και Σία»

Γενικός Διευθυντής:
Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Διευθυντής Συντάξεως:
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

Γραφεία: Σανταρόζα 5, Αθήναι
Τηλέφωνον 29.967

Συνδρομαί:

Ετησία έσωτ. Δρ. 250, Έξάμ. 125
Ετησ. έξωτ. Λρ. 110, Άμερ. Δ. 6
Οίκια Οίκον Διευθ. Σανταρόζα 5
Υπεύθυνος Συναξέως: Άπ. Ν.
Μαγγανάρης (κατοικ. Βαρβάκη 10)
Προϊστ. τυπογραφείου: Στέφ. Κατσάνης
(Δαμάρεως 4, Παγκράτι)

Κυριακή 21 Ιουλίου 1940

ΕΝΤΕΛΟΣ ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Μπάνια

Ήσυχάστε! Δεν πρόκειται να σας περιγράψω εδώ τα «δαντελλωτά ακρογιάλια» που «γέμισαν» πάλι από πολυχρώμα μαγιώ και μοντέρνες μπρούτζινες Αφροδίτες! Γάuche διαδοσεί όλ' αυτά εκατό χιλιάδες φορές τουλάχιστο! Σας έχωμε τρελλάνει με το να επαναλαμβάνωμε τα ίδια και τα ίδια στερεοτύπως και ανιαρώτατα κάθε καλοκαίρι! Τόχω υπ' όψει μου και σέβομαι την άνεκτικότητα σας, αλλά και την αδυναμία να μας εκδιχθήτε όταν διαβάσετε ξεπλωμένον στο κρεβάτι σας.

Γιά κάτι άλλο θέλω να σας μιλήσω. Όπως ξέρετε η Φύσις είναι άδικη. Μοιράζει την ομορφιά όπου της καينίση! Ο Χρόνος, άφ' έτέρου, έχει προορισμό να καταστρέφει κάθε πλαστική τελειότητα και κάθε άρμονία γραμμών της Γυναίκας. Έτσι εξηγείται —συγχάρητε με γιά την ανακαλυψή! — το γεγονός ότι υπάρχουν γυναίκες με άσχημα ή με χαλασμένα σώματα. Δυστύχημα! Άνωτέρα δια! Σύμφωνοι! Γιατί τα έπιδεικνύουν όμως στην «πλάξ»; Ποιός τις υποχρεώνει; Και ποιός τους λέει ότι μπορούν ν' ανεχθούμε κι' έμεις όλο αυτό το φοβερό θέαμα της ζωντανής αντίαισθητικότητας που ρεζιλίζει το «άβρον φύλον» και το εμφανίζει στη χειρότερη μορφή του, γαμάτο ξεχειλισμένες πλαδαρότητες και γελαδικές καμπύλες;

Ποιός τις αναγκάζει στις έκπληκτικές εκθέσεις ανυπόκριτων άριστουργηματικών καλλωνών, που άντικρύζοντάς τις κανείς όγκώνει από άνανακτηρή!

Ουαί και άλλοίμονο στους άφελείς που θά πάνε σέ μία πλάξ με μόνο σκοπό την αισθητική απόλαυση και που θά πέσουν έπάνω σ' ένα θέαμα κακού άνα γλυφικού πλάσματος. Όα καταρσταούν έαυτούς και θά κλάψουν τον κόπο και τα έξοδα της μετακινήσεώς των ως έκει!

Μά, θά μου πητε, «να μην κάνουν βαλάντισιο μάντιο, κύριε»; Όχι, να μην κάνουν!... Δεν έχουν το δικαίωμα. Όπως υπάρχει δημοσία αιδώς, έτσι υπάρχει και δημοσία αισθητική! Άπορώ μάλιστα πώς δεν προστατεύεται από κανένα νόμο!

ΕΥ.—

ΤΟ ΜΟΝΤΕΛΟ

ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΜΟΥ

ΤΟΥ Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ
ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ο θίσσος του κ. Β. Άργυροπούλου είνε ά ξιέπαινος γιά την προτίμησι που δείχνει σ'α έλληνικά έργα. Αυτή η προτίμησις άλλωστε δεν του όγηκε σέ κακό: Γιατί και το έλληνικό κοινόν δείχνει την ίδια προτίμησι στην έλληνική θεατρική παραγωγή και ο κ. Άργυρόπουλος και με άλλα έργα που άνέβασε ως τώρα και με το «Στραβόβυλον» του συνεργάτου μας κ. Δ. Φαβά τελευταία, δικαιώθηκε πλήρως στην προσπάθειά του να υποστηρίξη τους συγγραφείς μας. Αυτό δε συμβαίνει και με την κωμωδία του κ. Π. Παπαδούκα από Μοντέλο της Γυναίκας μου που άνέβασε την περασμένη έβδομάδα στο θέατρο «Μακέδον» όπου παίζει έφέτος το καλοκαίρι.

Το «Μοντέλο της Γυναίκας μου» είνε το πρώτο έργο πρόας που δίνει ο κ. Παπαδούκας, γνωστός από πολλές επίθεωρησιακές του έπιτυχίες. Και μπορεί κανείς να πη, χωρίς τις συνειδημένες επιφυλάξεις, ότι η νέα αυτή κωμωδία είνε ένα έργο άρτιο από κάθε άποψη.

Όπως εξηγεί ο συγγραφέας σ' ένα σύντομο σημείωμα του, με την κωμωδία αυτή θέλει να σατυρήσθ το μινιτικό πνεύμα της γυναίκας. Η υπόθεσις του με λίγα λόγια είνε αυτή: Ο Άλέκος (Β. Άργυρόπουλος) παρακολουθεί με άνησυχία ότι η γυναίκα του η Λέλα (Γίτα Λάσκαρη) μιμείται σέ όλα μία στενή φιλενάδα της, τη Νταίζη («Άνα Σταυρίδη»). Ότι κάνει αυτή η φίλη της έννοει να το μιμηθ όμείως κι' έκείνη. Καινούργια τουαλέτα η Νταίζη, κοινόρ-για κι' η Λέλα. Ταξίδι η Νταίζη, ταξίδι κι' η Λέλα. Μπρίτζ μαθαίνει η Νταίζη, μπρίτζ κι' η Λέλα. Στις κούρσες πηγαίνει η Νταίζη, στις κούρσες κι' η Λέλα. Αυτή η ιστορία ένοχλεί —και δικαίως— τον άντρα της, ο οποίος εξαμολογείται τον πόνο του σ'όταν φίλο του τον Κώστα (Κωνσταντάρης) που προσπαθεί να τον παρηγορήσθ. Από τον φίλο του αυτόν όμως ο Άλέκος πληροφορείται ότι η Νταίζη έχει έραστή: το Λάκη («Άνακτορίδης»), έναν νέο κοσμικό που ακολουθεί παντού τη Νταίζη και κάνει συντροφιά και με τη Λέλα. Όπως είνε φυσικό, ο Άλέκος πιστεύει ότι η γυναίκα του θά μιμηθ τη φίλη της και σ' αυτό το κεφάλαιο. Και από το σημείον αυτό αρχίζει το ψυχικό του μωρτύριο. Άφίνει όλες του τις δουλειές και παρακολουθεί συστηματικά τη γυναίκα του, γιά να προλάβθ το δυσάρεστο ένδεχόμενο που άπειλει την άμφιβολή συζυγική του εύτυχία. Κι' αυτό το κατορθώνει έπειτα από πολλές περιπέτειες... και με τη βοήθεια ενός περιτράφου που μεταχειρίζεται γιά να φέρη σέ λογαριασμό και τη γυναίκα του και τον φίλο του τον Κώστα, που ήταν ο υποψήφιος έραστής της.

Γύρω από το πρότυπο αυτό θέμα, ο κ. Παπαδούκας έγραψε μία κωμωδία εύχρηστη, που παρακολουθείται μ' ένδιαφέρον από την αρχή ως το τέλος. Δεν υπάρχει σ' αυτόν τίποτα το συμβατικό, τίποτα το κοραστικό. Έπι πλείον στο «Μοντέλο της Γυναίκας μου» διαπιστώνει κανείς και πού συνήθως: Τον έξυπνο διάλογο. Υπάρχουν σκηνές που κρατούν πέντε ή δέκα λεπτά της ώρας και όμως, όχι μόνο δεν κουράζουν, αλλά, χωρίς σ'όταν πνευματώδη διάλογο φαίνονται και μικρές. Η πιο ένδιαφέρουσα σκηνή του έργου δε, είνε άνθροισθητή ο διάλογος μεταξύ του Άλέκου και του Γιώργου, του συζύγου της Νταίζης (Ξεν. Άργυρόπουλος) όπου ο πρώτος προσπαθεί ν' άνοιξη τα μάτια του άλλου γιά τα κατορθώματα της γυναίκας του. Ο Γιώργος όμως δεν υποψιάζεται τίποτα απ' όλ' αυτά. Κι' έπειτα έχει και τη θεωρία του, με την οποία δικαιολογεί την άδιαφορία που δείχνει σ' αυτό το ζήτημα.

Ο θίσσος Άργυροπούλου άνέβασε την κωμωδία αυτή με έπιμέλεια συνθήσιτη. Τα σκηνικά θαλμένα με γούστο, οι τουαλέτες των κυριών κομψότερες και το ντύσιμο των άνδρων άνάλογο. Το παίξιμο επίσης μελετημένο και άψογο. Ο κ. Άργυρόπουλος, λαμπρός όπως πάντοτε, έδωσε άναγλυφο τον ρόλο του άνησυχούστος συζύγου. Η κυρία Γίτα Λάσκαρη επίσης όρθη έναν ρόλο που της έέρχεται κούτιν και η κυρία Άνα Σταυρίδη, που ζανσεφανίζεται στη σκηνή, έπειτα από έξαστη άπουσία, έπαίξε με άνεσι τον ρόλο της Νταίζης κι' έδωσε τον τυπο της κοσμικής κυρίας. Καλοί επίσης και οι άλλοι ήθοποιοί που άνεφέραμε, όπως και ο κ. Χέλμης σ'όταν μικρό μόν, άλλα ώραια όσλο του ξενόδοχου.

Σάν συμπέρασμα, μπορεί κανείς να πη ότι το «Μοντέλο της Γυναίκας μου» είνε ένα έργο που παίρνει μίαν από τις πρώτες θέσεις στο έλληνικό ρεπερτόριο.

α. μ.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

Η έλκεκτη πρωταγωνίστρια του θεάτρου «Αθήναιον» κ. Μαρίνα Κρεββάτα, από τα πολυντόμωτα στοιχεία της έλαφράς μουσικής σκηνής.

Ο συμπαθέστατος θιασάρχης του θεάτρου «Σαμορτζή» κ. Νίκος Μηλιάδης, άριστος ήθοποιός και μαζί διευθύνων νους και σκηνοθέτης της έλληνικής έπιθεωρήσεως.

Η συμπαθής ήθοποιός της έπιθεωρήσεως και όπερέτας Νέλλη Ροζιέ, η οποία έν συνεργασία με τον σκηνοθέτη κ. Κροντιράν έτοιμάζεται διά περιόδειαν έπί κεφαλής έλκετου θεατρικού συγκροτήματος.

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ

ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΑΙ ΠΩΣ Ν' ΑΡΕΣΟΥΝ

Ένας Γάλλος, κάποιος Λατούρ, από χρόνια έγκατεστημένος στο Σικάγο μη έχοντας άλλη δουλειά να κάνει, έπηρε μόνος του τον τίτλο του δόκτορος, και έδωσε μία περίεργη σχολή, στην οποία φοιτούν μόνο γυναίκες, που μαθαίνουν πώς μπορούν να μαγέψουν τους άνδρες με την όμορφιά και τη συμπεριφορά τους. Κάθε τί που μπορεί να συντελέσθ σ' αυτόν το σκοπό διδάσκεται από τον μόνο καθηγητή της σχολής, με την μεγαλύτερη δυνατή προσοχή. Οι μαθήτριες μαθαίνουν ποιά είνε το καταλληλότερο χτένισμα γιά το πρόσωπό τους, το καταλληλότερο φόρεμα χρί και τα καλλυντικά που τους ταιριάζουν καλύτερα.

Έπίσης διδάσκονται και το βάδισμα που μπορεί να τραβήξθ έναν άνδρα, καθώς και η άπαγγελία. Στο τελευταίο αυτό μάθημα οι γυναίκες μαθαίνουν να μιλούν κατά τρόπον ώστε η φωνή τους να είνε έλκυστική. Τέλος, διδάσκονται και κοσμική συμπεριφορά, στην οποία φαίνεται πώς ύστερον.

Κ ΜΠΡΑΒΟ ΤΗΣ!
ατάπληξι έπροξένησε στην έπιτροπή που έπεξεργάζεται μερικούς νόμους έμπορικου δικαίου, στις Ήνωμένες Πολιτείες, η έλικρίνεια μιάς δικηγόρινας, της μίς Τίλκυ. Κατά τους νόμους που ισχύουν εκεί, η γυναίκα έχει τέτοια πλεονεκτήματα άπέναντι του άνδρος της κατά την διαχείριση της περιουσίας, ώστε ο σύζυγος δεν δικαιούται να ζητήσθ λογοδοσία γιά ποσά τα όποια της παρέδωσε γιά να διαχειρισθ γιά τις άνάγκες του σπιτιού. Έπίσης η γυναίκα δεν προφυλακίζεται γιά χρέη παρά μόνονα όταν κάνει έμποριο έπ' όνόματί της.

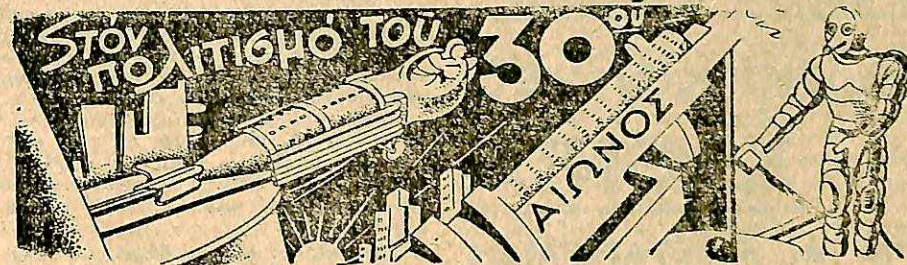
Η Έπιτροπή έπρότεινε πολλές μεταρρυθμίσεις, με τις όποιες λιγοστεύουν τα πλεονεκτήματα των γυναικών άπέναντι των συζύγων. Και η μίς Τίλκυ, όχι μόνονα ύπεστηρίξε όλες αυτές τις τροποποιήσεις, αλλά έπρότεινε να καταργηθ και το προνόμιο της μη προφυλακίσεως των γυναικών γιά άτομικά τους χρέη. «Έμεις οι γυναίκες που άκούουμε έλεύθερα έπαγγελία, έπρε, πρέπει να παίρνωμε έπάνω μας τις εύθυνες και όχι μόνονα να άπαλασσώμεθα από τα βάρνη».

ΗΘΕΛΑΝ ΝΑ ΜΙΜΗΘΟΥΝ ΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ

Μιά μέρα της περασμένης έβδομάδος, δύο κυρίες της σύγγκρης άριστοκρατίας, άφου έβρίστηκαν καλά-καλά έπάνω στο μπρίτζ, αποφάσισαν να λύσουν τις διαφορές των με τη μονομαχία. Και έμονομάχησαν πραγματικά, με άποτέλεσμα τον έλαφρό τραυματισμό της μίας.

Το γεγονός έγράφθ φυσικά στις έφημερίδες και της έπομένης της μονομαχίας 2 νεαρές χωριστόποδες, άπ' τις όποιες η μία ήταν κόρη του έπιστάτου των κτημάτων της μίας μονομάχου, άφου έδρίστηκαν γιά τα ώραια μάτια ενός νέου του χωριού των, άπεφάσισαν να λύσουν τη διαφορά τους με τα όπλα, όπως έκαναν οι μεγάλες κυρίες.

Με μόνη τη διαφορά ότι, έπειδή δεν είχαν σπαθιά, των όποιων έξ άλλου δεν ήξεραν και τον χειρισμό, άρπαξαν δυο πελώρια μαχαίρια και άλληλοτραυματίσθηκαν κατά τρόπον άρκετά σοβαρόν. Τώρα νοσηλεύονται και οι δύο σ' ένα νοσοκομείο άλλα μόλις γίνουν καλά, θά μεταφερθούν στο δικαστήριο και απ' εκεί στη φυλακή.

13ου. - Η ΠΡΩΗΙ ΜΕΣΟΓΕΙΟΣ

—Θεέ μου!

Τινάχθηκε από το κάθισμα σαν αυτόματο, κι' έπέταξε με δύναμι απ' το χέρι του το γυαλιστερό εκείνο αντικείμενο, που παρ' όλιγο να του έκοβε το αίμα.

—Θεούλη μου!, ξαναφώναζε καθώς προσπαθούσε ν' άναπνεύσθ καλύτερα. Την ίδια στιγμή από τρία οισόφορα ανοίγματα των τοίχων έμπαιναν διαστικοι στο δωμάτιό του η Σίλη, ο καθηγητής Νισάδ και ένας βοηθός του.

Κατάπληκτοι σ' αντίκρυσμα του φιλοξενουμένου των έκαμαν ένα δhma προς αυτόν και του είπαν με μία φωνή:

—Μά τί έπάθατε, κύριε Πανσπάρ;

Αυτός, χλωμός ακόμα, με τον φόβο ζωγραφισμένο στο πρόσωπο και μόλις μπουρώντας να σταθθ στα πόδια του, αντί άπαντήσεως, έριξε μία λοξή φοδισμένη ματιά στο αντίκειμενο που είχε πετάξει από τα χέρια του και που δρισκόταν τώρα στη γωνιά του δωματίου.

Μ' ένα πήδημα, η Σίλη βρέθηκε έπάνω απ' αυτό κι' έσκυψε να το πάρη.

—Μή! Πρώς Θεού, μή! μπόρεσε να άρθρωσθ τώρα ο Πανσπάρ.

Χωρίς όμως να δώσει σημασία στα λόγια του, η νέα το είχε πάρει ήδη στο χέρι της και... έσκασε στο γέλια:

—Μά κύριε Πανσπάρ, κ. Πανσπάρ, κύριε άναπακριτά από «Ευθινόυ Ταχυδρόμου», προχθές ακόμη ο μπαμπάς δεν σας έλεγε ότι στην έποχή μας οι έξυπνοι δεν κάνουν ήλιθιότητες και ότι οι ήλιθιοι έχουν εκλείψει;

Και τρέχοντας σ'όταν πατέρα της, του έδειξε το όδάλ αντικείμενο που κρατούσε από το μικρό χερούλι του:

—Καταλαβαίνετε, βέβαια, μπαμπά, τί έπαθε ο δύστοχος φίλος μας. Κι' έσεις, δεν είνε κ. Κωστάτ;

—Έμεις, ναί, άπλητσε ο Νισάδ παίρνοντας το όδάλ αντικείμενο από τα χέρια της κόρης του. Πώς όμως ήθελες να ξερή κι' ο αγαπητός μας Πανσπάρ ότι αυτό δεν είνε παρα ένας άθως φθοροδεικτικός καθρέφτης, ένας πολύτιμος σύμβουλος του άνθρώπου;

Α! Σίλη, έπρόσθεσε με κάποιαν άσστηρότητα, δεν πρέπει να τα ζητάς όλα από έναν άνθρωπο που ζή ακόμη χίλια χρόνια πρίν.

Και γυρίζοντας σ'όταν Πανσπάρ, που είχε συνέλθει κάπως από τον τρόμο και από την προσβολή που του έκαμε η Σίλη, του είπε φιλικά:

—Ίσως είνε λάθος μας, αγαπητέ, που δεν σας κατετοπίσαμε και στις πιο μικρές λεπτομέρειες των συνθηκών της σημερινής ζωής. Γιατί, αν το είχαμε καμει αυτό, όχι μόνο δεν θα τρομάζατε σήμερα απ' ό,τι είδατε μέσα σ'όταν καθρέφτη αυτόν, αλλά τακτικά θα φροντίζατε ν' αντικρύζατε μέσα σ' αυτόν το απηλαγμένο από κάθε σάρκα πρόσωπό σας. Βέβαια, σήμερα, έσεις αυτό που είδατε δεν ήταν παρά μία νεκροκεφαλή, κι' άσφαλώς θα άποδώσατε σ'όταν άθωο καθρέφτη... διαβολικές ιδιότητες. Και όμως, όπως στην έποχή σας, με τις άκτινες Χ, έβλεπατε στις πλάκες έπάνω όλο τον σκελετό του κορμίου σας, έμεις σήμερα

με τους καθρέφτες αυτούς ταχτικά έπιβλέπομε τον έσωτερικό έαυτό μας. Μία μικρή φθορά στις ρίζες των δοντιών μας, μία μόλυνση μέσα στις χοάνες της μύτης μας, μία άφρωσεία που άρχίζει στις ρίζες των τριχών μας, όλα αυτά είνε πράγματα που μας τα δείχνει ο φθοροδεικτικός καθρέφτης, καθώς και όλες τις άνωμαλίες του σώματός μας, κι' έτσι πολυαμάνομε κάθε έπικείμενη φθορά. Είνε κι' αυτό ένας από τους κανόνες που τηρεί η σημερινή άνθρωπότητα, που όπως σας είπα, φθάνει ύγιεινότητά της τα έκατον πενήντα χρόνια...

Ο Πανσπάρ, που ως τώρα άκουε με προσοχή αυτά που έλεγε ο Νισάδ, στο τέλος έχωμογέλασε ψιθυρίζοντας:

—Τί βλακείες!...

Οι άλλοι έρειναν κατάπληκτοι. Ο σοφός και η κόρη του κυττάζονταν χωρίς να ξέρουν τί να πούν, και μόνον ο βοηθός του Νισάδ έτόλμησε να παρατήρησθ:

—Βλακείες χαρακτηρίζετε, κύριε, αυτά που σας έλεγε τόσο ώρα ο μεγαλύτερος σοφός του αιώνας μας, ο άνθρωπος που ένίκησε τον θάνατο και σας έφερε στη ζωή ύστερα από χίλια χρόνια!...

—Μέ... με... συγχωρείτε, με συγχωρείτε, έκαμει ο δύστοχος Πανσπάρ, κακακόκκινος από ντροπή. Μά όχι, όχι, δεν είπα, δεν ήθελα να πω ότι είνε βλακείες αυτά που άκούσα. Χαμογέλασα και είπα «τί βλακείες» γιάτί όταν ο σεβαστός μου σοφός είπε ότι ο άνθρωπος φθάνει σήμερα στα 150 χρόνια, θυμήθηκα ότι κάποτε είχα άρχισθ να μετασφάζω ένα ξένο βιβλίο κάποιου έπιστήμονος με τον τίτλο «Πώς να ζήσετε έκατό χρόνια» και, καταλαβαίνετε, δεν μετέφραζα παρά... βλακείες!

Βλέπετε, όσποινις, έπρόσθεσε γυρίζοντας στη Σίλη, στην έποχή μας όχι μόνο ύπήρχαν ήλιθιοι αλλά και οι έξυπνοι έγραφαν ήλιθιότητες.

—Μπαράδο, Πανσπάρ!, έφώναξε μ' ένθουσιασμό ο Νισάδ. Την έβαλες καλά στη θέση της την αύθάδη αυτήν Έλπιζω άλλη φορά...

«Ραδιοεφημερίς Μεσογειακά Νέα», δέκαμς ξαφνικά το τηλεδιάφωνο που έθεσε ξαφνικά σέ λειτουργία η πεισματωμένη Σίλη.

«Ειδήσεις 10ης.— Η Μικτή Έπιτροπή διακανονισμού άποξηρανθείσης πρώην Μεσογείου Θαλάσσης υπέλογυσεν, ότι η άποξηρανσίς αυτή άπέδωσε 600.000 τετραγωνικά χιλιόμετρα γονίμου γής διά την Ευρωπαϊκήν Συναμοσπονδία και 2 εκατομμύρια διά την Άφρικανικήν. Η μικρά Βαλκανική Λίμνη —η όποια παλαιότερον άνομαζέτο Αιγαίον πέλαγος— άπεφασίσθ όπως χρησιμοποιηθθ ως πρότυπον παγκόσμιον Ένυδρείον...»

—Η Μεσόγειος ξηρά!, είκαμε κατάπληκτος ο Πανσπάρ, και έπεσε στην πολυθρόνα που δρισκόταν κοντά του.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

Παλιά και νέα ΧΡΟΝΙΑ

Υπό Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

Πρόσωπα

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Ένας σοβαρός και αυστηρός «μπαμπάς», εύπορος, μορφωμένος, άνθρωπος του «καλού κόσμου».

Η ΜΑΜΑ: Μιά έξισου σοβαρή και αυστηρή «μαμά», με όλα τα σχετικά γνωρίσματα και προσόντα.

Η ΚΟΡΗ: Ένα χαριτωμένο σύγχρονο κορίτσι.

Ο ΓΥΙΟΣ: Ένας νέος της εποχής.

(Κάθονται κι' οι τέσσερις στο τραπέζι ενός κοσμικού κέντρου. Τα παιδιά φαίνονται στενοχωρημένα. Ο μπαμπάς κι' η μαμά, συγχυσμένοι ζωηρά).

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Μου είναι αδύνατον να το χωνέψω! Αδύνατον!... (Βγάζει απ' την τσέπη του ένα γράμμα).

Η ΜΑΜΑ: Πάλι θα το ξαναδιαβάσεις;

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Έκατο φορές θα το διαβάσω!... (Στο γυίο): «Ορίστε, κύριε! (Του δείχνει το γράμμα ενώ συγχρόνως διαβάζει)... «Τζιτζίνα μου... Δε ζω παρά με την ελπίδα πως αύριο θα ξαναπεράσω πάλι τις γλυκές στιγμές της ευτυχίας μας. Θα σ'ε περιμένω στ' ίδιο μέρος. Ο κύκλος σου!...» (Δείχνει την κόρη με ύφος αγανακτισμένης περιφρόνησης). «Ορίστε! Η Τζιτζίνα! Καμαρώστε τη!»

Η ΚΟΡΗ: Μα επί τέλους, μπαμπά, νομίζω πως φτάνουν πια τα σχόλια.

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Σιωπή! Έχεις και μούτρα και μιλάς! Παλαβοκόριτσο!

Η ΜΑΜΑ: Μου φαίνεται κι' έμένα πως είναι καιρός να πάψω αυτή η συζήτηση! Ένα άθωο φλέρτ είχε κι' η Μπέσσυ, όπως έχουν όλα τα κορίτσια!

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Τα κορίτσια στον καιρό μου δεν είχανε φλέρτ! Βλέπανε τους νέους και χαμηλώνανε τα μάτια, όπως έκανες κι' εσύ όταν έβλεπες έμένα... Άλλα τώρα, βλέπεις, με τις «μοντέρνες ιδέες» γίνονται «Τζιτζίνες» από δεκαπέντε χρονών και παίρνουνε ραβασάκια από «κούκλους»! Μαρέ, πολύ μετριόφρων αλήθεια είν' αυτός! Άκούς εκεί «ό κύκλος σου»!...

Η ΚΟΡΗ: Πάλι τὰ ίδια, μπαμπά;

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Άφησε αυτό το ύφος τό γεμάτο αοθάδεια, γιατί δεν σου υπόσχομαι πως μπορώ να κρατήσω πια την ψυχραιμία μου!... Άναιδεστάτη!

Η ΜΑΜΑ: Τέλος πάντων, δεν μπορώ να καταλάβω γιατί όλη σου την αυστηρότητα την εξαντλείς πάντα στη Μπέσσυ!

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Γιατί μέσα σε τρεις μήνες της έχω πιάσει πέντε ραβασάκια από πέντε διαφορετικούς «κούκλους»! Θυμάσαι πολύ καλά, υποθέτω. Ο τελευταίος την έλεγε «μπαμπουνάρα μου»! Φαντάσου τί «μπανάλ» τύπος θα ήταν!

Η ΜΑΜΑ: Μπορεί να ήταν και άπλως έκκετρικός.

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Τώρα υπερασπίζεσαι, βλέπω, και τους «κούκλους»!

Η ΜΑΜΑ: Ναί, καλά! Μόνο ο γυίος σου έχει τό δικαίωμα να κάνει παρεκτροπές! Και νάχη φίλενάδες που να τους στέλνουν δώρα έκατό χιλιάδων!...

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Ένας νέος επί τέλους...

Η ΜΑΜΑ (τόν διακόπτει): Δικαιολογείται, έ... Δικαιολογείται να πετάη τα λεπτά μας για τό κατρίτσια μιά γυναίκας του δρόμου... Άλλά στο γυίο

σου έχεις άδυναμία! Είς' άλλως κι' εσύ καταλαβαίνεις πολύ καλά πόσο φρικτό είν' αυτό! Άπόδειξ' ότι μου τώκυρες! Κι' αν δεν σουδρίσκα εγώ τό λογαριασμό του άδωμαντοπώλου στην τσέπη, δε θα μάθαινα ποτέ τί στοιχίζουν οι νεανικές τρέλλες του μοναχογυιού μας.

Ο ΓΥΙΟΣ: Μα μαμά, πως τὰ καταφέρατε και στρίψατε τώρα την κουβέντα σε μένα; Επί τέλους, έχουμε λεπτά, δόξα τω Θεώ! Άς κάνω κι' εγώ ένα μικρό δώρο!

Η ΜΑΜΑ: Μικρό δώρο; Έκατό χιλιάδες, τό λες εσύ μικρό δώρο; Τί να σου κάνω που τό πληρώνει ο δλάξ ο πατέρας σου!

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Μαργαρίτα, παρεκτρέπεσαι!

Η ΜΑΜΑ: Γιατί έχω δίκιο! Σε πείραξε τό άθώο γραμματάκι πουλάβε τό κορίτσι! Τὰ χάλια του γυιού σου, που θα μάς σύρη στην καταστροφή, δεν τὰ βλέπεις!... Στόν καιρό μας οι νέοι ήτανε σαν κορίτσια. Κι' ο πατέρας μου, θυμάμαι, έδινε στ' αδέφια μου μετρημένο τό χαρτζιλίκι, ίσα-ίσα για να φάν' ένα γλυκό και να μπουνε στο τράμ! Κι' ήτανε κοτάρηδες άντρες! Τελειοφοίτοι του Πανεπιστημίου!

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Πρό παντός στον καιρό μας, τὰ κορίτσια δεν ήτανε Τζιτζίνες και Μπαμπουνάρες! Αυτή είναι η διαφορά!

Η ΜΑΜΑ: Διαφορά είναι νάχη πολυδάπανες σχέσεις ένας νέος είκοσι ετών με ύποπτες γυναίκες! Αυτό είναι διαφορά!

Ο ΓΥΙΟΣ: Τό αποτέλεσμα είναι ότι μάς δγάλατε και τους δυο διεφθαρμένους!

Η ΚΟΡΗ: Κι' έγκληματίες!... Ο ΜΠΑΜΠΑΣ (στην κόρη): Πάντως από σήμερα και στο εξής, εσύ δεν πρόκειται να ξαναβγής ποτέ μόνη σου έξω!

Η ΜΑΜΑ (στο γυίο): Κι' εσύ δεν πρόκειται να ξαναπήρξης ούτε μια δεκάρα περισσότερη απ' ό,τι σου χρειάζεται για χαρτζιλίκι. Πενήντα δραχμές την ήμερα, είναι υπερκερτές υποθέτω! (Στόν πατέρα): Έννοώ να μου δίνης λεπτομερή λογαριασμό κάθε δομάδα. Δικά μου είναι τὰ λεπτά!

(Παγερή στιγμή. Νευρικότης και στά δύο μέρη).

Η ΚΟΡΗ (στ' αυτή του γυιού): Πέσ' της ότι θ' άποκαλύψης σε ποιά στέλνονται τα γράμματα!

Ο ΓΥΙΟΣ (στ' αυτή της κόρης): Τί έννοεις; Σ' έκεινη στέλνονται;

Η ΚΟΡΗ (σιγά): Ναί!

Ο ΓΥΙΟΣ: Μαμά! Να σάς πω! (Σκύβει στ' αυτή της): Ποτέ δεν φανταζόμουν ότι μπορούσατε έσεις να είσατε «Τζι-

τζίνα» και «Μπαμπουνάρα»!... (Έκείνη κάνει μιά τρομαγμένη κίνηση): Πάντως δεν πιστεύω να έπιμείνετε σ' αυτά τὰ χαρτζιλίκια και τους οικονομικούς έλέγχους που λέγατε πριν!

Η ΜΑΜΑ (δυνατά): Κατεργαράκο! Ξέρεις την άδυναμία μου και την έκμεταλλεύεσαι!

Ο ΓΥΙΟΣ (στην κόρη σιγά): Πέσ' του μπαμπά ότι ξέρεις ποιος κάνει τὰ δώρα τών έκατό χιλιάδων.

Η ΚΟΡΗ: Αυτός τὰ κάνει;

Ο ΓΥΙΟΣ: Μάλιστα. Έμένα μου δίνει δέκα τοίς έκατό!

Η ΚΟΡΗ: Η σειρά μας, μπαμπάκα, να πούμε μυστικά!

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Δεν έχω κουβέντες μαζί σου.

Η ΚΟΡΗ (στ' αυτή του): Θα πω δυνατά ποιος αγοράζει τό μπιζού τών έκατό χιλιάδων! Τὰ ξέρω όλα! Και τό δέκα τοίς έκατό που δίνετε...

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ (δυνατά): Έλα, κακό κορίτσι! Σε συγχωρώ!... Μα θέλω να μου ύποσχεθής πως θάσαι προσεκτική στο μέλλον!

Η ΚΟΡΗ: Σας τό ύπόσχομαι, μπαμπά!

Ο ΓΥΙΟΣ (ξαφνικά): Τζιτζίνα!...

Η ΜΑΜΑ (τινάζεται): Τί έπες;

Ο ΓΥΙΟΣ (με πνιγμένο γέλιο): Τίπατε!... Κοριδεύω τη Μπέσσυ!...

Ριντώ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

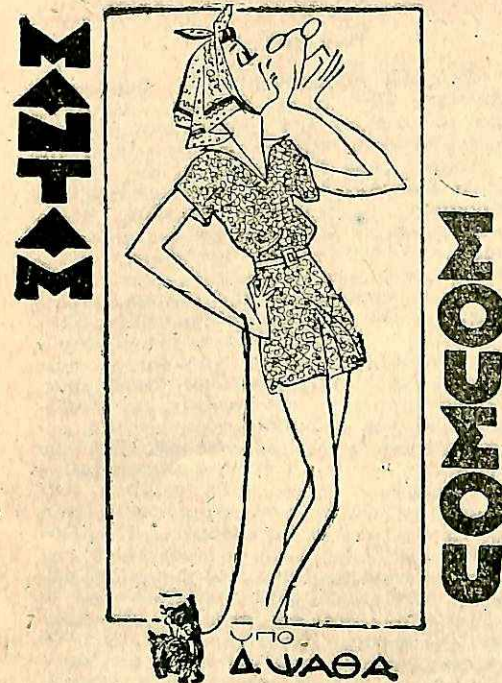
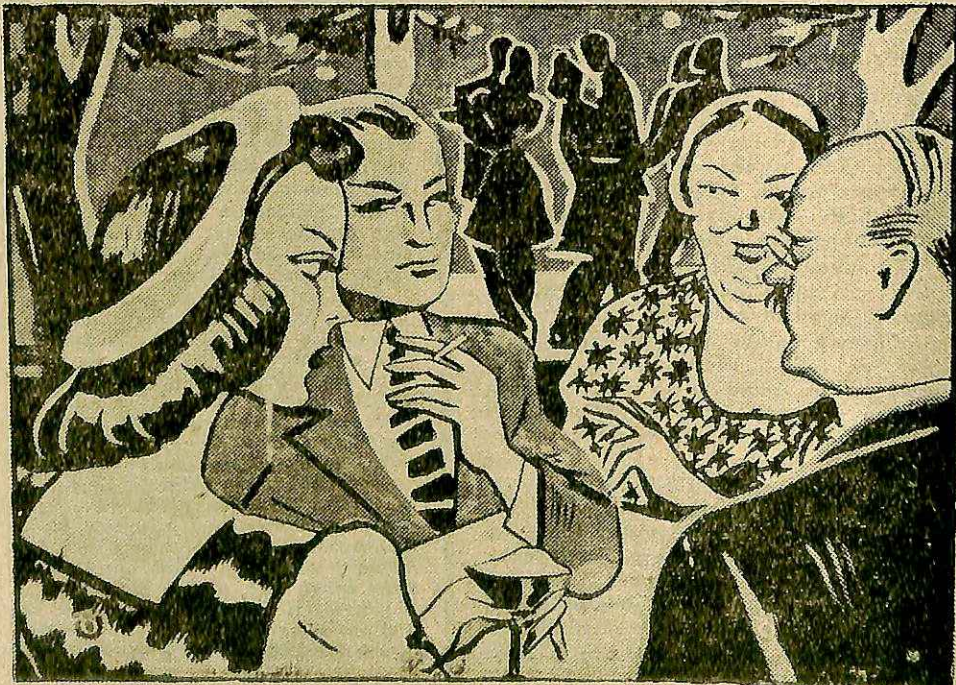
ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΓΕΥΜΑ ΤΟΥ ΠΥΘΩΝΟΣ

Ο Ζωολογικός Κήπος της Νέας Υόρκης έχει τελευταίως πλουτισθ' με έναν τεραστίον πύθωνα, μήκους έννεα μέτρων.

Τό πελώριο όμως αυτό έρπετο, από την πρώτη μέρα που εκλείσθηκε εκεί μέσα, έγινε μεγάλος μυελάς για τό ζήτημα της διατροφής του. Γιατί δεν του αρκούν οι άρνιθες και τὰ ποντίκια με τὰ όποια τρέφονται τὰ άλλα φίδια του Κήπου, άλλα θέλει ολόκληρες κατσίκες.

Η καθημερινή του τροφή είναι μιά ολόκληρη κατσίκη, την όποιαν τό παραδίδουν ζωντανή, αφού της αφαιρέσουν τὰ κέρατα. Ο πύθων δεν τρώει ποτέ ψάφιο ζωό, άλλα θέλει να τό σκοτώσει μόνος του, σφίγγοντάς το με τὰ δαχτυλίδια του σώματός του. Τό περίεργο είναι ότι, για να σκοτώσει μιά κατσίκη, ο πύθων θέλει μιάν ολόκληρη ώρα, ενώ για να την καταβροχθίσει, ολόκληρη φυσικά, του αρκούν δέκα λεπτά.

ΤΟ ΤΕΚΝΟΝ

Έδώ και λίγους μήνες, ένα πρωινό, με μεγάλη συγκίνηση η Σουσου άνήγειλε στον πολυταγή της σύζυγον μίαν άπίστευτη είδηση:

—Μηνά.

—Σούζη μου.

—Πρόκειται να σου χαρίσω ένα παιδί!

Ο Μηνάς έμεινε άναυδος. Τὰ δλέμματά του έμειναν επί αρκετά δευτερόλεπτα καρφωμένα στα δικά της, ύστερα άρχισαν να κατεβαίνουν έρευνητικά προς την κοιλιακή χώραν της Σουσούς. Κατάπληκτος δε παρετήρησε ότι η κοιλία της συζύγου του που ήταν έως τότε πλακέ άρχισε να σχηματίζει μίαν πολύ εύγλωττη καμπύλην.

—Σούζη μου!

—Βλέπεις;

—Μά δεν μπορώ να τό πιστέψω Σούζη μου.

Η Σουσου έβίγη έλαφρώς:

—Γιατί βλάξ; Δεν ήμπορούσες να πιστέψης ότι μπορώ να τεκνοποιήσω; Δεν τό ήθελα άλλωστε γιατί τὰ παιδιά δεν ήταν της μόδας. Τώρα όμως που όλες οι κυρίες του καλού κόσμου τεκνοποιούν μωρά να κατασκευάσω και εγώ ένα παιδί.

—Αστείο πράγμα!

Πράγματι η Σουσου έβρισκόταν εις την κατάστασιν εκείνην που δεν γνωρίζω δια ποίους λόγους ονομάζουν ενδιαφέρουσας. Είναι αλήθεια ότι επί σειράν ετών άνειροπολούσε ένα παιδάκι, άλλα ο καλός Θεός δεν ήθελε να της χάριση αυτήν την εύτυχίαν. Για την ακρίβειαν, δηλαδή, δεν ήθελε παιδί από τον πρώτο της άντρα τον θρυλικόν Παναγιωτάκην.

—Είπε καλός, ο καυμένος, έλεγε, άλλα άμόρφωτος. Να γεννήσω, λοιπόν, άμόρφωτο παιδί; Άστείο πράγμα!...

Τώρα όμως που η Σουσου επάτουσε τὰ τριάντα-πέντε και αφού διέθετε σύζυγον κατά πολύ άνώτερον από τον πρώτον, άλλαζε άπόψεις:

—Είπε βλάξ, άλλα είναι άριστοκράτης. Έάν φέρω μαζί του εις τον κόσμον ένα παιδάκι δεν θα με ρεζιλέψη. Άπεναντίας θα τό ανατρέψω εγώ στα σεμινάρια και στα πανεπιστήμια και στις καλόγηρες και θα τό βλέπουν και θα σκάνε μερικές.

Έτσι μίαν ήμεραν η άδιάφορη κοιλία της Σουσούς άρχισε να άποκτά ενδιαφέρον, τό όποιον έμεγάλανε από μήνα σε μήνα κατά τρόπον περισσότερο από έμφανή. Δεν έπέρασε πολυς καιρός από την πρώτην άναγγελίαν του χαρμούνου γεγονότος και τό πράγμα άρχισε να γίνε-

ται άντιληπτόν και εις τους κύκλους της. Τὰ μάτια τών γνωστών της έσταματούσαν γεμάτα έρωτηματικά εις την άριστοκρατικήν κοιλίαν της Σουσούς, οι διαστάσεις της όποιας, πρέπει να όμολογήθῃ, ήταν πολύ άριστοκρατικές.

—Μαντέμ, τί βλέπω;

—Άστείο πράγμα!...

—Μπα-μπα-μπα.

Θα κατασκευάσω ένα παιδάκι να διακρίνω τό όνομά μου και τό κάνω πρεσβευτή. Κουράστηκα από τις δεξιώσεις και τὰ παρόμοια, σερί. Τόσα χρόνια κοσμική, άπρε-μιντί, σουσερέδες, καλεσμένοι, δεν μου έμενε καιρός. Τώρα όμως άπεφάσισα να ήσυχάσω.

Ήταν ένθουσιασμένη στην άρχή. Έφ' όσον οι διαστάσεις της κοιλίας της ήταν περιωρισμένες τό πράγμα δεν την έστενοχωρούσε. Άπεναντίας την έγέμιζε χαράν. Της έφαινόταν μάλιστα, λιγάκι σίκ, να διακρίνεται από τις άλλες κυρίες και να προκαλή ένδιαφέρον και συζητήσεις. Άλλά η φύσις δεν ξέρει διακρίσεις ούτε άριστοκρατίας. Οι κοιλιακές της διαστάσεις άρχισαν να μεγαλώνουν έτσι ώστε η Σουσου με φρίκη εκύτταζε στον κα-θρέφτη και έβλεπε τον έαυτό της να θυμίζει τόσο πολύ τις γυναίκοιες του Βούθουλα, που κάθε τόσο εύρίσκοντο και περιέφεραν τις αντίαισθητικές κοιλίες τους στους δρόμους. Ίδιαίτερας, μάλιστα, εύρισκε όμοιότητες τρομερές με την άλλοτε γειτόνισσάν της την κυρίαν Παναγοίαν, η γόνιμος κοιλία της όποιας έφούσκωνε και έξεφούσκωνε συνεχώς ως είδος φαρμακόνιας.

—Βλάξ!

—Τί έχεις Σούζη;

—Φύγε, σαχλέ!

—Μά τί έπαθες;

—Τίποτε! Ριέν. Άλλέ!

Νεύρα είχε συνεχώς. Και τὰ επλήρωνε όλα ο Μηνάς, εις την θέαν του όποιου εξαγριανόταν η Σουσου. Έκανε, μάλιστα, τρομερά άσχημη έγκυμοσύνη και έγινε ύπερ ποτέ άλλοτε ιδιότροπη. Αίσθανόταν συνεχώς ζαλάδες, έλιγούρευε τὰ πιά άπίθανα πράγματα, ήθελε να φάη αυτόστιγμει ό,τι της έμύριζε, πράγμα που της έδημιουργούσε τις πιο δυσάρεστες περιπέτειες.

Έτσι μιά μέρα που έπήγαινε με τὰ πόδια — της είχε συστήσει ο γιάτρος πεζοπορίαν — της έμύρισε κοκορέτσι:

—Μηνά.

—Σούζη μου.

—Λιποθυμία μου έρχεται.

—Γιατί, Σούζη μου;

—Αυτό τό άρώμα...

Τό κοκορέτσι μήπως; Νά κάσουμε, χρυσή μου, να φάμε λιγάκι.

Τί τραγωδία. Η όρεξις να φάη κοκορέτσι της έρχόταν άκατασχετη, άλλα η ιδέα πως μπορούσε να γευθ' αυτή, μίαν μαντάμ Σουσου! — από αυτό τό έδεσμα που πρώο ο πτωχός κόσμος την έκανε να φρίττη.

—Βλάξ!

—Μα χρυσή μου...

—Εγώ να φάω κοκορέτσι; Έγώ, μίαν κυρία της άριστοκρατίας; Νά τό μάθουν οι πρεσβείες και να γελάνε; Σαχλέ!

Και δεν τό έδοκίμασε τό κοκορέτσι, άδελφοί μου, παρά την μέτρι λιποθυμίας επιθυμίαν που την συνετάραζε.

—Δεν με ξέρετε καλά Μηνά! Ο λαουτζίκος-λαουτζίκος και η άριστοκρατία-άριστοκρατία! Η κάθε τάξις έχει τὰ φαγητά της και δεν θα γίνουμε (σια κι' όμοια έπειδή βρίσκομαι σ' αυτή την έλεεινή κατάστασι!

Κάποτε, πάλι, σ' ένα άλλο περίπατο, που έκανε μόναχη, την είδε ένας ναύτης και αφού έρριξε ένα δέλεμα στην κοιλία της είπε ειρωνικώς:

—Έν τάξει είσαι δεσποινίσι!

—Σαχλέ! άργίσθη η Σουσου.

—Αστα και παράφραγις!...

Χυδαίοντες του λαού που δεν έθιμόταν ποτέ άλλοτε να άκουσε από κανένα. Μόλις έβγαине περίπατο η μαριδά ήταν έτοιμη να κάνει πνεύμα εις βάρος της, όσων να είχε κάνει η καμένη κανένα έγκλημα. Τό μόνο άληθές είναι ότι καθώς έπερπατούσε με άπερίγραπτη πόση, με τό

κεφάλι και την μύτη ψηλά, έτεντωνόταν ακόμα περισσότερο η κοιλία της και τό γενικόν θεαμα που παρουσίαζε ήταν πραγματικώς σπαρταριστό. Ήταν, αλλοίμονον, σ' αυτή την στάσι, πιό γελοία ακόμα κι' από γυναίκα άσχοιούμενη με την θεατρικήν κριτικήν!

Για όλα αυτά η Σουσου άναγκάσθηκε τους δύο τελευταίους μήνες της έγκυμοσύνης της να κλεισθ' στο σπίτι. Και εκεί εις τις ώρες της γαλήνης της κατέστρανε τὰ σχέδιά της:

—Μηνά.

—Ναί, χρυσή μου.

—Τό παιδί θα τό κάνουμε πρεσβευτή της Άγγλίας, της Γαλλίας ή της Γερμανίας;

—Μά, Σούζη μου!

—Μπαρντόν;

—Άφησε να γεννηθ' πρώτα, να μεγαλώση, να δοίμε τί γένους θα είναι και έχομε καιρό για τὰ άλλο.

—Θά είναι άγόρι!

—Μπορεί.

—Θά είναι άγόρι, σου είπα δλάξ! Μή με έκνευρίζεις καλέ. Και είδοποίησε τους καθυγιάτες.

—Σούζη ποιά κλινική προτιμάς; Θέ-λεις να πάς στης Έλενας;

Η Σουσου έτινάχθηκε επάνω:

—Στης Έλενας; Όπου έγεννούσε η κυρα-Παναγοία του Μπούθουλα!

Κατακίτρινη έγινε η Σουσου που άφησε να της ξεφύγ' αυτή η γνωριμία. Άλλά ο Μηνάς την καθυσόχασε:

—Μά οι φτωχές γυναίκες πάνε στα λαϊκά της κλινικής, Σούζη μου. Έσύ θα πάς στα λούξ!

—Ποτέ στης Έλενας!

Διότι όλη η οικογένεια Βούθουλα έκει γεννοβολούσε. Και τό όνομα μόνο της κλινικής εξαγριάνε την Σουσου. Τέλος, άπεφάσισε να μείνη στο σπίτι της και να μετακληθούν οι καλύτεροι γυναικόλογοι.

Όταν έφτασε στις ώρες της ήταν ύπερ-ροχή η Σουσου. Αί ώδιαι του τοκετού δεν την έκαναν να άφήση τίποτε από την άξιοπρέπειάν της. Άφινε κάτι άριστοκρατικώς στεναγμούς — η καυμένη — και έσφιγγόταν να μην άκουσθ' η φωνή της. Άλλά φεύ!... κάποτε τα πράγματα εξόρισαν και έφτάσαν εκεί όπου Βούθουλας και Κολωνάκι όμιλούν την ιδίαν γλώσσαν.

—Βόθηα Παναγιά μου!...

Όλόδυζεν άγρίως η ταλαίπωρη Σουσου χωρίς να σκέφτεται ούτε άριστοκράτες, ούτε γαλλικά, ούτε ευγένειες. Έσπάραζεν η καρδιά του Μηνά, που διαπράττην φορὰν ένοιωσε στην ψυχή του έντονα τό αίσθημα της τρυφερότητας για την Σουσου. Έμπαινόβγαίναν δυο καθηγητά ολόκληρη την νύχτα και παρείχον τις βοήθειες τους στην πάσχουσαν.

—Άγαν! Γιατροί μου! Σώστε με, όποφέρω! Χάθηκαν! Δεν άντέχω!

Τέλος, ύστερα από πολλούς πόνους έγέννησε η Σουσου τας πρωινές ώρας. Και ήρθε η γαλήνη. Μία λεπτή φωνούλα παιδιού άντήχησε μέσα στο δωμάτιο. Και η Σουσου που μόλις συνήλθε εύγρισε, άκουσε την φωνούλα του μικρού κι' έρώτησε:

—Άγόρι;

—Κορίτσι, Σούζη μου.

—Άχ, τό καυμένο! Και τί άριστοκρατικά που κλαυθυρίζει!...

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΠΝΕΥΜΑ

Η ΔΙΑΦΟΡΑ

— Ξέρεις ποιά διαφορά υπάρχει μετα-ξύ της παλιάς και της μοντέρνας γυναι-κας;

— Όχι...

— Η παλιάς, μόλις σηκωνόταν από τό κρεβάτι της, έπλενε τό πρόσωπό της κι' έπήγαινε να ψωνίση...

— Ένώ η μοντέρνα;

— Αυτή λερώνει τό πρόσωπό της και δέν πηγαίνει να ψωνίση...

7

ΟΙ ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΕΣ ἀνακωχές

Ἀνακωχή!.. Εἶνε κάμποσες μέρες, πού ἡ λέξις αὕτη ἔρρεται στό στόμα ὅλων τοῦ κόσμου, γιὰ τὴν θεωρεῖται ὁ πρόλογος τῆς εἰρήνης. Καὶ πραγματικά τὸ γεγονός αὐτὸ ἔχει τόσο μεγάλη σπουδαιότητα, ὥστε νὰ μᾶς ἐπιτρέπη νὰ ὑπεθυμίσωμε μερικὲς ἱστορικὲς ἀνακωχές, πού ἔχουν γίνῃ σὲ τρεῖς διαφορετικὲς ἐποχές.

ΟΙ ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ ΤΩΝ ΚΑΡΧΗΔΟΝΙΩΝ

Εἴμαστε στὸ ἔτος 201 πρὸ Χριστοῦ. Οἱ Ῥωμαῖοι κάνουν τὸν δεύτερον πόλεμον κατὰ τῆς Καρχηδόνας, τῆς ἰσχυρᾶς ἀφρικανικῆς πολιτείας πού εἶνε ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τους. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἀννίβας ἤρθε στὴν Ἰταλία ἀπὸ τὴν Ἀλπεῖς, ὁ Σκηπίων, πού τὸν εἶπαν «Ἀφρικανόν», ἀποδιδάχεται μὲ τὸν στρατὸ του στὴν Ἀφρική, καὶ στρατοπεδεύει κοντὰ στὴν Τύνιδα.

Μόλις ἀρχισαν οἱ ἐχθροπραξίες, οἱ Καρχηδόνιοι ἐπύρεσαν τόσο πολὺ, ὥστε ἔλυναν πρέσβεις γιὰ νὰ ζητήσουν ἀνακωχή. —Ἡ Καρχηδὼν, λένε στὸν Σκηπίωνα, σὰν δρέθηκαν μπροστὰ του, δὲν θέλησε τὸν πόλεμον, πού τὸν ἔκανε ὁ Ἀννίβας, ὑποστηριζόμενος ἀπὸ τοὺς φίλους του, πού ἀποτελοῦν τὴν μειονότητα. Ἐμεῖς θέλωμε τὴν εἰρήνη.

Ὁ Σκηπίων δέχεται τὴν πρότασι καὶ οἱ ἐχθροπραξίες σταματοῦν. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ Καρχηδόνιοι στέλνουν πρέσβεις στὴ Ῥώμη γιὰ νὰ διαπραγματευθοῦν τὴν εἰρήνη, καὶ οἱ πρέσβεις αὗτοι φρουροῦνται καλά, γιὰ νὰ μὴ μπορέσουν νὰ πάνε σ' ἄλλες πολιτείες καὶ ζητήσουν βοήθεια.

Εἶνε περιεργοὶ μερικὸι ἀπ' τοὺς ὄρους πού ἐπέβαλαν οἱ Ῥωμαῖοι στοὺς Καρχηδόνιους. Ἐν πρώτοις τοὺς ὑποχρέωσαν νὰ παραδώσουν ὅλα τὰ πολεμικὰ πλοῖα, ἐκτὸς ἀπὸ δέκα τριήρεις, καὶ νὰ ἐλευθερώσουν τοὺς αἰχμαλώτους μὲ τοὺς λιποτάκτες. Ἐπειτα, ὑποχρώθηκαν νὰ παραδώσουν στοὺς νικητὰς ὅλους τοὺς ἐλέφαντες, πού εἶχαν ἐξοπλισμένους γιὰ πόλεμον, μὲ τὴν ὑπόσχεσι ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ δοῦν ἄλλους.

Ἀλλὰ οἱ Καρχηδόνιοι εἶχαν ζητήσει τὴν ἀνακωχή μὲ ὑστεροβουλία, θέλοντας νὰ προετοιμάσουν ἰσχυρότερην ἄμυνα. Ἀπέρριψαν λοιπὸν τὴν προτάσει εἰρήνης, ἐξακολούθησαν τὸν πόλεμον, ἀλλὰ ἔπαθαν πανωλεθρία στὴ Ζάμα.

Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΞΩ ΦΡΕΝΩΝ

Ὑστερα ἀπὸ δύο χιλιάδες χρόνια, ἡ ἱστορία ἐγραφε γιὰ μιὰν ἄλλη ἀνακωχή, ἀρκετὰ σημαντική.

Εἶνε τὸ ἔτος 1805. Ἡ Πρωσία, ἡ Αὐστρία καὶ ἡ Ῥωσία ἔχουν συμμαχήσῃ κατὰ τοῦ Ναπολέοντος Βοναπάρτου καὶ τοῦ ἐκίρυσαν τὸν πόλεμον. Ὁ Ναπολέων, μὲ τὴς συνθησισμένες ἀστραπιαῖες μετακινήσεις του, διαδίδει ἀμέσως κατὰ τῆς Αὐστρίας καὶ κατορθώνει νὰ καταλάβῃ μὲ γὰ μέρος αὐτῆς τῆς χώρας. Τὸν Νοέμβριον τοῦ 1805 βρίσκεται ἐγκατεστημένος στὸν πύργον Σαίμπρου, κοντὰ στὴ Βιέννη, μαζὶ μὲ τὸν στρατηγεῖο του.

Ὁ ἐχθρικός στρατὸς βρίσκεται παρὰ τεταγμένος σὲ ἀπόστασι 100 περίπου χιλιομέτρων, στὴ Μοραβία, ὅταν οἱ προφυλακὲς τοῦ Ναπολέοντος, μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Ἰωακείμ Μυρά, κατέλαβαν τὸ χωριὸ Χόλλαμπρου, κοντὰ στὸ Ἀούστερλιτς.

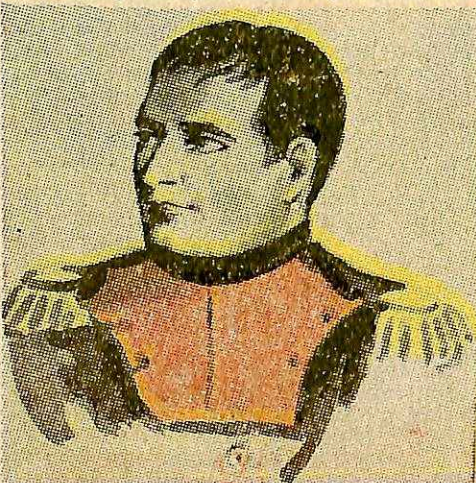
Ὁ Ῥώσος ἀρχιστράτηγος Κουτούσοφ θέλει ν' ἀποφύγῃ τὴν μάχη, γιὰ τὸ ἔδαφος δὲν τοῦ εἶνε καθόλου εὐνοϊκόν, καὶ μιὰ πονηρὴ ἰδέα τοῦ περνάει ἀπὸ τὸ νοῦ: ζητᾷ ἀνακωχή. Καὶ στίς 15 Νοεμβρίου, ὁ στρατηγὸς Βιντζερουντ, ὑπαξιπότης τοῦ Τσάρου, παρουσιάζεται στὸν Μυρά γιὰ τὴς σχετικὲς διαπραγματεύσεις.

Ὁ στρατάρχης Κουτούσοφ, λέει μετὰ τὴς πρώτης τυπικῆς φράσεως, ἔχει πληροφορηθῇ ὅτι ὁ Τσάρος βρίσκεται σὲ διάστασι μὲ τοὺς συμμάχους του καὶ ὅτι θέλει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν ἀγῶνα. Εἶνε λοιπὸν περιττὸν νὰ θυσιάσωμε καὶ ἄλλους στρατιώτες σὲ ἀνωφελεῖς μάχες. Ἀς κἀμε ἀνακωχή, περιμένοντας τὴν εἰρήνη.

Ὁ Μυρά εἶνε γενναῖος στρατιώτης, ἀλλὰ ματαιόδοξος. Ὁ ρόλος τοῦ διαιτητοῦ, τὸν ἐπὶ οὖν φαίνεται ὅτι μπορεῖ νὰ παίξῃ σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι, τὸν ἀνταρτίζει. Καὶ δέχεται ἀμέσως νὰ συνάψῃ τὴν ἀνακωχή ἐκείνη πού ἔμεινε γνωστὴ στὴν ἱστορία μὲ τὸ ὄνομα «ἀνακωχή Χόλλαμπρου».

Οἱ ὁροι τῆς συνθήκης εἶνε οἱ ἑξῆς: «Οἱ δύο στρατοὶ θὰ μείνουν ὁ ἕνας ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, χωρὶς νὰ πολεμοῦν, ὡς πού νὰ ἐπικυρώσῃ ὁ Ναπολέων τὴν ἀνακωχή. Εἰς περιπτώσιν μὴ ἐπικυρώσεως, οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ στρατοῦ θὰ ἐπαναλάβουν τὴς ἐπιχειρήσεις μὲ προειδοποίησι τεσσάρων ὡρῶν».

Μὲ τὴν συμφωνία αὕτη ὁ Μυρά ἔπεσε ὡς πραγματικὴ παιγία. Γιατὶ ἀπέναντι του, ἕνα μέρος τοῦ ρωσικοῦ στρατοῦ ἔμεινε

Ὁ μέγας στρατηλάτης Ναπολέων Βοναπάρτης, ὁ ὁποῖος μετὰ τὸς πόλεμους καὶ τὸς θριάμβους, ἀναγκάσθηκε ἐν ταῦτοις νὰ συνάψῃ ἀνακωχήν μὲ τοὺς ηττημένους στρατοὺς τῶν ἀντιπάλων του.

ἀκίνητον, ἐνῷ στὰ μετόπισθεν ὁ Κουτούσοφ ἐτοιμαζόταν γιὰ νὰ δώσῃ τὴν μεγάλη μάχη. Καὶ ὅταν τὸ ἔμαθε ὁ Ναπολέων, ἔγινε ἐξω φρενὼν καὶ ἀρχισε νὰ βρίζῃ τὸν Μυρά χυδαίωτα.

Η ΑΝΑΚΩΧΗ ΤΩΝ ΒΕΡΣΑΛΛΙΩΝ

Δὲν πρόκειται γιὰ τὴν εἰρήνην πού εἶχεν ὑπογράψῃ τὸν περασμένο πόλεμον οἱ Βερσαλλίαι, ἀλλὰ γιὰ μιὰν ἀνακωχή πού ἔγινε στὸ ἴδιο μέρος.

Τὴν πρώτη Σεπτεμβρίου 1870 ὁ Ναπολέων Γ', πολιορκημένος ἀπὸ τοὺς Πρώσους στὸ Σεντάν, παραδίδεται καὶ ὁ γαλλικὸς λαὸς ἐπαναστατεῖ ἐναντίον του καὶ ἀνακηρύσσει τὴν δημοκρατίαν. Ὑστέρως, ἡ νέα κυβέρνησις ἀναγκάζεται νὰ συνεχίσῃ τὸν πόλεμον, πού εἶχε ἕνα τέλος τόσο καταστροφικόν.

Ὑστερα ἀπὸ λίγο οἱ Πρώσοι καταλαμβάνουν τὴς Βερσαλλίας καὶ ἐγκαθίστανται ἐκεῖ τὸ Γενικὸν Στρατηγεῖο. Ἐνῷ τὸ Παρίσι πολιορκεῖται. Τότε ὁ δικηγόρος Ζιλὸς Φάβρ, ὑπουργὸς τῶν ἑσωτερικῶν τῆς νέας δημοκρατίας, πηγαίνει στίς Βερσαλλίας, ὅπου συναντᾷ μὲ τὸν Βίσμαρκ, τὸν Σιδηρὸν Καγκελάριον, γιὰ νὰ συνάψῃ τὴν ἀνακωχή, πού ἀφορᾷ μόνο τὴς ἐπιχειρήσεις πού γίνονται στὰ γύρω τὰ Παρίσι, γιὰ τὴν ὑπλοιστὴ Γαλλία ἐπικρατεῖ πραγματικὸ χάος.

Στίς 26 Σεπτεμβρίου, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ μακροτάτη σύσκεψιν, ὁ Βίσμαρκ λέει τοῦ Φάβρ:

—Στὸ σημεῖον πού βρίσκόμεσθε δὲν πιστεύω νὰ διακοποῦν αἱ διαπραγματεύσεις. Ὅστε φαντάζομαι ὅτι τὸ πῦρ μπορεῖ νὰ σταματήσῃ καὶ ἀπὸψε.

—Ἡμεῖς νὰ σᾶς τὸ προτείνω ἀντὶ

ΕΠΙΚΑΙΡΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΚΟΡΣΙΚΗ

Στίς 15 Αὐγούστου 1769, δημοσιεύεται στὴ Γαλλία τὸ βασιλικὸ διάταγμα διὰ τοῦ ὁποῖου ἡ Κορσικὴ ἀνεκρύσσεται ἀναπόσπαστον τμήμα τοῦ Βασιλείου τῆς Γαλλίας. Τὴν ἴδια μέρα, σ' ἕνα ἀστικό σπίτι τοῦ Αἰακίου, τῆς πρωτεύουσας τῆς Κορσικῆς, ἡ Λαίτισις Καρόλου Βοναπάρτη, ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα αγοράκι, πού μετὰ δύο χρόνια βαφτιζόταν κι' ἐπαίρνε τὸ ὄνομα Ναπολέον!..

Γιὰ κανένα τμήμα τῆς μητροπολιτικῆς ἢ ἀποικιακῆς Γαλλίας, δὲν ὑπερφηφάνονται τόσο πολὺ καὶ κανένα δὲν ἀγαποῦν τόσο οἱ Γάλλοι ὅσο τὴν Κορσική. Τὸ διατυπώνουν καὶ στίς ἐγκυκλοπαιδείες τους. Ὅποιοιδήποτε κι' ἀν ἀνοίξετε, θὰ διαβάσετε γιὰ τὴν Κορσική: «Δὲν εἶναι ἡ μεγαλύτερη νῆσος τοῦ κόσμου, δὲν εἶναι καν τῆς Μεσογείου, εἶναι ὅμως ἡ ὠραιότερα...»

Ἡ Κορσική, πού ἀπέχει περὶ τὰ 170 χιλιόμετρα ἀπὸ τὰ γαλλικὰ παράλια, ἀπὸ τὸ Ἀντίμπε καὶ τὸ Κά-Μαρτέν, 82 χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν Ἰταλικὴ χερσόνησον καὶ 12 χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν Ἰταλικὴ νῆσον Σαρδηνία, ἔχει μήκος 183 χιλιομ. μὲ μίαν ἐπιφάνεια 877.300 ἑκταρίων καὶ μὲ παράλια 500 χιλιομ. Ἐχει σχῆμα ἀνωμάλου ἐλλείψεως, πράγμα πού προσδίδει στὴ μορφὴ τῆς ἕναν εἰδικὸν χαρακτήρα πού προσελκύει τὴν προσοχή. Ἡ Κορσική, ὅμως, φημίζεται περισσότερο γιὰ τοὺς θρύλους τῆς καὶ τῆς δραματικῆς τῆς ἱστορίας.

Ὁ θρύλος τῆς εἶναι ὅτι ἡ Κορσική εἶναι τὸ νησί τῆς «δεντέτας», τῆς ἀγρίας ἐκδικήσεως καὶ μέχρι τελευταίως τῶν «εὐαγγέλων τῶν ὀρέων». Ὡς πρὸς τὴν ἱστορία, φτάνει νὰ λεχθῇ ὅτι ἡ Κορσική εἶναι ἡ ἰδιαίτερη πατρίδα πού καταπληκτικότερου ἥρωος τῆς νεωτέρας ἱστορίας: τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος.

Καὶ σήμερα ἀκόμη, γιὰ ὅποιον φθάνει στὴν πρωτεύουσα τοῦ μυροδόλου αὐτοῦ νησιοῦ, τὸ Αἰάκιον, πού εἶναι παραθαλασσία πόλις μὲ 20.000 κατοίκους, ἡ Κορσική εἶναι πρὸ παντὸς ἡ γενέτειρα τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος. Ὁ ταξιδιώτης πού φθάνει στὴν Κορσική, σὲ κάθε δῆμα του ἀπαντᾷ τὴν ἀνάμνησι τοῦ Ναπολέοντος. Τὸ πλοῖο πλεуρίζει στὴν προκυμαία τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος. Κι' ἀν οἱ δρόμοι καὶ οἱ πλατεῖες δὲν φέρουν τὸ ὄνομα τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, εἶναι βέβαιον ὅτι θὰ φέρουν τὸ ὄνομα κάποιου συγγενοῦ του, κι' ἔτσι παντοῦ ἀπαθανατίζεται ὁ Μεγάλος Κορσικανός. Γεμᾶτο ἀπὸ ἐνθὺς τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος εἶναι στὸ Αἰάκιον τῆς Κορσικῆς καὶ τὸ μουσεῖο πού εἶναι ἀφιερωμένο στὴν Ναπολεόντειο ἐποποιία. Ἀνάμεσα στ' ἄλλα βρίσκεται στίς συλλογὲς του καὶ τὸ ἐκμαγεῖον τοῦ νεαροῦ Ναπολέοντος. Ἐπίσης σὲ μιὰν ἰδιαίτερη προθήκη ἐκτίθεται τὸ πιστοποιητικὸν γεννήσεως, διὰ τοῦ ὁποῖου δηλοῦται ὅτι τὴν 21 Ἰουλίου τοῦ 1771 ἐγεννήθη ὁ Ναπολέων, πρωτότοκος υἱὸς τοῦ Καρόλου Βοναπάρτη καὶ τῆς συζύγου του Λαίτισις, γεννηθεῖς τὴν 15 Αὐγούστου 1769. Ἡμερὰ ἱστορική. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἡ Κορσική ἦταν πιά κι' ἐπισήμως νησί τῆς Γαλλίας, τῆς ὁποίας λίγα χρόνια ἀργότερα ὁ Ναπολέων θὰ γινόταν αὐτοκράτωρ...

χθές, ἀπαντᾷ ὁ Φάβρ συγκινημένος, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἔχει τὸ ἀτύχημα ν' ἀντιπαραστυπῇ τὸ Παρίσι ἡττημένο, δὲν μποροῦσα νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ τέτοια χάρι.

—Καλὰ, ἀπαντᾷ ὁ «γυκελλάρης», εἴμαστε σύμφωνοι ὅτι θὰ δώσωμε μαζὶ τὴν διαταγή, ὥστε νὰ σταματήσουν οἱ ἐχθροπραξίες τὰ μεσάνυχτα.

—Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι. Ἀλλὰ σᾶς ζητῶ μιὰ χάρι: νὰ ἐπιτρέψετε σ' ἐμᾶς τοὺς Γάλλους, νὰ ριζώμε τὴν τελευταία κανονία.

Ὁ Βίσμαρκ δὲν ἔχει ἀντίρρηση, καὶ ἡ ἀνακωχή τῶν Βερσαλλίων ὑπογράφεται μὲ τοὺς ἑξῆς ὄρους: ἀφοπλισμὸς τοῦ στρατοῦ τῆς πρώτης γραμμῆς, κατάληψις τῶν φρουρίων γύρω ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ καταβολὴ τοὺς Πρώσους 200 ἑκατομμυρίων φράγκων.

Πές μου ΔΝ Μ' ΑΓΑΠΑΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΥΠΟ ANRY ZERMAIN.

—Ὅστε λοιπὸν, κύριε Μπωβάλ, φεύγετε αὐριο;

—Μάλιστα, δεσποινίς, ἀν δὲν ἀλλάξῃ ὁ καιρὸς.

—Καὶ παρ' ὅλον τὸν κίνδυνον αὐτοῦ τοῦ ταξιδίου, θὰ μπαρκάρετε χωρὶς νὰ λυτᾶσθε γιὰ τίποτε;

—Δὲν μὲ κρατᾷ τίποτε ἐδῶ, κανεῖς! Τὴν ἀπάντησι αὕτη τὴν συνάδευσε ἕνα βλέμμα παγερό.

Ἐκείνη, ἕνα ὑπέροχον πλάσμα μελαχροινῆς ομορφιάς, δὲν μπόρεσε νὰ κρύψῃ τὴν ἀγανάκτησιν πού τῆς ἐπροξένησε ἡ ἀδιάρθρωσι αὐτῆς ἀπάντησις. «Ἐπειτα ἐγύρισε στοὺς ἄλλους παρευρισκομένους, πού ἦσαν ἐνθέρμοι θαυμασταὶ τῆς ομορφιάς τῆς, ἴσως καὶ τῆς ἀξιόλογης προίκας τῆς.

Ὁ Πιέρ Μπωβάλ ἐξακολουθοῦσε νὰ δίνῃ σὲ μερικὸς φίλους ὠρισμένους ἐξηγήσεις γιὰ τὸ καινούργιον ἀεροπλάνο του ταξίδι.

Θὰ ἐφευγε τὴν ἐπομένη ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιον τοῦ Ἰσσύ, θὰ διέσχισε τὴν βορρην Γαλλία, τὴν Μάγλη καὶ θὰ ἐπῆγαινε στὴ Γροιλανδία.

Ἦταν ὁ ἥρως τῆς ἡμέρας, ὁ ἄνθρωπος τοῦ ὁποῖου οἱ φωτογραφίαι ἐφίγουράριζαν στὴν πρώτη σελίδα ὅλων τῶν ἐφημερίδων.

Καθὼς συνεδέετο διὰ φιλίας ἀπὸ τὰ παιδικὰ χρόνια μὲ τὸν κ. Λεμανουά, δὲν μπόρεσε νὰ τὸν ἀποτρέψῃ νὰ δώσῃ μιὰ δεξιὴν πρὸς τὴν τὴν, ἀν καὶ ἐσυχναῖε σπανίως στὸ σπίτι τοῦ πλουσιοῦ διανομή, ἀπὸ τὸν καιρὸ πού πέθανε ἡ κ. Λεμανουά, δηλαδὴ πρὸ τριῶν ἐτῶν.

Θὰ μπόρουσε κανεῖς νὰ πῇ πὼς ἀπέφυγε τώρα τὴν ἀγέρωχ κι' ὁμορφὴ Ρενέ πού τῆς ἐφῆρθηκε τόσο σκληρὰ πρὸ ὀλίγου.

Καὶ ὅμως, ἐκείνη, ὑπακούοντας σὲ μιὰ ξαφνικὴ μεταστροφή, τὸν ἐπλησίασε πάλι.

—Φεύγετε μόνος; ἐρώτησε.

—Βεβαίως. Δὲν θὰ τολμούσα νὰ προτείνω σὲ κανέναν νὰ μὲ συνοδεύσῃ. Γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ αὐτὸ πού ὀνειρεύομαι, πρέπει νὰ εἶμαι ἀποφασισμένος στὴ θυσία κι' αὐτῆς τῆς ζωῆς μου, πού μοῦ τὴν ἐμπνέει ἡ ἀγάπη στὴν ἐπιστήμη καὶ μὲ τὴν ἀδελφαία ἐλπίδα μιᾶς προβληματικῆς δόξης.

—Νά, κάτι πού μὲ σκανδαλίζει, ἀπήντησε πεσιματάρικα ὁ ὁμορφὴ Ρενέ Λεμανουά.

—Ἐσεῖς; Μιὰ γυναῖκα; Τί ἀστεῖο! —Μιὰ ὁμορφώτατα. Ἀν μὲ δέχεσθε γιὰ σύντροφο στὸ ἐπικίνδυνον ταξίδι σας, θὰ ἐπιτύχῃ ἀπὸ τὸν πατέρα μου τὴ συγκατάθεσι τοῦ.

Ὁ κ. Λεμανουά θὰ ἦταν πολὺ ἐνοχος ἀν δέχονταν τέτοιο πράγμα, ἐδήλωσε ἕνας ἀπ' τοὺς παρευρισκομένους. Θὰ μᾶς ἐβύδιζε σὲ τρομερὴ ἀγωνία.

—Κύριοι, μείνετε ἡσυχά, εἶπε ζωρὰ ὁ Πιέρ, δὲν θὰ συντελέσω σὲ μιὰ τέτοια τρέλλα.

Καὶ γιὰ νὰ δώσῃ τέρμα σ' αὐτὴ τὴν συζητήσιν, ὁ ἀεροπόρος ἐζήτησε τὴν ἀδεια ν' ἀποσυρθῇ.

Ἀντίο, δεσποινίς, εἶπε στὴν Ρενέ μὲ φωνὴ ἐλαφρῶς συγκινημένη παρὰ τὴν θέλησί του. Ἀντίο γιὰ τὴν περίπτωσι πού δὲν θὰ ξαναγυρίσω!

—Ὁρβουάρ... σὲ λίγο, ἀπήντησε τὸ ὁμορφὸ κορίτσι σὲ τὸν αἰνιγματικόν.

Τὴν ἄλλη μέρα κατὰ τὴς δύο τὸ ἀπόγευμα, ἡ «Μουέτ», τὸ ἀεροπλάνο τοῦ Πιέρ Μπωβάλ ἦταν ἐτοιμὸ ν' ἀπογειωθῇ. Ὁ ἀεροπόρος, περιτριγυρισμένος ἀπὸ μηχανικούς καὶ ρεπόρτερ, ἐξήταξε τὴς τε-

λευταῖες λεπτομέρειες τοῦ μηχανήματος. Μιὰ γυναῖκα μὲ κοστὺμ ταξιδίου παρουσιάστηκε τότε ξαφνικὰ μπροστὰ του.

—Ἡ δεσποινὶς Λεμανουά! ἐφώναξε ἐκπληκτός.

—Ἡ ἴδια. Δὲν σᾶς εἶπα χθὲς τὸ βράδυ: ὁρβουάρ... σὲ λίγο;

—Ναί... Μὰ συγχωρήστε με, θ' ἀνέδω στο σκάφος.

—Ἐχὼ πολὺ ἐνδιαφέροντα πράγματα νὰ σᾶς πῶ, ἐπέμεινε ἡ νέα.

—Στὴν ἐπιστροφή μου. Φεύγω.

—Τότε, τὰ λέμε στὸ ὁρομον.

—Στὸ δρόμο;...

—Ἀσφαλῶς, γιὰ τὴν φεύγω μαζὶ σας.

—Ἀδύνατον! Θὰ ἦταν παραφροσύνη!

—Εἶμαι ἀποφασισμένη γιὰ ὅλα... ἀκόμη καὶ νὰ καταστρέψω τὴ μηχανή σας ἀν δὲν μὲ πᾶτε!

Τελειώνοντας τὴ φράσι τῆς ἡ Ρενέ ἔβγαλε κι' ἐπρότεινε ἕνα περιστροφή.

—Ἀς γίνῃ ἡ θέλησίς σας! ἐφώναξε ὁ Πιέρ Μπωβάλ ὑποτασσόμενος.

Πέντε λεπτὰ ἀργότερα, ἡ «Μουέτ» ὑψωνόταν μεγαλοπρεπῶς στοὺς αἰθέρας, συναποκομίζοντας τὸν ἀεροπόρο καὶ τὴν τολμηρὰ του σύντροφο.

Ὁ Πιέρ, ἀπορροφημένος στὸ πιλοτάρισμα, ἔμεινε σιωπηλός.

Ἡ Ρενέ, μὲ ὕψος ἐξαιρετικὰ σοβαρὸ, κυττοῦσε στὸ ἄπειρον.

—Κύριε Πιέρ, εἶπε ξαφνικὰ ἡ Ρενέ —μπορῶ νὰ σᾶς λέω ἐτοῖ ἀφοῦ εἴμαστε τόσο μακριὰ ἀπὸ τὴ γῆ καὶ τοὺς ἀδιάκριτους! —Κύριε Πιέρ, ἦρθε ἡ στιγμή νὰ σᾶς ἐξηγήσω τὴν πραγματικὴ αἰτία τῆς φυγῆς μου.

—Ἀν θέλετε...

—Θὰ τὴν κρίνετε. Μ' ἐγνωρίσατε ὅταν ἦμουν πολὺ μικρὴ, δηλαδὴ μόλις δεκατεσσάρων ἐτῶν κι' ἐσεῖς ἦσαστε εἰκόσι.

Ἡμεστέ δύο παιδιὰ πού τὰ συνέδεε μιὰ εὐκρινὴς συμπάθεια.

—Τοῦλάχιστον ἐκ μέρους μου, διέκοψεν ὁ ἀεροπόρος.

—Πῶς ἀμφιβάλλατε γιὰ μένα;

—Ὅχι, στὴν ἐποχὴ γιὰ τὴν ὁποῖαν μιλάτε, ἀλλ' ἀργότερα, ὅταν ἐγίνετε γυναῖκα καὶ θέλατε κομπλιμέντα, δεξιώσεις, θαυμαστάς... Τότε σᾶς ἐγίνα ἀδιάφορος.

—Καὶ μ' ἐγκαταλείψατε;

—Ναί, φρονίμως ποῖαν ἀπομακρύνθηκα.

—Ὅστόσο, λίγους μῆνες ἀκόμη μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητέρας μου, εἶχα τὴν γλυκεῖαν ἐντύπωσι, νὰ πιστεῖω πὼς ἡ συμπάθειά σας μετεβλήθη σ' ἕνα τρυφερότερον αἶσθημα. Μοῦ ἐκάνατε ἕνα δειλὸ κόρτε...

—Δὲν ἔρω νὰ πῶ τὰ λόγια πού σκεπτόσασθε...

—Δὲν ἔρω νὰ πῶ τὰ λόγια πού σκεπτόσασθε...

—Δὲν ἔρω νὰ πῶ τὰ λόγια πού σκεπτόσασθε...

—Δὲν ἔρω νὰ πῶ τὰ λόγια πού σκεπτόσασθε...

—Δὲν ἔρω νὰ πῶ τὰ λόγια πού σκεπτόσασθε...

—Δὲν ἔρω νὰ πῶ τὰ λόγια πού σκεπτόσασθε...

—Δὲν ἔρω νὰ πῶ τὰ λόγια πού σκεπτόσασθε...

—Δὲν ἔρω νὰ πῶ τὰ λόγια πού σκεπτόσασθε...

—Δὲν ἔρω νὰ πῶ τὰ λόγια πού σκεπτόσασθε...

—Δὲν ἔρω νὰ πῶ τὰ λόγια πού σκεπτόσασθε...

—Δὲν ἔρω νὰ πῶ τὰ λόγια πού σκεπτόσασθε...

—Δὲν ἔρω νὰ πῶ τὰ λόγια πού σκεπτόσασθε...

γνησεύον τὴς γυναῖκες. Ἐμμεσολάβησε μιὰ μακρὰ σιωπὴ. Ἡ Ρενέ, προσπαθώντας νὰ διαβάσῃ στὴν ἀπαθὴ φυσιογνωμία τοῦ Πιέρ, ἐμυρμούρισε μὲ ἀγωνία:

—Πιέρ;

—Θέλετε περισσότερες ἐξηγήσεις; ἀπήντησε ὁ ἀεροπόρος σὲ τὸν σοβαρὸ. Ἐστὼ! Ναί, σᾶς ἀγαπήσα μὲ θερμῇ, ἐπλάθα ὄνειρα τρελλῆς εὐτυχίας, εὐτυχίας ὅμως κρυφῆς, μακριὰ ἀπ' τὸν κόσμο, χωρὶς κοσμικὲς ἐπιδείξεις, χωρὶς αὐτὴ τὴν τρομερὴ ἀνάγκη πού νοιώθετε νὰ σᾶς θὰ μᾶζουν...

δώντας την συγχρόνως έπάνω στο στήθος του.

—Ρενέ, Ρενέ, σ' αγαπώ!, έφώναζε. Πάντα σ' αγαπούσα. Θάμει δικός σου για πάντα!

Και τα χείλη του έπεσφράγισαν αυτή την όμολογία.

Η Ρενέ τραβήχτηκε τρέμοντας απ' το γλυκό αυτό αγκάλιασμα που ίσως ήταν και το τελευταίο.

—Το νερό, το νερό!, έφώναζε άπελπισμένα.

Πράγματι το σκάφος χτυπούσε έπάνω στα κύματα κι' έκανε ν' άναπνέδω ό άφρός σε βαθμό που τους έτύφλωνε.

Ο Πιέρ Μπωβάλ βυθίστηκε σε μιάν άνείπωτη άπελπισία.

—Α! να πεθάνω τώρα... είνε τρομερό!, έπιθύρισε.

Ξαφνικά, το σκάφος συνήντησε στερεή αντίσταση. Η καλή τους τύχη έδόθηκε και το άεροπλάνο, συρόμενο απ' τον άερα, ήρθε κι' ακούμπησε σε μιάν άμώδη άκτή.

★

Όταν το άχρδ φώς της χαραυγής έφώτισε το άπειρο, δυό σώματα άκίνητα και παγωμένα έκείτονταν έπάνω στην άμμο.

Επί τέλους, ένα πλοίο είδε το άεροπλάνο στην έρημη αυτή άκτή, έπλησίασε και περισυνέλεξε τους ναυαγούς.

Σάν ξανάνοιξε τα μάτια του ό Πιέρ, το πρώτο του βλέμμα το έρριξε στην Ρενέ, που ήταν ξεπαλωμένη σ' ένα γειτονικό κρεβάτι. Τότε τα στεγνωμένα χείλη του έμουρμούρισαν:

—Δικός σου... για πάντα... για πάντα!

ANRY ZERMAIN

Α.Ο.Δ.Ο.

ΤΙ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ένα μενίστης κυκλοφορίας άμερικανικό περιοδικό άπνύοντε τις άναγνώστριές του δεσποινίδες 15—30 έτών το έρώτημα τί είδους βιβλία προτιμούν. Το άποτέλεσμα του δημοψηφίσματος ύπήρξε το έξης:

Τα κορίτσια ηλικίας 15 — 25 έτών προτιμούν περισσότερο τα άστυνομικά μυθιστορήματα από τα έρωτικά. Τα κορίτσια 25—30 έτών προτιμούν βιογραφίες και βιβλία επί πολιτικών ζητημάτων. Γενικά 40 τοίς έκατόν έκ των γυναικών 15—30 έτών προτιμούν άστυνομικά μυθιστορήματα, 20 τοίς έκατόν έρωτικά μυθιστορήματα, 15 τοίς έκατόν δραματικές άφηγησεις μεγάλων κυνηγών, 10 τοίς έκατόν Ιστορικά διηγήματα, 20 τοίς έκατόν βιογραφίες και ταξιδιωτικά και πέντε τοίς έκατόν διάφορα...

Η ΜΙΚΡΟΤΕΡΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Η μικρότερη σε διαστάσεις αλλά και πλουσιώτερη σε ύλη έφημερίς έκδίδεται στο Μπίμιου, ένα από τα νησιά του συμπλέγματος των νήσων Μπαχάμα των Δυτικών Ινδιών. Η έφημερίς φέρει τον τίτλο «Μπίμιου Μπούγλ» και έχει σχήμα ύψους 9 έκατοστών και πλάτος 7. Έκδίδεται σε 12 σελίδες, που είνε πλήρεις άρθρων και τηλεγραφημάτων των πρακτορείων όλου του κόσμου! Η «Ψίμιου Μπούγλ», δημοσιεύει σε έπιφυλλίδες μυθιστορήματα δημοσιευθέντα πρό πεντηκονταετίας και στην εύθυμη στήλη άναδημοσίευει επί λέξει εύθυμογραφήματα και αινίγματα που δημοσιεύθηκαν σε άγγλικά περιοδικά πρό τεσσαρακονταετίας! Κι' αυτό για να μη πληρώνη συγγραφικά δικαιώματα, ούτε στους μυθιστοριογράφους, ούτε στους εύθυμογράφους.

ΚΑΛΕΣ ΦΙΛΕΝΑΔΕΣ

—Μου είπαν ότι ό Γιάγκος ρίχθηκε στο ποτό, άφότου του άρνήθηκα το χέρι μου.

—Τί φρίκη! Δέν μπορώ να ύποφέρω τους άνδρες, που γλεντούν με τέτοιο κτηνώδη τρόπο, δσάκις τους συμβαίνει κάτι... εύχάριστο!

ΦΡΕΝΤΥ ΜΠΑΡΤΟΛΟΜΙΟΥ

Ο Φρέντυ Μπαρτόλομιου είνε το πιο χαριτωμένο πρόσωπο παιδιού που γνωρίσαμε στον κινηματογράφο, είνε ό μικρός Δαυίδ του περιφημου έργου του Ντικκνς. «Δαυίδ Κομπερφλνδ». Και μία τέτοια φυσιογνωμία που μόρεσε να έναρκόσση τον μικρόν ήρωα και να γίνη για όλον τον κόσμον ό «Δαυίδ» δέν μπορεί παρά να είνε το πιο ώραιο, το πιο χαριτωμένο, το πιο καλό παιδί, τον μικρό Φρέντυ τον έθαυμάσαμε κατόπιν στο φίλμ «Μικρός Λόρδος». Άργότερα, μαζί με τον Σπένσερ Τρέιου στο φίλμ «Ο κουρσάρος», με συμπρωταγωνιστές τον Γουόρνερ Μπάξτερ και την Άρλεν Γουίλνεν.

Ο Φρέντυ δέν είνε ένα παιδί κακομαθημένο και ούτε υπερχρηστεύεται για την δόξα του, είνε ένα μικρό ζωηρό, χαριτωμένο και εύαίσθητο παιδί με ποιητική ψυχή, που αγαπά τις διασκεδάσεις, τα γέλια, την χαρά και δέν έχει παρά μόνο έλαττώματα μικρών παιδιών.

Ο Φρέντυ γεννήθηκε στο Τσάρλεστον κοντά στο Λονδίνον, την 8ην Φεβρουαρίου του 1924. Δέν είνε ήθοποιός με καριέρα, γιατί κανείς από την οικογένειά του δέν είνε ήθοποιός. Ο πατέρας του ήταν δημόσιος υπάλληλος. Ο μικρός Φρέντυ όμως δέν ανατράφηκε από τους γονείς του. Μία μέρα ένεφανίσθη στον δρόμο της ζωής του η θεία του Μαρπέλ Μίλλισεντ, μία γεροντοκόρη που έσυντηρού με τις οικονομίες της. Η θεία αυτή άντελήφθη άμέσως τις κρυμμένες Ικανότητες του άνεψιού της και έπήρε μία απόφασι. Παρουσιάθηκε δηλαδή μία μέρα στους γονείς του Φρέντυ και τους έκανε μία καταπληκτική πρότασι.

—Αναλαμβάνω, τους είπε, την σχολική και καλλιτεχνική εκπαίδευσί του Φρέντυ έως ότου ένηλικιωθ. Ής άποζημιώσι έπειδή σας παίρνω το παιδί σας, σας προσφέρω 1000 λίρες.

Έκείνοι εδέχθηκαν πρόθυμα και ύπέγραψαν ένα συμβόλαιο το όποιον έπράκειτο να αλλάξη ριζικά την ζωή του παιδιού.

Από τότε και ως το 1934, η θεία του Φρέντυ κατέβαλε επανειλημμένα προσπάθειες για να άνοδείη το ταλέντο του άνεψιού της. Δέν επέτρεχε όμως τίποτε σημαντικότερον από μερικούς μικρούς ρόλους και από πολλές υποσχέσεις.

Εύτυχώς δέν έχανε το θάρρος και τις έλπίδες της, και τέλος μία μέρα άνοίξαν για τον Φρέντυ αί πύλεις του κινηματογραφικού παραδείσου. Ο «Δαυίδ Κομπερφλνδ», η «Άννα Καρενίν» και ό «Μικρός Λόρδος» ύπήρξαν οι τρεις σταθμοί του δρόμου προς τον θρίαμβον.

Σήμερα ό Φρέντυ κερδίζει 1250 δολάρια την εβδομάδα. Έννοείται ότι η θεία του έπαγρυπνεί διαρκώς έπάνω του και φροντίζει για την περιουσία

του.

Με το πρώτο φίλμ, το όνομα του παιδιού θαύματος έσκαψε σαν δόρυ στον παγκόσμιο τύπο. Οι γονείς του έμαθαν για πρώτη φορά από τις έφημερίδες ότι είχαν έναν διάσημο γυιο. Από την στιγμήν εκείνη τα πράγματα έχάλασαν και έξη μήνες άργότερα έγιναν οι πρώτες άψιμαχίες. Μία μέρα ό Φρέντυ έλαβε μια κλησι στο δικαστήριο. Οι γονείς του είχαν τηλεγραφήσει από την Άγγλία στις Άρχες της Καλιφορνίας, ζητώντας να πωσή να κηδεμονεύη το παιδί η θεία του. Από τις άνακρισεις όμως που έγιναν, έξηκριδώη ότι η μίς Μίλλισεντ έπεριποιείτο τον μικρό με άφοσίωσι και τρυφερότητά.

Εκείνη τον είχε εισαγάγει στο κινηματογραφικό στάδιον, εκείνη τον είχε φέρει στο Χόλλυγουντ, εκείνη είχε δημιουργήσει την έπιτυχία και τα πλούτη του. Έπομένως το δικαστήριο της άφησε την κηδεμονία, έδωσε όμως εις τους γονείς ό μνηών προθεσμία για να κάμουν έφεσις κατά της άποφάσεως.

Πράγματι, κατά τα τέλη του Μαρτίου του 1936 έφθανε στην Νέα Υόρκη η κυρία Μπαρτόλομιου και άνέδεσε την «υπόθεσι της άπαγωγής του παιδιού της από την θεία του» σ' έναν από τους διασημότερους δικηγόρους της μεγαλουπόλεως. Την Ξαν Άπριλιου έξηφανίσθη. Ο δικηγόρος της έδήλωσε με άγανάκτησι στις έφημερίδες ότι άσφαλώς την κρατούσαν αιχμαλωτή οι έχθροί της και έζήτησε την βοήθειά της άστυνομίας, άφίνοντας να έννοηθι ότι έπρόκειτο περί σκοτεινής συνωμοσίας της θείας και κάποιας κινηματογραφικής έταιρίας, για να μη μπορέση η μητέρα να πάρη πίσω το παιδί της.

Δυστυχώς για τον εύφάνταστο δικηγόρο, η κυρία Μπαρτόλομιου είχε πάει απλώς στο Λος Άντζελες άεροπορικώς και με ψευδώνυμον. Δυό μέρες δέ άργότερα, έμφανίσθηκε και πάλιν και έχάλασε τον κόσμο ζητώντας το παιδί της. Συνεδουμένη από έναν άλλο δικηγόρο παρουσιάσθηκε στην βίλλα του Φρέντυ. Εκεί όμως της άπήντησαν ότι ό Φρέντυ έλειπε και ότι θα έλειπε πάντοτε γι' αυτήν.

Έν τω μεταξύ έφθασαν από την Άγγλία και οι παιπούδες του Φρέντυ για να βοηθήσουν τους γονείς στις προσπάθειές των. Η κυρία Μπαρτόλομιου απέφασε να καταφυγί στο Άνώτατο Δικαστήριο της Καλιφορνίας, άφού ήπειλησε ότι θα έπληγινε να παρακαλέσω γονατιστή την κυρία Ρουζβελτ. Η νέα δίκη έγινε και πάλιν όμως την έκέρδισε η κυρία Μίλλισεντ.

ΤΙ ΛΕΓΕΙ Ο ΙΔΙΟΣ

«Ας άναφέρωμε τώρα και την περίληψιν ενός άρθρου του ίδιου του Φρέντυ Μπαρτόλομιου:

«Μπορεί να έχη κανείς πολλά άτυχήματα στην παιδική του ηλικία, δέν πιστεύω όμως να ύπάρχη χειρότερον από το να είνε ήθοποιός του κινηματογράφου. Παίζω στον κινηματογράφο από ηλικίας δέκα έτών και πολλές φορές λυτήθηκα που δέν ήμουν άπλως ένα άγόρι σαν τα άλλα. Πόσες φορές δέν σκέφθηκα ότι θα ήταν καλύτερα να έγκσταλείψω το στούντιο.

»Και όμως είμαι βέβαιος ότι πολλά παιδιά της ηλικίας μου ζηλεύουν την τύχη μου και εύχονται με όλη τους την καρδιά να ήσαν στην θέση μου. Έγώ είμαι όμως εκείνος που ζηλεύω περισσότερο την τύχη τους, γιατί θα ήθελα να είχα τους γονείς μου, για να μπορέσω να σπουδάσω και να γίνω μία μέρα ένας μεγάλος έπιστήμων. Το δειρό μου είνε να άποκτήσω ένα μεγάλο και ώραιο σπίτι στην έξοχή με ένα τεράστιο έργαστήριο για να μπορώ να κάνω μελέτες και έφευρεσεις σαν τον Έδισσον!».

Α. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΜΩΡΕΟΥ

ΕΡΩΤΕΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ
ΦΡΑΓΚΙΚΟΥΣ ΠΥΡΓΟΥΣ

13ον

Τον έκύτταξε η Πριγκήπισσα βαθείς στα μάτια σαν να ήθελε να διαβάση στο βάθος της ψυχής του. Κοκκίνισε ό Γοδεφρείδος και από την έξεταστική αυτή μουσική έφώνωζε, ανυπόμονα, όπως πάντα όταν δέν ήταν εντελώς εν τάξει με τη συνείδησή του:

—Δέν είμαι μικρό παιδί, θεία, για να κυττάς στα μάτια μου αν λέω άλήθεια ή ψέμα. Αλλά, θεία, έχω όλη τη συνείδησή της εύθυνης μου.

—Ίσоте μου ορκίσαι πως θα προσπαθήσης να κάμης εύτυχισμένη τη Ρωξάνη.

—Πάλι όρκους; Έκαμε με δυσφορία ό νέος. Σου όρκίζομαι ότι θέλεις. Άλλά θα σε παρακαλέσω, να μη μου κάνης πιά τέτοια συζητήρια. Άπόψε θα γίνουν οι άρραβώνες μας. Είνε έτοιμα όλα.

—Όλα... σχεδόν... Με της άνησυχίας αυτές άργοπορήσαμε λιγάκι.

—Θέλω να γίνουν με όλη τη λαμπρότητα, θεία. Να της της Ρωξάνης, πως η έπιθυμία μου είνε ν' άκτινοβολή από όμορφια κι' από εύτυχία.

Γά λόγια αυτά εύχαριστήσαν την Άννα. Εγέλασε καθώς άποκρίθηκε.

—Είνοιο σου, για την όμορφιά της δέν είνε ανάγκη νάχης άνησυχία. Όσο για την εύτυχία, αυτή εξαρτάται από σε. Γά μάτια της θα καθρεφτίσουν τη δική σου γην ψυχή. Άν είσαι έσθ εύτυχισμένος, θα είνε κι' εκείνη.

Με όλο το χαμογελο, η έκφρασις του Γοδεφρείδου έμεινε σοβαρή.

Πάντως, η Άννα Κομνηνή ήσυχασε με τις διαβεβαιώσεις του, και μόλις έφυγε ό άνεψιός της, έφώνωζε τη Ρωξάνη και της έλεπε πως πρέπει να μην έχη καμμιάν έννοια, μόνο να έτοιμάζετ γρήγορα κι' όμορφα. Συγχρόνως έδωσε διαταγή να τελειώσουν γρήγορα όλες οι έτοιμασίες, κι' από κείνη τη στιγμή το παλάτι πήρε άρσενικά έορτάσιμον όψι. Άγκυαλιές έρχονταν τα λουλούδια και τα κλαδιά από τις όχθες του Εύρώτα, κι' οι γιρλάντες και τα στεφάνια έστέλζιναν τις στοές και τα κουφώματα. Μαζί μ' αυτά τα λουλούδια του άγρου έφθάναν με χαρούμενη έξαψι κι' οι κοπέλλες, ζωντανά λουλούδια, και βοηθούσαν όσωπο νάρθη ή ώρα της τελετής.

Και μέσα στην παραζάλη της έτοιμασίας, έεχασε πάλι η Ρωξάνη κάθε άλλη σκέψι. Με θέλησι σταμάτησε το μυαλό της μονάχα στη μία σκέψι: Πως πάνε πιά τα ψέματά μ' όλες τις πίκρες και τις τρωμάρες, άπόψε θα ήταν η άρραδωνιστική του Γοδεφρείδου, και θα είχε το δικαίωμά, την υποχρέωσι μάλιστα, να κερδίση την αγάπη του, κι' αν τυχόν δέν ήταν άλλο δική της.

Σάν έφιαλτικό όνειρο έσβυσε από τη θύμησή της η θαιβερή πρωινή εικόνα. Ο εύτυχισμένος Άλέξιος, η σκοτεινή ματιά του, τα πιο σκοτεινά του λόγια. Έσβυσε κι' η άνάμνησις της γρήας μαρκησίας Ίλσαβέλλας ντε Καταβά, των δακρύων της και της συμπίνας της. Και τόσο την

άρπαξε πάλι η χαρά τη μικρή Ρωξάνη, που, σε μία στιγμή, το τραγούδι της ξεπετάχθηκε σαν το κελαδία του κυρτάλλου την άγούλα. Κι' όταν άκουσε το τραγούδι αυτό η Άννα Κομνηνή ήσυχασε τελειωτικά. Κι' όταν τάκουσαν το τραγούδι αυτό οι έξενες κοπέλλες, είπαν μέσα τους πως όλα τα ψιθυρίσματα που έγιναν, ταν από χθές ήσαν μονάχα κακογλωσσίες, και πως η Ρωξάνη ήταν η πιο εύτυχισμένη νυφούλα του κόσμου.

Ο ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

Τα κοριτσάπουλα που πρώτη φορά εύχαινε να πάνε σε γιορτή του παλατιού, έτρίβαν τα μάτια τους. Ποτέ στη ζωή τους δέν θα μπορούσαν να φαντασθούν όσο φως στις νυκτερινές ώρες. Σά να είχαν ξεκρεμώσει τ' αστέρια και τα είχαν ρέει στις αίθουσες του παλατιού, φεγγαροδούσαν τα кандηλέρια άμέτρητα, άστραφτεσαν μέσα σ' αυτό το πανηγύρι του φωτός, και τα μάτια άστραφταν πιο πολύ κι' από τα διαμάντια, τα χείλη ήσαν πιο κόκκινα κι' από τα ρουμπίνια.

Όταν μπήκε η Ρωξάνη στο μπράτσο του ίδιου του Γουλιέλμου Βιλλεαρδουίνου, έσβυσαν όλοι οι ψιθύροι. Όλαν τα μάτια καρφώθηκαν σαν μαγνήτι να στην νεανική αυτή μορφή, που ήταν όνειρο όμορφίας και δροσιάς. Σάν άνθος ροδακινιάς μέσα στο ρόδινο φουστάνι της, με τα μάτια γούλα πιο ρόδινα, σκορπούσε η Ρωξάνη ένα φως ζωής και νεότης όλόγουρής της. Τα χείλη της, πιο κόκκινα κι' από το κεράσι, χαμογέλουσαν άνεπαίσθητα, και τα μαύρα της μάτια, βελούδινα ύγρα, τότε

εχαμήλωναν νιροπαλά, τότε έρριχναν μία παρθενική, παιδιάτικη σχεδόν ματιά γύρω. Ο Βιλλεαρδουίνος, βαρύς, έπιδηλτικός, με τα πυρόξανθά του γένεια, χαμογελούσε και φαινόταν να καμαρώνη για την κοπέλα που σπληνίζονταν στο μπράτσο του. Καί στο πλάι του, η Άννα Κομνηνή έδικαίασε και σήμερα τον τίτλο της της «νεώτερης Έλένης του Μενελάου». Τό φοι στάνι της είχε το χρώμα της πορφύρας και τ' άσημένα μαλλιά της φεγγαροδούσαν σε άπαλούς κυματισμούς. Χαμογελούσε κι' αυτή, με τα μάτια της καρφώνονταν με κάποιαν άνησυχία στον Γοδεφρείδο.

Πολλά ματάκια άστραφταν εκείνη την στιγμή, όταν έπρόβαλε ό Γοδεφρείδος ντε Μπρυγιέρ, περιστοιχιζόμενος από τους φίλους του, να προϋπαντήση τη νυφητή του, και πολλά στήθη έφούσκωναν με καύμο. Κι' οι ματιές που συνάδευαν την εύτυχισμένη Ρωξάνη δέν ήσαν όλες σποργικές. Γιατί κάμποσες γυναίκες έκει μέσα θάδιναν δέκα χρόνια της ζωής τους για να θρίσκονταν στη θέση της νύφης.

Σάν τον Άη Γιώργη άστραφτε ό Γοδεφρείδος στη χρυσοκέντητη στολή του.

Τά μαλλιά του έπεσαν σε σκοτεινές μπούκλες ως τους ώμους του σχεδόν, ό κεφάλι του περήφανα στήτο, ξεπερνούσε κάμποσο όλους τους άνδρες. Μά απ' όλα εκείνο που άναβε τους πόθους κι' έκανε και τις παντρεμένες άρχόντισσες να έκ' πτάνται άμαρτωλά, ήταν τα μάτια του. Καθώς παρακολουθούσε τη Ρωξάνη που προχωρούσε προς αυτόν, άστραφταν τόσο οι ματιές του, που κι' έρωτευμένη να μην ήταν η κοπελλίτσα, θα τον άγαπούσε.

Και δέν έλειψαν τα ψιθυρίσματα από χελιάκια μαραμένα.

—Τυχερή! Σάμπως έχάθηκαν οι φράγκισσες οι Άρχοντοπούλες!... Μα η Άννα Κομνηνή είνε πανίσχυρη, αυτή κάνει ό,τι θέλει.

—Υπόσχεται να πάρης γυναίκα σου τη Ρωξάνη και να την αγαπάς; ρώτησε ό Βιλλεαρδουίνος με πατρική φωνή.

Κι' η βαθεία φωνή του Γοδεφρείδου άποκρίθηκε:

—Ναί!

Στ' αυτιά της Άννας, που έγνώριζε καλά τον άνηψιό της, το «ναί» αυτό άντελάλησε λιγάκι νευρικό, λιγάκι βασανισμένο.

Μά στής Ρωξάνης την καρδιά άντιλήλησε σαν καμπάνα θεϊκή, σαν τάξιμο της ίδιας της μοίρας για εύτυχία. Κι' όταν την ρώτησαν κι' αυτήν αν θέλη να γεί γυναίκα του Γοδεφρείδου και να τ' αγαπάει, παρά ό λίγο να μη μπορέση ν' άποκριθή από τη συγκίνησι.

—Λοιπόν; έφώνωσε τότε με χαρά ό Βιλλεαρδουίνος, άνήκετε πιά ό ένας στον άλλον και τίποτε ποτέ να μη σας χωρίση.

ΜΑΘΕΤΕ ΟΤΙ...

★ Όταν οι πυγμαίοι του γαλλικού Καμερόν (δυτική Αφρική) σκοτώσουν έναν έλέφαντα, στήνουν άμέσως τις πρόχειρες καλύβες τους γύρω από την τεραστία αυτή προμήθεια του κρέατος και μένουν εκεί οικογενειακώς, ως που να εξαντληθ. Γιατί είνε εύκολότερο να μεταφερουν όλο το χωριό κοντά στον έλέφαντα, παρά να κάμουν το αντίθετο.

★ Περισσότερες από πεντακόσιες τοποθεσίες στην έπιφάνεια της Σελήνης, έχουν γεωγραφικά όνοματα, σχεδόν όλα ρωμαντικά, και φανταστικά, όπως ο Όρμος των Ουρανίων Τόξων, ό Κόλπος της Δρόσου, η Θάλασσα της Γαλήνης και το Τέναγος των Όνείρων.

★ Σε πολλές μεγαλουπόλεις, όπως το Μπελφαστ της Ιρλανδίας και την Κοπεγχάγη της Δανίας, οι έπιτάσεις των τσάμ μπορούν να ταξιδέψουν ακόμα και όταν δέν έχουν μαζί τους χρήματα. Δίνουν στον εισπρακτάρα το όνομα και την διεύθυνσι τους και άργότερα πληρώνουν το αντίτιμο του εισιτηρίου στα γραφεία της Έταιρίας.

★ Στον κινέζικο στρατό τα τραύματα δέν άνταμείνονται μ' ένα μετάλλιο ή με μία προαγωγή, αλλά με χρηματική άμοιβή. Ένας στρατιώτης που θα τραυματισθι παίρνει περί τα 200 φράγκα, 800 ό αξιωματικός και δυό χιλιάδες ό στρατηγός.

★ Έπειδή τα περισσότερα σπίτια της Τρανσυλβανίας δέν έχουν λουτρό, το Ρουμανικό κράτος ίδρυσε τώρα τελευταία μιάν ειδικήν υπηρεσία κινητών λουτρών, έγκατεστημένων έπάνω σ' ένα τραίνο. Το τραίνο αυτό περιοδεύει στα διάφορα χωριά, οι κάτοικοι των όποιων βρίσκουν ζεστό και κρύο νερό για το λουτρό τους, πετσέτα και σαπούνι, εντελώς δωρεάν.

★ Αν η έπιφάνεια της θαλάσσης έκατέβαινε κατά 600 μέτρα η Βόρειος Αμερική θα ένωνόταν με την Ευρώπη από τη Γροιλανδία και την Ισλανδία.

★ Η λέξις «Άμην» είνε μία από τις πιο πολύ διαδεδομένες σ' όλον τον κόσμο. Προφέρεται από ένα διασκευασμένο ανθρώπινο, Χριστιανούς, Εβραίους και Μωαμεθανούς.

"Ένας γυρός.. ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ"

Θα μπορούσαμε να πούμε πως ή επι-
στήμη των ονείρων, ή επιθυμία δηλαδή
να εξηγήσουμε τη σημασία τους, είνε πα-
ληά όσο και ο κόσμος.
Θυμόμαστε τόν μεγάλο εκείνο βασι-
λειά της αρχαιότητας, που είδε στόν ύ-
πνο του εφτά παχυνές αγελάδες κι' έπει-
τα εφτά σκελετωμένες; Θέλησε να μάθη
τη σημασία αυτού του ονείρου, και δρέ-
θηκε κάποιος που του εξήγησε ότι... άλ-
λ' είνε περιττό να σας τό πούμε, αφού
τό ξέρετε. Πάντως, ή εξήγησις έδωκε α-
ληθινή. Και αυτό σημαίνει μήπως ότι κά-
θε όνειρο έχει την εξήγησή του; Είνε μια
έρωτησις στην όποιαν πολύ δύσκολα θα
μπορούσε κανείς ν' απαντήσει.

ΠΩΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ;

*Εδώ και λίγα χρόνια, ένας μεγάλος
επιστήμων, έμελέτησε θαυιά αυτόν τόν

νέο αλλά και... αρχαιότατον κλάδο της έ-
πιστήμης. Δεν πρόκειται βέβαια, να σας
αναλύσω τα επιστημονικά του συμπε-
ράσματα. Θέλω απλώς να σας μιλήσω
για τα όνειρα γιατί τό θέμα μας άρέ-
σει και έπειδή είνε πάντα ένδιαφέρον να
κάνη κανείς ένα ταξίδι στην μυθική αυτή
χώρα του ονείρου.

Πολύ συχνά τό όνειρο έχει άμεση σχέ-
σι με τις έντυπώσεις που δοκιμάζει κα-
νείς στόν ύπνο του, την ώρα που τό βλέ-
πει. Δεν σας έτυχε ποτέ να όνειρευθήτε
ότι βρισκόσαστε μέσα σε παγωμένο νε-
ρό, κι' έπειτα ν' αντιληφθήτε πως οι κου-
βέρτες είχαν γλιστρήσει άπ' τό κρεβάτι;

*Άλλοτε πάλι, τό όνειρο δημιουργείται
άπό παλινές ή πρόσφατες άναμνήσεις.
Πολλές φορές, μια επιθυμία που δεν την
ξέρωμε ούτε έμε, μας καταδιώκει άπό
στό όνειρο. Έτσι, ένας φτωχός όνειρεύε-
ται πως είνε πλούσιος, μια γυναίκα άπο-
κτά στόν ύπνο της τό φόρεμα που της ά-
ρρσει, ένα παιδί θα χαρή τό παιγνίδι που
έπότησε.

Και τώρα, φυσιολογικός, πως δημιουρ-
γούνται τα όνειρα; Μπορεί κάποιος να
σας πη ότι όταν όνειρευεστε σημαίνει ό-
τι άπό θραδύς έφάγατε πολύ, ότι έχετε
φροντίδες, ότι τό δωμάτιο όπου έκοιμη-
θήκατε δεν αερίζεται καλά..

Πάντως, είνε βέβαιον, ότι άν έχωμε
φροντίδες, θα έχωμε τόν ύπνο ταραγμέ-

νον, και ότι τα όνειρά μας μπορούν να
μεταδληθούν σε έφιάλτες. Γι' αυτό όλοι
οι γιατροί συμβουλεύουν προτού πέσωμε
στό κρεβάτι να κάνωμε ένα μικρό περι-
πατο για να χωνέσωμε, να μη διαβάζω-
με, να μη σκεφτώμαστε όταν πέσωμε να
κοιμηθώμε, να ξεχάσωμε κάθε φροντίδα,
και προ πάντως να μην τρώμε πολύ.

*Αν τώρα με ρωτήσετε άν πρέπει να
πιστέψετε στα όνειρα, θα σας απαντήσω
ότι είνε ζήτημα αντιλήψεως. Μερικοί γε-
λάνε και εϊρωνεύονται, ενώ άλλοι σπεύ-
δουν να ξεφυλλίσουν τόν όνειροκρίτη.
Μπορείτε, λοιπόν, να κάμετε ό,τι θέλετε.
Εμείς μόνο μια συμβουλή μπορούμε να
σας δώσωμε: να μην έπηρεάζεστε τόσο
πολύ άπό τα νυκτερινά όράματα.

*Η ιστορία είνε βέβαια γεμάτη άπό
στρατηγούς που έδωσαν μια μάχη και
την έκέρδισαν έπειδή είχαν ιδη ένα ώρι-
σμένο όνειρο, αλλά πιθανόν αυτό να έγι-
νε μόνο στη φαντασία των ποιητών και
των συγγραφέων, που τ' άφηγήθηκαν με
ποιητικήν ελκρικεία στα έργα τους, μό-
νο και μόνο για να έκθειάσουν ή να ξευ-
τελίσουν τόν πρωταγωνιστή.

Γνωρίζωμε μιάν σεβαστή κυρία, που δ-
μαλוגεί με άφέλεια ότι δεν πιστεύει στα
φαντάσματα, και άμέσως κατόπιν προ-
σθέτει: «Είδα όμως ένα!» Κι' έσεις, έχε-
τε πραγματικά τόσο μεγάλη την περιέρ-
γεια να μάθετε τη σημασία των ονείρων
της; Θέλετε να εξερευνήσετε τό μέλλον;

Θέλετε να προλάβετε τα γεγονότα; Θ-
ν σας ευχαριστήσωμε λοιπόν!
Σας παραθέτωμε μια μικρήν έγκυκλο-
παιδεία των ονείρων, την όποιαν μπορεί-
τε να συμβουλευεστε σε κάθε στιγμή.
Αλλά προ πάντως να τα πιστεύετε, και
καλά όνειρα, αγαπητοί μου!

ΜΟΝΤΕΡΝΟΣ ΟΝΕΙΡΟΚΡΙΤΗΣ

*Αν ιδήτε λοιπόν φυσαρμόνικα στόν ύ-
πνο σας σημαίνει ότι ένα μεγάλο πάθος
πρόκειται να σας άναστατώση τη ζωή.
Τό άεροπλάνο σημαίνει ότι κάποια ευχή
σας γρήγορα θα εϊσ ακουσθή και τα τρό-
φιμα ότι πρόκειται να κάμετε κάποια με-
γάλη αγαθοεργία.

*Η άγκυρα, που είνε τό σύμβολο της
έλπίδος στα ζύπνια μας, στόν ύπνο ση-
μαίνει ότι μια σπουδαία δουλειά σας
που βρισκόταν σε καλό δρόμο, θα στα-
ματήσει άπότομα, και ίσως ναυαγήση
για λόγους ανεξαρτήτους της θελήσεώς
σας. Ο άγγελος σημαίνει ότι θα βρήτε
κάποιον που θα σας φανή άφελιμος, ή ά-
ράχην ότι θα έπιτύχετε στις ύποθέσεις
σας παρ' όλες τις αντιδράσεις που θα
βρήτε, και άν ήτε χρήματα στόν ύπνο
σας, όταν ζυπνήσετε θα βρεθή κάποιος να
σας τό δώσει.

*Αν ήτε δολοφόνος που κρατεί μα-
χαίρι, τό μέλλον σας θα είνε ρόδινο και
τυχερό. Τό αυτοκίνητο σημαίνει ότι τα
σχέδιά σας γρήγορα θα πραγματοποιη-
θούν. *Αν ήτε πως εϊσαστε άρραβωνια-
σμένος, τότε άσφαλώς θα έμπνεύσετε ένω-

έρωτα σφοδρόν. *Ο φυλακισμένος σημαί-
νει ότι κάθε έμπόδιο θα ύπερπηθή, τα
κοσμήματα ότι θα έχετε μεγάλες έρωτικές
έπιτυχίες, αλλά και ότι ή υγεία σας θα
είνε έπισηλής. Τό δε σιτάρι σας προει-
δοποιή να προσέχετε τόν πλησίον σας.

*Εναν κομπούρη άν ήτε στόν ύπνο
σας, τότε σφαλώς θα κάμετε μεγάλο τα-
ξίδι. *Αν ιδήτε γλυκά, τότε οι δουλειές
σας θα πάνε περίφημα. Τα άναμνητικά
και προ πάντως τα παγωμένα, σας προ-
ειδοποιούν να προσέχετε την υγεία σας.
Περισσότερο όμως θα στενοχωρηθήτε άν
ιδήτε λουκέτο ή κλειδαριά, γιατί σας πε-
ριμένει ένας μεγάλος πόνος. Τό φορτηγό
αυτοκίνητο σημαίνει γρήγορα πλούτη και
τα πουλιά ότι εϊσαστε πολύ άδύνατος με
τούς ανθρώπους που σας αγαπούν.

Πρέπει να χαρήτε πολύ άν ιδήτε κεριά
άναμμένα, γιατί σημαίνει πως θα παν-
τρευθήτε πλούσιον άν εϊσαστε κορίτσι ή
ότι θα πάρτε προίκα άν εϊσαστε άντρας.
Οι άλυσίδες είνε κι' αυτές ευχάριστες,
γιατί θα σας άπαλλάξουν άπό κάποιαν
ύποχρέωσι που σας στενοχωρεί. *Επίσης
και ή καμήλα πρέπει να σας ευχαριστή-
ση, γιατί κάποιος πολύ πλούσιος σας ά-
γαπάει και ένδιαφέρεται για σας.

*Αντιθέτως, τό άλογο δεν είνε καθόλου
ευχάριστο, γιατί σημαίνει ότι ή φιλοτιμία
σας θα θιγί. Και ο γάτος, άν είνε μαύ-
ρος, κακό σημάδι και άν είνε άσπρος κα-
λή τύχη. Τα πολλά μαλλιά θα σας βοη-
θήσουν να χάσετε ένα πολύτιμο αντικεί-
μενο, και ο διαβήτης ότι πρόκειται να κά-
νετε κάποια μεγάλη θλακεία.

Θάσαστε πιο τυχερός και θα εύτυχίσε-
τε στόν έρωτα, άν ήτε στόν ύπνο σας
καμπάνες. Λιγότερο ευχάριστα είνε τα
κοράκια, που σας εϊδοποιούν να συγκρα-
τήσετε τα μοχθηρά σας ένστικτα, άλλως
θα πάθετε κάποιο κακό. *Ο κάβουρας ση-
μαίνει ότι τό στομάχι σας δεν λειτουργεί
καθόλου καλά, τα σκουπίδια ότι θα λάβε-
τε ένα γράμμα με μεγάλη καθυστέρηση,
τό δόντι ότι μια δίκη θα σας χαλάση την
ήσυχία. Τέλος, για τούς σταυρούς και
μάλιστα όταν βρίσκονται σε νεκρό, δεν
είνε ανάγκη να σας πούμε: καταλαβαίνε-
τε πολύ καλά ότι σημαίνουν λύπες, θάσα-
να και πόνους.

ΝΟΣΤΡΑΔΑΜΟΣ

Α.Ο.Δ.Ο.

ΓΑΤΑ ΠΟΥ ΘΗΛΑΖΕΙ ΠΟΝΤΙΚΙΑ

Είνε άδύνατον να φαντασθήτε την έκπλη-
ξι κάποιαν κυρίας Βέρθας Τηλ, άπο
τις Συρακούσες των Ήν. Πολιτειών, όταν
βρήκε τη γάτα της, την όποιαν είχε χά-
σει άπό ήμερών, σε μια γωνία της σοφί-
τας, να θηλάζει, όχι μοναχα δύο γατά-
κια που είχε γεννήσει έν τώ μεταξύ, αλλά
και δύο ποντικάκια.

Τό πρωτοφανές αυτό θήλασμα έκράτη-
σε αρκετές ήμέρες, χωρίς να παρατηρη-
θή ή παραμικρή άνωμαλία, σάμπως ή γά-
τα να ήταν ή πραγματική μητέρα των
ποντικιών. *Επειτα όμως τα ποντικά-
κια εξαφανίσθηκαν, και δεν τό έφαγε ή
γάτα, όπως θα φαντάζονταν μερικά, για-
τί εξακολουθεί ακόμη να τα ζητά.

ΠΥΡΚΑΓΙΑ ΠΟΥ ΣΒΥΝΕΙ ΜΕ ΜΠΥΡΑ

Σίμα στό Φούρφιλντ της Άμερικής ένα
ιδιωτικό αυτοκίνητο έπιασε φωτιά και
ο οδηγός προσπαθούσε τού καλό δρόμο, να την
σβύση με τόν αυτόματον πυροσβεστήρα,
όταν έπέρασε άπ' εκεί ένα φορτηγό αυ-
τοκίνητο γεμάτο μπουκάλια μπύρας. *Ο
οδηγός του φορτηγού, βλέποντας την πυρ-
καία, έσταμάτησε και άρχισε να έκσφεν-
δονίζει μπουκάλες γεμάτες μπύρα κατά
τού φλεγόμενου αυτοκινήτου.

Σε λιγάκι έφθασαν επί τόπου και οι
πυροσβέσται, που είχαν εϊδοποιηθή τηλε-
φωνικός άπό έναν διαβάτη, αλλά ή φω-
τιά είχε σβύσει έν τώ μεταξύ, με την
χρησιμοποίησι δύο δωδεκάδων μπουκα-
λιών μπύρας. Φαίνεται όμως ότι ή φω-
τιά έσβυσε μάλλον με τό ανθρώκινον πα-
ρά με τό ύγρό της μπύρας.

Δ.Σ.ΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μελέτη Ιστορίας ΚΑΙ Θρύλου ΚΑΜΙΛΛΑ

*Ο πολεμικός δρυχηθμός που άφησε ο
έρωτευμένος άραίος, ο άκατάβλητος Τύρ-
νος, εξαγριωμένος στη σκέψι ότι ένας ξέ-
νος, ο θεόμορφος Αίνεας, έπρόκειτο να
του πάρη την αγαπημένη του Λαβινία, συ-
νεκέντρωσε γύρω του τούς εκλεκτότερους
πολεμιστάς. *Ο τραχύς Μεξέστιας, ο κα-
ταφρονήτης τών Θεών, με τόν γυιό του
τόν Λούσον, που δεν ύπρχε άλλος άραιό-
τερός του, έκτός άπό τόν Τύρνο, ο Λαύ-
σος, ο νικητής των θηρίων, και ο άραίος
Άβεντίνος, ο γυιός του Ήρακλέους, με
τό δαφνοστόλιστο άσμα του και ο Λαυρέν-
τας, φορώντας πελώριο δέρμα λιοντα-
ριού, μ' άχτένιστα τα φρικτά του μαλλιά.
Οι δύο άδελφοί, ο Κάτιλος και ο γενναί-
ος Κόρης, Άργείοι νέοι, που ώρμούσαν
μεταξύ των βελών σαν δυό Κένταυροι, έ-
τρεξαν στην διαστική πρόσκλησι άγριοι
πολεμιστά άπό τό ύψη του Σωρακτού
και τούς Φλαβινίους κάμτους, την Καμ-
πίνης όλη ή νεολαία της Ιταλίας, συνε-
κεντρώθηκε να πεθάνη πολεμώντας εκεί-
νον, που ήλθε να δεδηλώση τόν έρωτα.

Μπροστά άπό όλους προχωρούσε ο θ-
μορφος Τύρνος, όμοιος με τόν Άρη, όποιος
κρατούσε τα όπλα του. *Η ψηλή τριχωτή
περικεφαλαία του με τόν τριπλό λόφο,
είχε σκαλισμένη επάνω την Χίμαιρα που
ξεφυότανε άπ' τόν φάρυγγά της φωτιά
της Αϊτνας, και πού, τόσο φαινότανε φρι-
κτότερο, όσο ή μάχη γινότανε πιο πολύνε-
κρη. Την σιλπνή του άσπίδα έστόλιζε με
χουστό ή κερασφόρος. *Ίώ, τριχωτή τώ-
ρα, δάμαλις τώρα — μεγάλη άπόδειξις
τού γένους του — και ο Άργος, της παρ-
θένου ο φίλακος, κι' ο πατέρας της Ίνα-
χος, που ένυνε τό ποτάμι άπό τωρνευτήν
Λαρυνακα. Τόν άκολουθούσε νέφος πεζών:
άσπιδοφόρα στρατεύματα επυκνώνοντο
στην πεδιάδα, ή Έλληνική νεολαία και οι
δυνάμεις των Αλκυόνων και οι Ρούτου-
λοι και οι άρχαίοι Σικανοί και τόσοι
άλλοι.

*Εξαφνα, έσταμάτησαν όλοι. *Ερχότα-
νε ή βασίλισσα των Ουόλσκων, ή φιλοπό-
λεμη Καμίλλη, οδηγώντας πλήθος ίππέ-
ων και στρατόν που άστραφτε με τα χάλ-
κινα όπλα του.

*Όπως εκάλπαζε νόμιζε κανείς πως πε-
τούσε επάνω άπ' την κορυφή των σπαρ-
τών, χωρίς να τό θίγη: πιστεύανε πως
μπορούσε να βαδίζη διά μέσου της θά-
λασσας, άνεπασμένη στο φουσκώμένο κύ-
μα, χωρίς ν' ακουμπάει τα γρήγορα πό-
δια της στο νερό. *Όλοι οι νέοι και τό
πλήθος των μπτέρων, τό ξεχυμένο άπ' τα
σπίτια και τούς άγρούς, την άπεθαύμα-
ζεν με ψυχή έκπληκτη βλέποντάς την να
πηγαίνει στόν πόλεμον σαν άστραπή ενώ
ή βασιλική μανδύα σκέπαζε με πορφύραν
τούς χυτούς ώμους της, και χουστή πόρπη
συγκρατούσε τα μεταξένια μαλλιά της.

Πέρασε σαν άστραπή μπροστά άπ' τό
στρατόπεδο ή Καμίλλη, κι' έπήγε κι' έ-
στάθηκε αντίκρυ στόν Τύρνο. Στο αντί-
κουσά της, τό πρόσωπο του βασιληά
της Άρδέας, τό φλογισμένο άπό τόν πο-
λεμικό πυρετό, ώγρίασε, αλλά τα μάτια
του άστράψαν. Τα βλέμματα των θελκτι-
κών νέων διεσταυρώθηκαν, αλλά κι' οι
δυό τους δυνατοί όπως πάντοτε, κρύψανε

την τρεμούλα του κορμιού των κι' άφήκα-
νε να φανή ένα χαμόγελο. Δεν είπανε τί-
ποτα ούτε τότε, όπως δεν είχαν είπη και
ποτέ. Τα βλέμματά τους έμίλησαν, οι ψυ-
χές των συνεννοήθηκαν, και ο ένας δίπλη
στόν άλλον εξεκίνησαν για την αγάπη
του....

*Όταν ο Μέταβος, ο πατέρας της, ο
σκληρός μέχρις άπανθρωπίας, εγγιγάντω-
σε τό έναντίον του μίσος με την τυραννι-
κήν του διοίκησιν, οι ύπηκοί του έγκλη-
θησαν σαν ένας άνθρωπος, και χυμήσανε
στ' άνάκτορά του να τόν κορματιάσουνε.

*Ο γιγαντώμενος βασιληάς δεν υπέχω-
ρησε. Τρομερός με την άγριότητά του, έ-
πίφοβος με την ήράκλειο δύναμι δεν άπό-
τράπαιος με την αίμοβορία του, άμύν-
θηκε με πείσμα κι' έκανε τ' άνάκτορά του
να γεμίσεινε πτώματα, και τις μαρμάρι-
νες σκάλες των να κοκκινίσουν άπ' τα αί-
ματα. Έκράφηκε όμως τέλος μπροστά
στα άδιάκοπα κύματα των μανιασμένων
έπιβέσεων, αλλά σεύγοντας άπ' τ' άνάκτο-
ρα και την πρωτεύουσάν του, την άρχαία
πόλι Πριβέονο, και ύποχωρώντας στην πο-
λύνεκρη μάχη, πήρε μαζί του τό έντρομο
βρέφος, την Καμίλλη, ή όποία αναπάλ-
λοντας τα μικρούλικά χεράκια της φαινό-
τανε σαν ν' άπειλούσε εκείνους πούρρι-
χχαν την βροχή των βελών έναντίον της.

*Εφίαζε ένα πρόχειρο λίκνο, και την
έκρέμασε άπό τόν λαιμό του. *Η Καμίλ-
λη, συμμοζωμένη επάνω στο πλατύ στη-
θος του, δεν τό έμπόδιζε τις κινήσεις.
Και ο βασιληάς, άποθηριωμένος άπό τόν
κίνδυνον και τόν θάνατον, πολέμουσε ύπο-
χωρώντας να φθάση στις ψηλές κορυφές
των έοήμων βασών. Τα σκληρά βέλη τόν
έπίεζαν άπό κάθε μεριά οι Ουόλσκοι, δι-
ηρέθησαν σε πολλές ομάδες και τόν έκύ-
κλωσαν. *Υποχωρώντας και σφάζοντας,

Ούτε στα σπία, ούτε στα τείχη δε-
νόθηκε καμιά πόλις τόν άφιλόξενο βασι-
ληά, τόν περίφημο για τήν άγριότητά
του, ο όποιος άπό τότε άρχισε να πλανά-
ται στα βουνά, άποφεύγοντας να ιδη και
να τόν ίδούν άνθρωποι που τούς μισούσε
και τόν έσοβόντανε: Ζούσε σαν άνδρας
σε βουνά έοηια, κι' εκεί μέσα στ' άγκά-
ρια και μεταξύ των φρικτών φωλεών των
θηρίων, έτρεφε την θυγατέρα του άπ' τούς
μαστούς άγρίων άλόγων και με τό γάλα
θηρίων, αλμύροντας τούς μαστούς των
στη τυφωσά νεήλη της.

*Αμέσως δε όμα τό βρέφος έστάθη στα
πόδια του. Ήλπισε ο Μέταβος τις μικρές
του παλίες με δού έκόντιον, κι' έκοίμα-
σε άπ' τόν δυο του βέλη και τόξον. *Αντί
νέων πλεγμένα τα μαλλιά της πέ χουσές
κροδέλλες, κι' αντί να τα σκεπάζη με πέ-
πλα μακού, κρεμόταν άπ' τό κεφάλι κι'
έταπτε στη ράχη τομάρι τίγριδος. Κι'
ότι τότε άκόμη έσοινε με τα παιδικά
κι' τρυφερά της χεράκια βέλη, κι' έπιασε,
ρίχνοντας θανάτο επάνω άπ' τό κεφάλι
της νεανούσας ή λευκούς κύκνους.

Πολλές μητέρες άνα τις Τυρρηνικές
πόλεις την έζητησαν νύμφην: Εκείνη άφι-
ερωμένη στην Άρτεμιν άίαντος, έτρεφε
αίσιαν έπιθυμίαν τών όπλων, και της
πασθενίας έπεβλήθηκε με την δύναμιν
και την όμορφιάν της στους γύρω λαούς,

πολεμώντας και τρομοκρατώντας ο Μέτα-
βος έφθασε τέλος στόν Άμασινό. Τό πλα-
τυ ποτάμι είχε πλημμυρίσει άπ' τις ρα-
γδαίες βροχές και οι όχθες του άφρίζανε,
σκαζόντας τα βουνά των νερών που κυλού-
σαν, ξεριζώνοντας ό,τι βρισκόταν στο
δρόμο τους.

Μπροστά σ' εκείνο τό όρμητικό καταρ-
κύλισμα, ο μισοάγριος βασιληάς έστάθη
άνησυχος. Οι Ουόλσκοι πλησίαζαν τοξέυ-
οντας άδιάκοπα, και μόνη διέξοδο να ύπο-
χωρήση του έμενε, ο ύγρος δρόμος του
Άμασινού. *Αν ήτανε μόνος του δεν θα
έδίσταζε ν' αντιμετώπιση και τού ποτα-
μιού την μανία: αλλά δίστάζει άπ' τό φίλ-
τρο τού βρέφους και φοβάται για τό
προσφιλές του φορτίον. *Αν τό κρατούσε
στα χέρια δεν θα μπορούσε να κολυμή-
ση. *Αν τό άφινε να είνε κρεμασμένο μπρο-
στά άπ' τόν λαιμό, θα πνιγότανε στο πο-
τάμι. Κι' οι έχθροί του, όλοένα πλησία-
ζαν, άφίνοντας κραυγές για να πάρουνε
μόνοι τους θάρρος και να πτοήσουνε ταυ-
τοχρόνως τόν άφοβο.

*Αρκετές στιγμές στεκότανε κυττά-
ζοντας τό ποτάμι και τούς έχθρούς, κάνον-
τας χίλιες δυό σκέψεις και τέλος έπήρε
την τολμηρή του άπόφαση: Ξεκρέμασε
άπ' τόν λαιμόν του τό βρέφος, τό περιτύ-
λιξε καλλίτερα με φλούδες άγρίας όξυας,
κι' έβασε τό χορτινο λίκνο στη μέση του
μεγάλου και στερεού δораτός του. Και
πάλλοντας αυτό τό χονδρό δόρυ στο γι-
γάντιο χέρι του, έτσι φώναζε προς τόν
αίθερα:

—Σεπτή Λητώα παρθένα, θεά Άρτε-
μις, προστάτι των βασών, αυτήν, εγώ ο
πατέρας της, σου την άφιερώνω θεράπει-
ναν. Για πρώτη φορά κρατώντας ίκέτης
τά όπλα σου, προσπαθεί να σεφύνη διά
των αύρών τούς έχθρούς: Ίκετεύω, ο Θεά,
δέξου την για δική σου, αυτήν ή όποία
παραδίδεται τώρα στους άμφιβόλους άνε-
μους.

Σήκωσε τό σιδερένιο του χέρι, τινά-
χθηκε κι' έρριξε τό δόρυ. ώ νερά άφίνανε
μυκηθμούς επάνω άπ' τό όρμητικό ποτά-
μι έφυγεν ή δυστυχισμένη Καμίλλη, διέμ-
νη στο δόρυ που σύριζε κι' ο Μέταβος, έ-
πειδή τώρα στα πλήθη των διακτών του
βρισκόντανε πλησιέστατα, έπεσε μέσα
στο ποτάμι και κολυμβώντας, έφθασε και
άπέσπασε άπ' τό χώμα, όπου είχε χαθή,
τό γεμάτο χολτάρια, τό δόρυ με την κρε-
μασμένη παρθένα, που λικνιότανε ακόμα
άπό τό δυνατό τράνταγμα.

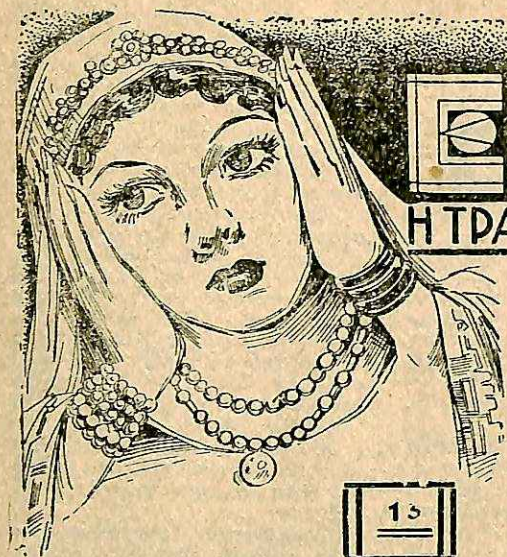
Κανένας άπ' εκείνους που τόν κνηγού-
σανε δεν έτόλμησε ν' αντιμετώπιση την
δρυή του Άμασινού, κι' ο έκπτωτος βα-
σιληάς με την Καμίλλη άπομακρύνθηκε
άνευχόλητος.

Ούτε στα σπία, ούτε στα τείχη δε-
νόθηκε καμιά πόλις τόν άφιλόξενο βασι-
ληά, τόν περίφημο για τήν άγριότητά
του, ο όποιος άπό τότε άρχισε να πλανά-
ται στα βουνά, άποφεύγοντας να ιδη και
να τόν ίδούν άνθρωποι που τούς μισούσε
και τόν έσοβόντανε: Ζούσε σαν άνδρας
σε βουνά έοηια, κι' εκεί μέσα στ' άγκά-
ρια και μεταξύ των φρικτών φωλεών των
θηρίων, έτρεφε την θυγατέρα του άπ' τούς
μαστούς άγρίων άλόγων και με τό γάλα
θηρίων, αλμύροντας τούς μαστούς των
στη τυφωσά νεήλη της.

*Αμέσως δε όμα τό βρέφος έστάθη στα
πόδια του. Ήλπισε ο Μέταβος τις μικρές
του παλίες με δού έκόντιον, κι' έκοίμα-
σε άπ' τόν δυο του βέλη και τόξον. *Αντί
νέων πλεγμένα τα μαλλιά της πέ χουσές
κροδέλλες, κι' αντί να τα σκεπάζη με πέ-
πλα μακού, κρεμόταν άπ' τό κεφάλι κι'
έταπτε στη ράχη τομάρι τίγριδος. Κι'
ότι τότε άκόμη έσοινε με τα παιδικά
κι' τρυφερά της χεράκια βέλη, κι' έπιασε,
ρίχνοντας θανάτο επάνω άπ' τό κεφάλι
της νεανούσας ή λευκούς κύκνους.

Πολλές μητέρες άνα τις Τυρρηνικές
πόλεις την έζητησαν νύμφην: Εκείνη άφι-
ερωμένη στην Άρτεμιν άίαντος, έτρεφε
αίσιαν έπιθυμίαν τών όπλων, και της
πασθενίας έπεβλήθηκε με την δύναμιν
και την όμορφιάν της στους γύρω λαούς,

17

ΕΣΘΗΡ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ

Δραματικό ρομάντσο βγαλμένο
από τις βιβλικές παραδόσεις

Υπό
ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ

μας με τόκον!

Η φωνή της ήταν τώρα πιο σταθερή κι' ο τρόμος της ελγίωτερος. Μιλούσε με κατάνυξι και τα λόγια της, γεμάτα πίστι, ανέβαιναν σαν χείμαρροι, κι' άρχα χείλη της.

Ο 'Αμάν άκουγε σφίγγοντας τα δόντια του. Η γυναίκα εκείνη τα πολυούσε όλα, ακόμα και να διακηρύξει τον Θεό του 'Ισραήλ, ισχυρότερον και πιο δίκαιον από εκείνους που ελάτρευαν αυτού. Πώς μπορούσε να την ανέχεται και να την ακούει ο 'Ασσομήρος, ο άνθρωπος που έπιστευε στους Θεούς του με τόσον φανατισμό, και είχε δώσει με τόσην προθυμία την συγκατάθεσί του να πεθάνουν οι 'Ισραηλίται, δ'λοι δηλαδή αυτοί που δεν ήθελαν να προσκυνήσουν τα είδωλα;

Και όμως αυτός δεν μιλούσε κι' από την έκφρασι της μορφής του ο 'Αμάν δεν μπορούσε να γράλλη κανένα συμπέρασμα σχετικάς με τις σκέψεις του.

Με την δύναμι αυτού του Θεού νικήτης ο Κύριος — έξηκολούθησε η 'Εσθήρ — έδειξε άμέσως τα αίσθηματά της καλωσύνης του κι' έσκόρπισε σπάταλα τις εύλογες του: 'Εκύτταξε τον λαό μας με ευγενή βλέμματα. Μας ξανάδωσε τους νόμους και τις θείες εορτές, κι' ο Ναός ξ'νοικοδομήθηκε στα έρείπια του. 'Αλλ' αυτό του τόσο φρόνιμου βασιλιά ο διάδοχος, το παιδί του, δίκαιος την πολυ...

της πατρικής καλωσύνης, έγινε κουφός στις λύπες μας... Ο Θεός επέταξε μακριά τη γενιά του. Τον συνέτριψε κι' έβαλε στη θέσι του Σάς...

'Αναστήκωσε τα δακρυβρεχτα μάτια της κι' εκύτταξε τον 'Ασσομήρο κατά πρόσωπο.

Και όμως, συνέχισε, καθόλου δεν έλπιζαμε σ' έναν βασιλιά τόσο γενναίο, τον άσους φανήκατε σεις. 'Ω, ανάπαυσίς! 'Ω, ήσυχία! 'Ω, μιάς τελείας ευτυχίας αιώνια δεδαϊότης, που έπήγαζε από το γεγονός ότι, η 'Υψίστη 'Αρχή, Σεις δηλαδή, είχατε πάντα κοντά σας ως σύμβουλό σας την δικαιοσύνη και την αλήθεια! Ο Θεός εκύτταξε με οίκτο τον δυστυχισμένο του. 'Ελέγαμε: «Βασιλεύει ένας βασιλιάς φίλος των άθων». Παντού έξεβείαζαν του νέου πρίγκιπος την έπαικεια. Οι 'Ιουδαίοι άφηναν παντού κραυγές χαράς...

'Ερριψε ένα γρήγορο βλέμμα μίσους στον 'Αμάν και συνέχισε:

— Ένας δάρβαρος όμως που γεννήθηκε στην Σικυθία τα βάθη, ήλθε στους τόπους αυτούς να φωτίση την στυγερότητα. Ένας ύπουργος έχθρος της δόξας σας...

— Της δόξας σας! 'Εγώ, βρυχήθηκε κατακίτρινος ο 'Αμάν, κατά πρόσωπο του όποιου η 'Εσθήρ είχε ρίξει την κατηγορία της και την περιφρόνησί της. Ο 'Αμάν! Οά μπορούσατε να το πιστέψετε. Μεγαλειότατε! 'Εγώ, ο όποιος δεν έγω άλλο πρόσωπο, ούτε άλλον Θεό...

— Σιώπησε! έφώναξε αίσθητα ο 'Ασσομήρος, διακόπτοντας την απολογία του. Τολμάς, λοιπόν, να μιλάς χωρίς την διαταγή του βασιλέως σου;

Ο 'Αμάν έστάθηκε σαν κεραυνόπληκτος. 'Υστερα από την αίσθητή έπίπληξι, την σχεδόν άπειλητική, του 'Ασσομήρου από τον όποιον ποτέ έως τότε δεν ζητούσε την άδεια για να μιλήσει. Ο παύσιμος

υπουργός, ο δεύτερος μετά τον αυτοκράτορα, έβλεπε τώρα ότι έμπαινε στη θέσι ενός άπλου θνητού. Ποιανής τάχα τρομερής καταπίγιδος προάγγελος ήταν εκείνη η θυμωμένη υπόμνησις;

Ο 'Ασσομήρος έκαμε νεύμα στην 'Εσθήρ να έξακολουθήσει, κι' εκείνη το έκαμε:

— Ο στυγερός έχθρός μας ίδου, παρυσίασε τον εαυτό του μονάχος. Είνε αυτός, πράγματι ο άπιστος ύπουργός και δάρβαρος, ο όποιος περιεβλήθη με ψεύτικον ζήλο και έξεμεταλλεύθη την άρετήν μας, έξεγείροντάς την εναντίον της άθωότητός μας. Και ποιος άλλος, Θεέ μου, έκτός από έναν άσπλαχνο Σκύθη, θα μπορούσε να ύπαγορεύη μια τρομερή διαταγή, την όποιαν θα έπακολουθούσαν τόσες φρικαλεότητες; 'Όταν δοθή σ' όλα ταυτόχρονα τα μέρη τού φρικώδους σύνθημα, η έκπληκτος οίκουμένη θα γεμίση θανάτους. Οά ίδη έναν άπιστο ξένο να έρμώνη τις επαρχίες σας, έν δνόματι του ένδοξότερου ήγεμόνος.

Διεκόπη άσθμαίνοντας. Ο 'Ασσομήρος άκουγε με συνωφρωνμένο το πρόσωπο και σφιγμένα τα χείλη, ενώ ο 'Αμάν, που πνιγόταν από τη μανία του, μάταια πάντοτε προσπαθούσε να μαντέψη τη σκέψη του.

— Και σ' αυτό το ίδιο σας το παλάτι, έξηκολούθησε η 'Εσθήρ, θα ίδητε να χύνεται ως τα πόδια σας το αίμα των υπηκόων σας, ως βορά του θυμού του. 'Αλλά ποιά μομφή και ποιά λέξις μπορεί να δείξη το λυσσασμένο μίσος του, το άδικαιολόγητο κι' εύτελες; Σέ τί έδολάψαμε, σέ τί άπιστήσαμε; Ποιάς επανάστασις έπροκάλεσαμε; Μήπως μεις είδαμε να βαδίζουμε δίπλα στους έχθρούς Σας; 'Υπήρξαν ποτέ δούλοι περισσότερο ύποταγμένοι στην ζυγό τους, λατρεύοντας, στα δεσμά, τον Θεό που τους τιμωρεί, κι' ο όποιος, καθ'όν χρόνον έβάρυνε το χέρι Σας ενάντιον του, τους παρέδιδε στους δίκαιους των χωρίς βοήθεια, έξώρκιζαν, αυτόν τον Θεό να έπαγρυπνεί επί των ημερών Σας, να διαλύση τις έγκληματικές πλεκτάνες των κακών και να θέση τον θρόνο Σας υπό την σκέπη των περπύγων του.

— Όστε... λέτε λοιπόν...

— Μην άμφιβάλλετε καθόλου, Μεγαλειότατε, ύπήρξεν αυτός ο μέγας Θεός ύποστηρικτής Σας. Αυτός, του 'Ισραήλ ο Θεός, έβαλε στα πόδια σας τον Πάρθηρ και τον 'Ινδόν, διέλυσε μπροστά Σας τους άπειράριθμους Σκύθας και ξανάκλεισε τις θάλασσες στα άπέραντα όρια σας. Αυτός ο 'Ιδιος, κι' αυτός μόνον, άπεκάλυψε στα μάτια ενός 'Ιουδαίου το σχέδιον των Σας προδοτών που ήσαν έτοιμοι να σας τρυπήσουν το στήθος. 'Αλλοίμονο! Αυτός ο 'Ιουδαίος μ' έχει υιοθετήσει για κόρη του...

— Ο Μαρδοχαίος;

— Ο ίδιος.

— Όστε έσείς λοιπόν...

— Ο Μαρδοχαίος ήταν άδελφός του 'Αδελφού μου, το πατέρα μου...

— Και από που καταγόταν ο δημιουργός των ημερών σας;

— Ήταν γυιός του 'Ιαήρ, Βενιαμίτης και αυτός, βασιλικός πρίγκιπς που δρέθηκε ένα πριζί σκωτωμένος.

— Όστε και ο Μαρδοχαίος επίσης...

— Κι' αυτός επίσης, Μεγαλειότατε, κατάγεται έπως κι' εγώ από το άτυχο αίμα του πρώτου μας βασιλέως... Είμαι άνεμιά και κόρη του κι' ελεγόμουν 'Αδασά...

— Το όποιον στη γλώσσα σας σημαίνει νομίζω Μύρτον.

— Ναί, πραγματικά, η στοργή των δικών μου τους έκανε να με νομίζουν ως κάποιο έξαιρετικό λουλούδι και να με δνομάζουν «Μύρτον».

— Αυτός ο Μαρδοχαίος είχε πη σ' έσας τη συνωμοσία;

— Ήμουν η πρώτη που είδοποίησε κι' εγώ έφρόντισα για να προλάβωμε την καταστροφή της αυτοκρατορίας και να σωθώ η ζωή του κυρίου μου.

— Γιατί δεν έζητησε ούτε αυτός, ούτε έσείς, την άμοιβή της υπηρεσίας σας;

— Ο Μαρδοχαίος, σώζοντας την Νεγκ'λειότητά σας, έκαμε το καθήκόν του, ένα καθήκον προς τον λαόν του, του όποιου Σεις υπήρξατε ο προστάτης... Και όμως,

δ πιστός σας αυτός σκλάβος, έπροκάλεσε το μίσος του τρομερού ύπουργου Σας...

— Από ποιά άφορη;

— Γεμάτος από μια δίκαιη φρίκη έναντι ενός 'Αγαγίτου — του 'Αμάν, του γυιού του σιματοβαμμένου 'Αμμεδαθάν — ενός δηλαδή ανθρώπου άνηκοντος σε φυλή, την όποιαν ο Θεός μας με το ίδιο του το αίμα καταράσθηκε, δεν μπόρεσε να λύγισή το γόνυ μπροστά στον 'Αμάν, ούτε να του άποδώσει τιμές, τις όποιες ένόμιζε ότι ώφείλοντο μονάχα σε Σας...

— Και τότε έπροκάλεσε;

— Κρίνατε Σεις, άν είνε πρόκλησις δ σεβασμός του προς τον άνώτατον άρχοντά του. 'Αλλ' ο ύπουργός σας, ο όποιος έξηθρεύατο άνέκαθεν τους 'Ιουδαίους, το βρήκε τουτό ως άφορη να δείξη το μίσος του, το όποιον έως τότε έκρυβε υπό άλλο όνομα. Λίγη ώρα πριν, ο Μαρδοχαίος μου διεμήνυσε ότι ξανάρθε στην πύλη των άνακτόρων, αφού τον κατέβασαν από την άγχόνην, για να του άποδώσουν τις τιμές που Σεις διατάξατε.

Σαν να μη μπορούσε να έξηγήση τα άκατανόητα είνενα λόγια της, ο 'Ασσομήρος έράτησε:

— Απ' την άγχόνη ο Μαρδοχαίος; Γιατί;

— Ρωτήστε το μίσος του ύπουργού Σας, την μανία του όποιου δεν συνεκράτησε ούτε το γεγονός ότι ο φτωχός αυτός 'Ιουδαίος έσωσε από θάνατον άνατον τον αυτοκράτορα. Η κακία του τον έσπρωξε έως το έγκλημα. Σαν τον πιο άσπυνο έχθρο Σας, έβλησε να έξοντώση εκείνον που Σας προσέφερε μια τέτοια υπηρεσία, σαν να θέλε να τον έκδικηθί γι' αυτήν του την πράξι.

Κατακίτρινος, τρομαγμένος, ο 'Αμάν στην κατηγορία που ήταν τόσο τρομερή, ώστε να τον κάμη να νοιώση ότι τον έστριγγόριζε ο θάνατος, δοκίμασε να μιλήσει. 'Αλλά το άσπυρό βλέμμα του βασιλιά τον έκάρφωσε στη θέσι του άφωνο.

— Χωρίς να τον συγκρατήση η σκέψις ότι πιθανόν Σεις να μην έγκρινατε τον θάνατο του Μαρδοχαίου, διατάξε και τον συνέλαβαν, τον έδασάνισαν κι' έτοίμασαν την άγχόνη...

— Έγύριστ προς τον 'Αμάν ο 'Ασσομήρος:

— Γιατί το έκάματε; ρώτησε.

— Ένας άιαδής 'Ιουδαίος, καταδικασμένος εις θάνατον, που άπήντησε έκείνος, καθέστην στίς πύλες των άνακτόρων για να δείχνη με την στάσι του την άσέβεια του προς τις διαταγές του κυρίου μας. Ποιά σημασία είχε, άν ένας μελλοθάνατος, έξωντώνο λίγες ήμέρες πριν για παραδειγματισμό;

— Και η υπηρεσία που μου προσέφερε;

— Την άγνοούσα!

Η 'Εσθήρ προς την όποιαν έγύρισε ο βασιλιάς ριχνώντας της βλέμμα έρωτηματικό, άπήντησε:

— Το ένώνοιζε, κι' όμως έτοίμασε την άγχόνη κι' εξακολουθεί να την κρατή στη θέσι της. Μάταια ο Μαρδοχαίος ήταν στολισμένος με τις εύεργεσίες Σας. Ένός άτίμου θανάτου είνε έτοιμασμένο το άδυσόπτητο όργανο και σε λίγη ώρα, σήμερα ή αύριο το άργότερο, θα τον άρπάξουν από τις πύλες, για να τον παραδώσουν στον θάνατο, ντυμένο με τις πορφύρες Σας.

Ο 'Ασσομήρος ξανακτύπησε τον 'Αμάν. Κι' έκείνος δεν έπρόφερε λέξι.

— Ποιά μέρος, άνακατεμένη με φρίκη, έρχεται να τάρξη την ψυχή μου! ψιθύρισε. 'Όλο μου το αίμα άναφλέγεται από θυμό και μίσος. 'Υπήρξα λοιπόν το παιχνίδι... Ούρανε, καταδέξου να με διαφωτίσις. Μά εγώ ζητήσω ν' άναπνεύσω μια στιγμή χωρίς κάμπτους της ταρχής μου. Πνίγομαι!

Σηκώθηκε κι' έφώνωσε τον άρχιευνούχο που στεκόταν στην έξοδο.

— Κάλεσε τον Μαρδοχαίου! τον διατάξε. Πρέπει να τον άκούσωμε κι' αυτόν...

— Έπειτα έστράφηκε προς την 'Εσθήρ:

— Θά άναζητήσω στην συνειδησί μου και την σκέψι μου — της άπήντησε — την

αλήθεια και το δίκαιον. Και γυρίζοντας, θα σας γνωστοποιήσω την άνέκκλητη άποφασί μου...

Και τρομερά ταραγμένος, κατέβηκε στον κήπο, για να μπόρσση ν' άναζητήση στην έρημία του την ψυχική ήρεμία, η όποία θα τον βοηθούσε στην άναζητήσι της όρθης άποφάσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'

Ο ΒΙΑΣΤΗΣ

Ο άνθρωπος εκείνος, ο τόσο σκληρός στην ίσχύ του, ο 'Αμάν, ήταν έξαιρετικά ταπεινός στην άδυναμία του.

'Αναίδης στο βλέμμα και άλαστονικός στη στάσι του, την πρώτη στιγμή που μπήκε στην αίθουσα του δείπνου, άφρασε στην 'Εσθήρ να έννοήση ότι ήταν άποφασισμένος να μεταχειρισθί όλη του την δύναμι για να την συντρίψει.

Έκείνη άπεναντίας, δεν έφάνηκε προκλητική κι' αυτό μάλιστα για λίγες στιγμές τον έκανε να πιστέψη και πάλιν, ότι έπρόκειτο να προσπαθήση να τον έξευμενίση και να τον προσεταιρισθί.

Αν έτσι γινόταν τόσο το καλύτερο. Θά γινόταν το τυφλό όργανό του, στίς έγκληματικές επιδιώξεις του, αλλά και σκλάβος στίς έρωτικές αξιώσεις του.

Οι πρώτες της λέξεις προς τον 'Ασσομήρον τον εξέτληξαν. Οι άποκαλύψεις της τον έτρόμαξαν. Διά μιάς εκείνη του άχρη-

★ Οι κάτοικοι του Καναδά καταναλώνουν έννεακόσια χιλιόγραμμα, ήτοι 750 όκάδες ψωμί σ' ένα λεπτό της ώρας.

★ Η πόλις Ουάκερν της Σιδηρίας είνε το μέρος του κόσμου που κάνει το μεγαλύτερο ψύχος. Η θερμοκρασία φθάνει 78 βαθμούς υπό το μηδέν.

★ Κατ' έτος συμβαίνουν κατά μέσον όρον στον κόσμο περί τις 95 πλημύρες, 83 κυκλώνες, 23 πυρκαγιές, 10 ξηρασίες και 7 έκρηξεις ήφαιστειών.

★ Η μεγαλύτερη γέφυρα του κόσμου είνε του 'Οκλαντ του Σάν Φραντσίσκο. Το μήκος της φθάνει τα 15 χιλιόμετρα.

★ Όταν συναντώνται δυο κάτοικοι του Ουίκετ χαιρετώνται θυάζοντας τη γλώσσα τους έξω από το στόμα.

★ Σ' ένα λεπτό της ώρας, η Μ. Βρετανία μαζί με τις άποικίες και τις κτήσεις της παράγει 4.000 τόνους, ήτοι 3.120 όκάδες ελάτι.

★ Ο αριθμός των νομίδων που ζούν στη Σαχάρα άνέρχεται σε 500 χιλιάδες.

★ Ένας άνθρωπος που ζή 50 χρόνια, τα 17 κοιμάται, τα 15 εργάζεται, τα 8 ταξιδεύει, τα 4 τρώει, τα 3 σχεδιάζει, τα 2 ξυρίζεται και τον ένα χρόνο διασκεδάζει.

★ Ο πιο άκριδοπληρωμένος πινάξ είνε η «Παναγία με το θρέφος» του Ραφαήλ, που πουλήθηκε το 1928 αντί 175.000 άγγλικών λίρών.

★ Μέσα σ' ένα λεπτό της ώρας η 'Αμερικανική Δημοκρατία της Χιλής παράγει ένα κιλό και τριακόσια πενήντα γραμμάρια νύτρου.

★ Η γολλική Κυβέρνησις δαπανούσε κάθε λεπτό της ώρας, πρό του πολέμου, χίλια πεντακόσια φράγκα, για τις άπέραντες κτήσεις και άποικίες της.

★ Για κάθε κιλό ροδελαίου χρειάζονται όκτώ τόννοι λαυλαυδίων.

★ Μέσα στους ώκεανούς και τις θάλασσες της γης ύπάρχει τόσο ελάτι, όσο θάφθανε για να σχηματισθί ένας κολλοσσάλος σμπαγγής όγκος 4.800.000 κυβικών μιλίων.

στεύσε το όπλο, με το όποιο την άπειλούσε, άποκαλύπτοντας μόνη της ότι ήταν κι' αυτή 'Ιουδαία, αλλά και δεν σταματούσε έως εδώ. Κατηγορώντας αυτόν για όλα όσα είχε κάμει, προσετέθηκε να πείση τον βασιλιά ότι οι 'Ιουδαίοι, δεν ήσαν έχθροί του κι' ο Θεός τους δεν ήταν αντίπαλός του, έρριξε τις εύθυνες της παραπληγήσεως του σ' αυτόν που άσέβησε στο έσρο πρόσωπό του, με το να διατάξη τον άπαχυνισμό του Μαρδοχαίου.

Κι' έχοντας ως τρανή άπόδειξι της άγάπης των 'Ιουδαίων προς τον θρόνο του, την υπηρεσία του βετού της πατέρας, άνέτρεψε τις πεπειθήσεις του 'Ασσομήρου και άνεστάτωσε τις διαθέσεις του.

Ο άσπυρρός τρόπος, με τον όποιον του μίλησε, η ευμένεια με την όποιαν άκούγε την 'Εσθήρ, οι κινήσεις και το ύφος του, όλα τον έκαναν ν' άνησυχώση σχετικά με την άπόφασί του.

Κι' έσκέφθηκε ν' αλλάξη άμέσως διαγωγή. Είχε χάσει το ένα όπλο του — την καταγωγή της — αλλά κρατούσε το άλλο — την προαγωγή της.

Αν το μεταχειρίζοταν όχι άπειλώντας, αλλά παρακαλώντας, δεν θα την προσεταιριζόταν τάχα;

Το σπουδαίο ήταν να την έξαπατήση και να κερδίση καιρό. Έπειτα θα είχε την δύναμι και τον τρόπο να την έξοντώση με την συκοφαντία, το στιλέττο ή το δηλητήριο.

— Από μια δίκαιη έκκλησι μένω σαν κεραυνόπληκτος! της έειπε με ύφος ταπεινού υπηρέτη. Οι έχθροί των 'Ιουδαίων με έπρόδωσαν και με άπάτησαν. Και πιστεύοντας τις συνωμοσίες τους, τις διαβίβασα στον κύριο μας, κι' έγιναν έτσι τα άσυναίσθητο όργανα των μυστικών τους επιδιώξεων. Έπικαλούμαι γι' αυτό του ούρανού την ύψιστη δύναμι.

Κάνοντας στίς δέν άντελήθη τον μορφο σμό της άπίδειας της, έξεκολούθησε:

— Έξολοθρεύοντας αυτούς δεν ένόμισα ότι ένωχλούσα κι' έσας την ίδια. Μήπως, άλλωστε, δεν σάς προσέφερα τις υπηρεσίες μου, πριν να μου τις ζητήσετε; Και μήπως δεν έκρυψα την καταγωγή σας; Δεν έβλαψε για πάντα κρυμμένη, άν έσείς η ίδια δεν την άποκαλύπτατε;

Ένώοντας τα χέρια, γονάτισε μπροστά της, ενώ εκείνη καθότανε στο ντιβάν, κι' έξηκολούθησε:

— Πριγκίπισσα, σάς ίκετεύω, χρησιμώποιήσατε την έμπιστοσύνη μου! Ο βασιλεύς, το βλέπετε, κυμαίνεται ακόμη, ποιά άπόφασι να πάρη κι' αυτό, στο όποιον θα καταλήξη θάνατι το τελικό και τα γεγονότα που θα έπακολουθήσουν, θάνατι άνεπα νέρβια. Λησμονείτε μήπως το παράδειγμα της 'Αστίν, την όποιαν έπίσης άγαπούσε κι' όμως την έθυσίασε σε μια στιγμή που τον έτύφλωσε το άδικαιολόγητο πείσμα του;

Δεν του άπήντησε ούτε τώρα. Κι' έκείνος, προδίδοντας όλοένα περισσότερο τον τρομό του, επανέλαβε:

— Ξέρα με ποιόν τρόπο θυμώνει και ένεργεί η καθυσχάξει και σταματά. Και προκαλώ, όπως μου άρέσει, την ήσυχία ή την τρικυμία. Άρκει να μου το πείτε, και τον κατεπράνω. Φθάνει να θελήσετε και θα γίνωμε συνεργάτες και φίλοι. Απ' εδώ και πέρα, τα συμπεριόντα των 'Ιουδαίων θα μου είνε ιερά. Μιλήστε! Οι έχθροί σας θα θανατωθούν άμέσως, θα είνε να πρώτα θύματα της πίστεως την όποιαν η γλώσσα μου σας όρκίζεται. Της μοιραίας μου πλάνης θα έπανορθώσω την ύβριν. Τίως το αίμα ζητείτε;

Με άηδία για την ταπεινότητα του χαρακτήρος του, η 'Εσθήρ του άπήντησε:

— Πήγαμε, προδότη, άφασέ με. Έσύ ο όποιος ήθελες να μ' έκδίσσης μεταχειριζόμενος το μυστικό της καταγωγής μου για την όποιαν είμαι υπερόνηνη, ρίχνεις τις εύθυνες τώρα σε άνυπαρκτους συμβούλους σου, οι όποιοι τάχα σε παρεπλήνουν...

— Άδικείτε, βασιλίσσα, την καλωσύνη μου. Αν ήθελα να σας βλάψω, άν ή σκέψις μου δεν ήταν να έξυμνητώσω τις έ-

πιθυμίες σας, θα μπορούσα να σας καλώ
δυσκολές τις στιγμές σας...

—Τό, άπειλησες.
—Δεν άνεφερα, άπεναντίας, τó μυστικά
σας ούτε στón ίδιο τόν έαυτό μου.
—Και όμως τó είπες σ' έμένα.
—Ότι είσθε 'Ιουδαία;
—Ναί!

—Δεν πρόκειται όμως περί αυτού και
δεν πρόκειται γι' αυτό μόνο. Είσατε 'Ι-
ουδαία, κι' είσατε προγεγραμμένη. 'Ο
πατέρας σας έσοτώθηκε κι' επί ένα με-
γάλο χρονικό διάστημα οί κατάσκοποι ά-
ναζητούσαν τήν κόρη του, να τήν παραδώ-
σουν στόν δήμιο...

—'Η 'Εσθήρ είχε άκούσει τήν άπειλή
χωρίς ταραχή, κι' αυτό έκαμε τόν 'Αμάν
να πιστέψη ότι ίσως να μὴν έκατάλαβε
τὴν σημασία της.

—'Η καταδίκη σας εἶνε γραμμένη σέ
επίσημα βιβλία! τῆς εξήγησε. Καί τὴν
πάλιν της δὲν μπορεί νά εξασθενήσῃ κα-
νείς.

—Γνωρίζω τὴν καταδίκη μου! Κι' ὅ-
μως αὐτὸ δὲν μ' έδυσκόλεψε νά πῶ στὸν
κύριο καί εξουσιαστή μου τίνος πόγνος
εἶμαι.

—'Οχι όμως καί τὸ έγκλημα πού σᾶς
δαρύνει.

—'Κανένα παιδί δὲν εἶνε υπεύθυνο γιά
δσα άφορούν τὸν πατέρα του, ἀλλὰ κι' ὁ
δικός μου σὲ τίποτα δὲν έφταίξε, γιά
τὴν καταγωγή πού τοῦδωσε ὁ Θεός του.
Οἱ άνάγκες τοῦ πολέμου καί τὰ μέσα τὸν
μαχῶν έκριναν γιά τὴν ζωὴ έκείνου, τὸ
μέλλον τὸ δικό μου. 'Αν πρόκειται νά έ-
κτελεσθῇ ἡ απόφασις, θά πῇ ὅτι, οἱ οὐρά-
νοι, τὸ έπεδοκίμασαν. Αὐτὴ τὴ στιγμή ὁ
'Ασσοῦήρος άποφασίζει γιά ὅλα, καί γι'
αὐτὴν τὴ ζωὴ μου.

—'Εκτός από τὸ τελευταίό αὐτό πού
δὲν τὸ ξέρει.

—'Αλλ' ἐγὼ τοῦ τὸ εἶπα.

—Τοῦ ἀποκαλύψατε τὴν καταγωγή σας
μονάχα. Κανείς δὲν μπορεί νά ξέρῃ, οὔτε
κι' έκείνος νά θυμάται, ὅτι ἡ μικρὴ 'Α-
δασσά εἶνε καταδικασμένη σὲ θάνατο, κι'
ὅτι ἡ απόφασις έχει ὅλα τὰ έπίσημα ση-
μάδια, ὥστε νά μὴ μπορῇ νά τὴν ἀνακ-
λέσῃ κανείς.

—Δὲν τὸ εξήγησα!

—'Αλλ' οὔτε κι' αὐτὸ ζητούσατε θά
γινόταν. Δὲν υπάρχει παράδειγμα ν' άνε-
κλήθῃ στὴν Περσία μιά διαταγή, κι' ὅταν
ἀκόμη ἦταν ἀδίκη. 'Ο 'Ασσοῦήρος θά πέ-
θαινε ἀπὸ τὴ λύπη του, ἀλλὰ θά ὑποχω-
ρούσε στὸ νόμο καί τοὺς θεούς.

—Καί τὸ άλλο έχετε νά μ' άπειλήσε-
τε;

—Δὲν άπειλῶ ἐγὼ, βασίλισσα. Παρα-
καλῶ. Οἱ φίλοι σας θά ἦσαν δικοί μου, οἱ
έχθροι τῶν 'Ιουδαίων θ' αντιμετώπισουν
τὴν δύναμι καί τὴν άφοσίωσί μου.

—Οἱ 'Ιουδαῖοι δὲν περιμένουν τίποτε
ἀπὸ ἕνα τέτοιο κακό, ὅπως ἐσύ.

—'Η δύναμις μου μπορεί νά τοὺς βλά-
ψῃ. Μὴ λημονήσῃς ὅτι ἐξασκῶ τέρας· ἴαν
έπιρροή· ἐπάνω στὸν 'Ασσοῦήρο...

—'Αηδισμένη γιά τὴν ποταπότητα τοῦ
χαρακτήρος του ἡ 'Εσθήρ καί μορφαζόν-
τας μὲ περιφρόνησι, τοῦ ἀπήντησε:

—'Αθλίε, ὁ Θεός, έκδικητὴς τῆς άθώ-
τητος, κρατεῖ τὴ ζυγαριὰ τοῦ έτοιμος νά
δικάσῃ τὴν κακία σου. Σὲ λίγο θά έκδο-
θῇ ἡ δικαία διαταγή. Τρέμε! 'Η ἡμέρα
τῆς συντριβῆς σου πλησιάζει καί ἡ βασι-
λεία σου περάσε.

—'Ο 'Αμάν έχανε ὀλοένα τὸ θάρρος του.
"Εβλεπε τώρα ὅτι ἡ δύναμις ξέφευγε ἀπὸ
τὰ χέρια του κι' έτρεμε στὴ σκέψι ὅτι θ'
ἀντιμετώπιζε σὲ λίγο τὴ θυμωμένη μορφή
τοῦ αὐτοκράτορος.

—Ναί, ναί — έπιθύρισε. Αὐτὸς ὁ Θεός,
τὸ ὀμολογῶ, εἶνε ἕνας Θεός τρομερός. 'Αλλ'
εἶνε λοιπὸν τόσο καλός, ὥστε νά κρα-
τῇ ἕνα άδυσώπητο μίσος;

—'Επείσε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δύο του
χέρια κι' άπελπιμένος ψιθύρισε:

—'Εγίνε κι' αὐτό. 'Η υπερηφάνειά μου
έξανγκάσθηκε νά ὑποταγῇ. 'Ο ὑπερήφα-
νος 'Αμάν κατέληξε νά παρακληθῇ.

Καί προχωρώντας ἀκόμη περισσότερος

20

Η ΠΑΛΗ ΤΩΝ ΔΥΟ ΦΥΛΩΝ

ΑΡΜΟΝΙΚΕΣ ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

Εἶχα πολὺν καιρὸ νὰ ἰδῶ τοὺς δυὸ
νεαροὺς φίλους μου. Δὲν αἰσθα-
νόμουν ὅμως τύψεις γιὰ τὴν ἀ-
μέλειά μου νὰ τοὺς ἐπισκεφθῶ, ὑποθέ-
τοντας πῶς μέσα στὴν ἀπόλυτη εὐτυ-
χία τους δὲν θὰ ἦταν ἀπαραίτητη ἡ
παρουσία μου.

Εἶχαν μόλις παντρευτῇ ἔπειτα ἀπὸ
φλογερὲν ἔρωτα. Μὰ ξαφνικά, συνάν-
τησα τὴ Λίζα στὸ δρόμο. Καταιγισμὸ
ὀλόκληρο παραπλόνων ἐδέχθηκα ἀπ' τὴν
καλὴ μου φίλη.

—Μ' ἐξέχασες, καὺμένη, στὴν πιὸ
κρίσιμη στιγμή τῆς ζωῆς μου. Τὴ στι-
γμὴ πού εἶχα ἀνάγκη τῆς παρηγοριάς
σου καί τὸν συμβουλὴν σου.

—Μὰ τί συμβαίνει; ἐρώτησα ἀνή-
συχη.

—'Απλούστατα, μὲ τὸν Ντίνο ἔχω-
ρίσαμε.

—Τί εἶπες, ἄκουσα καλά; 'Εχωρί-
σατε;

—Μάλιστα, ἔχωρίσαμε. Τὸ θέλησα
ἐγώ, γιὰτὶ ἐξακρίβωσα πῶς δὲν μ' ἄ-
γαπᾷ πραγματικά. 'Ο δὴνεν ἔρωτάς
του δὲν ἦταν παρὰ ἕνα καπρίτσιο.

Τὴν ἐτράθηξα σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο
κι' ἐκεῖ ἔμαθα τίς ἀνυπαρκτές αἰτίες
τοῦ ἀπρόσποτου αὐτοῦ δράματος, αἰτί-
ες πού, κατὰ τὴν γνώμην μου, στίς σχέ-
σεις δυὸ ἀνθρώπων πού ἀγαπιούνται
ἀποτελοῦν τὸν ἀρκαγυνὸ λίθο μιάς
διαγωγῆς κι' ἐντόνης εὐτυχίας.

Ἡ φίλη μου εἶχε τὴν ἰδέα πῶς ὁ
Ντίνος ἔπρεπε νὰ εἶνε τὸ πιστὸ τῆς
ἀντίγραφου. Οἱ ἰδιότητες τοῦ χαρακτή-
ρος της, οἱ σκέψεις τῆς ἐπάνω στὸ
κάθε τι, οἱ κρίσεις τῆς, καί γενικά
ὅ,τι ὁποτελεῖ τὴν προσωπικότητά της
ἐνόμιζε πῶς ἔπρεπε νὰ εἶνε τὰ κύρια
χαρακτηριστικά τῆς προσωπικότητος
τοῦ ἀνδρός τῆς. "Ἦθελε νὰ εἶνε τὸ ἄλ-
λο τῆς ἐγώ. "Απὸ ὅσα μοῦ διηγή-
θηκε, τὰ ὁποῖα γι' αὐτὴν ἀποτελοῦσαν
ἐγκλήματα καθοριστέως ἐκ μέρους τοῦ

Ντίνου καί τὰ ὁποῖα τὴν ὠδήγησαν εἰς
τὴν ἀπόφασιν νά χωρίσῃ, τίποτε δὲν
στέκεται ὡς κατηγορία. Προσπάθησα
νὰ ὀδηγήσω τὴ σκέψιν τῆς στὸ δρόμο
τῆς λογικῆς. 'Ελπίζω πῶς τὴν εἴπει-
σα ἡ πῶς θὰ τὴν πείσῃ, πρῶτοντος
τοῦ χρόνου, ἡ ἴδια ἡ πραγματικότητα.

"Ὅσοι μὲ διαβάσετε, δάστε προσο-
χῇ σ' αὐτὲς τίς ἀληθείες: Ἡ ψυχικὴ,
ἡ πνευματικὴ ἐπαφὴ μεταξὺ ἀνθρώπων
πού πρόκειται νὰ ἐνῶσουν τὴ ζωὴ τους
εἶνε ἀπαραίτητη προϋπόθεσις γιὰ τὴν
εὐτυχία τους. Ὅα δημιουργήσῃ ἀνάμε-
σά τους μίαν ἁρμονία. Μὰ ἡ ἁρμονία
αὕτη ποτὲ δὲν θά ἀποτελέσῃ γιὰ δυὸ
ἀνθρώπους μὲ ψυχικὸ βάθος, μὲ πνευ-
ματικότητα, τὴν ἀξία ἐνὸς δημιουργι-
κοῦ, ἐνὸς δυναμικοῦ συνδέσμου, ὅταν
τὴν ἀποτελέσουν δυὸ ἀπολύτως ὁμοιο-
γενῆ στοιχεῖα.

Ἡ φύσις μᾶς τὸ φωνάζει ὡς ἀξίω-
μα. Δυὸ ἄσπρα τριαντάφυλλα, χωρὶς
τὸν τόνο ἐνὸς πράσινου φύλλου, εἶνε
νεκρὴ ὁμορφία. Μιά γυναίκα ὁμορφὴ
θὰ ἀποτελέσῃ αἰσθητικὸ σφάλλμα, ντυ-
μένη ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ποδιῶν στὸ
ἴδιο χρῶμα, χωρὶς τὴν ἀντίθεσι ἐνὸς
τούλάχιστον πιὸ σκούρου ἢ πιὸ ἀνοι-
χτοῦ. Καί δὲν ἀποτελεῖ μουσικὴ ἁρ-
μονία ἡ συνεχὴς κρούσις τῆς ἴδιας νό-
τας στὸ πιάνο. Ἀντίθετα, εἶνε ἀσφα-
λὲς μέσον νὰ ταραξῇ τὰ νεῦρα. Στὸν
ἔρωτα ζητήστε καί δώστε τὸ ἀπόλυτο,
μὰ μὴν ἐπιχειρήσετε νὰ ὀρθῇ τὴν εὐ-
τυχία σας στὴν ὁμοιογένεια. Αὐτὸ θὰ
εἶνε μιά σκέψις ἐγωϊστικὴ καί ἀσφα-
λῶς δὲν θὰ σᾶς ὀδηγήσῃ ποτὲ σὲ εὐ-
μενὴ ἀποτελέσματα. Κι' ἔπειτα, ὅ,τι
γίνεται ὁμορμὴ νὰ γεννηθῇ ἕνας ἔρω-
τας, τί ἄλλο εἶνε ἀπὸ τὴν ἀντίθεσι, τί
ἄλλο εἶνε ἀπὸ τὴν ξεχωριστὴν προσω-
πικότητα πού νομίζομε ὅτι ἀποτελεῖ τὸ
ἄτομο τῶν σκέψεών μας;

EYA I

στὴν ταπεινώσει του, αὐτὸς πού ἔως λίγο
πρίν ἀπειλούσε νὰ συντριβῇ τὸ σύμπαν
καί τὴν 'Εσθήρ, ἔπεσε στὰ γόνατά της
καί μὲ σδυμένη φωνὴ τὴν ἱκέτευσε.

—'Εν ὀνόματι τῆς σωτηρίας τῶν 'Ιου-
δαίων, ἐν ὀνόματι αὐτῶν τῶν ποδιῶν πού
φιλῶ καί τοῦ ἀγαπημένου προστάτου σας,
ἐν ὀνόματι τῆς τιμῆς τῆς φυλῆς σας, κα-
ταδεχθῆτε νὰ κατευνάσετε τὸν θυμὸ ἐνὸς
τρομεροῦ βασιλῆα. Σῶστε τὸν 'Αμάν πού
τρέμει στὰ ἱερὰ γόνατά σας...

Ἡ 'Εσθήρ ἀποτραβήχθηκε μὲ ἀηδία κι'
ἐκάθησε στὸ ντιβάνι τῆς, μὲ τὴν ἀπόρασι
νὰ μὴ μιλήσῃ, ἔως ὅτου ἀναγυρίσῃ ὁ
'Ασσοῦήρος, στὴν δικαίαν ἀπόφασιν τοῦ ὁ-
ποίου εἶχε πλήρη πεποίθησι.

Ἄλλ' ὁ 'Αμάν, στὴν ψυχὴ τοῦ ἡποίου
εἶχε ξεχυθῇ ὁ πανικός τοῦ ἐνόχου πού ἄ-
ποκαλύφθηκε, ἐσύρθηκε ἔως τὸ ντιβάνι καί
ἀνυψώθηκε νὰ ἐξακολουθήσῃ τίς ἱκεσίες
του. Τῆς ἔπιασε τὰ χέρια, ἀλλ' ἐκείνη
προσπάθησε νὰ τ' ἀποσύρῃ. Θέλησε νὰ ἀ-
ποτραβήχῃ, ἀλλ' ἐκείνη τὴν ἐκράτησε
δυνατὰ, τὴν ὑποκρέωσε νὰ σταθῇ ἀκίνητη
καί μὲ τὸν ποῦ ἔδειχνε τὴν ἀλλοφροσύ-
νην του, καί μὲ λόγια πού εὐκόλα μποροῦ-
σε νὰ παρεξηγήσῃ κανεὶς τὴν σημασίαν
τους, ἀπέκλεισε μαζί καί παρακαλοῦσε νὰ
μὴν ἀποκρούσῃ τὴν φιλίαν του καί νὰ μὴν
ἀρνήσῃ τὴν συνεργασίαν του.

Ἐντροπή ἡ 'Εσθήρ, γιὰτὶ στὸ βλέμμα
καί στίς κινήσεις του διέκρινε τὴ τρέλλα
τοῦ πόθου, ἄρχισε νὰ καταβάλλῃ ἀπεγνω-
σμένες προσπάθειες νὰ τοῦ ξεφύγῃ. Τῆς
ἀπότομες κινήσεις τῆς, οἱ δαντέλλες πού
συγκρατοῦσαν τὴν ἐσθῆτά τῆς ἐκόπηκαν,
οἱ ὅμοι τῆς ἐπρόβαλαν τώρα γυμνοί, τὰ
ὀλόλευκα στήθη τῆς παρεδίδαν τίς ὥρεις
γραμμῆς τῶν στῆθιν δεβήλωσι τῶν ἐξάλλων
βλεμμάτων του.

Καί σὲ μιά στιγμή πού ἐκείνος ἐσφιγγε
ἄλλοσφρώνοντας τὰ χέρια τῆς ἐπάνω του,
ἡ βασίλισσα ἄφησε μιά κραυγὴ τρόμου
καλῶντας βοήθεια.

Ὁ 'Ασσοῦήρος πού γύριζε, ἐπήδησε
μέσα. Εἶδε τὴν στάσι τοῦ 'Αμάν καί τὴν
ἐξωπύ του, τὸν τρόπο τῆς 'Εσθῆρ καί τὴν
ἀκαταστασία τῶν φορεμάτων τῆς καί ἕνας
ἀσυγκράτητος θυμὸς τὸν ἐπνίξε.

Ὁ ἐλεεινὸς ὑπουργὸς του, ὁ ἀηδὴς συ-
κοφάντης, εἶχε λοιπὸν φθάσει ἔως ἐκείνου
στὴν ἀναισχυντία, ὥστε νὰ ἐπι-
βουλευεταί τὴν τιμὴ τοῦ κυρίου του;

—Πῶς; ἐβρυχήθηκε. Τολμᾷ, αὐτὸς ὁ
προβότης νὰ σηκώσῃ τὰ χέρια τοῦ δέβηλα
πρὸς τὸ κορμὶ τῆς βασιλίσσης;

Ὁ 'Αμάν εἶχε ἀνασηκωθῇ ἐντρομος καί
καταπληκτος.

—'Α, στὰ τρελλαμένα μάτια του δια-
βάω τώρα τίς ἀπιστίες του! ἐξηκολούθη-
σε ὁ αὐτοκράτωρ.

Ἡ 'Εσθήρ εἶχε σηκωθῇ καί εἶχε τρέξει
κοντὰ του σὰ γιὰ νὰ προσφυλάξῃ ἀπὸ τὸν
κίνδυνο πού ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν ἀπειλᾷ.
Ὁ 'Ασσοῦήρος, περιβάλλοντας τίς πλά-
τες τῆς μὲ τὸ μπράτσο του, τὴν καθυσώ-
χασε.

Ἡ ταραχὴ του, τῆς εἶπε, ὑποστηρί-
ζοντας τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων σας, μὴ
θυμίζει ὅλες του τίς πλεκτάνες καί τίς
συκοφαντικὰς κατηγορίας τ...

Ἐγύρισε πρὸς τὴν ἀκολουθία του, ἡ ὁ-
ποία εἶχε τρέξει νὰ ἰδῇ σὲ τί ὠφείλετο ὁ
θρόνος καί δείχνοντας τὸν ἐμβρόντητο
'Αμάν, διέταξε:

—'Ας ἀποσπασθῇ ἡ ψυχὴ ἀπ' αὐτὸ τὸ
τέρας καί στὴν αὐλή, στὴν ἴδια ἀγχόνῃ
πού εἶχε ἐτοιμάσει γιὰ τὸν Μαρδοχαῖο, ἄς
κρεμοσθῇ ὁ ἀνάξιος δοῦλος, γιὰ νὰ κατα-
πραύνη μὲ τὸν θάνατό του τὴν γῆ καί τὸν
οὐρανόν...

Ὁ ἕως χθὲς πανίσχυρος Σκύθης, βέλησε
νὰ ριχθῇ στὰ γόνατα γιὰ νὰ ἱκετεύσῃ γιὰ
τὴν ζωὴν του, αὐτὸς πού δὲν ἄκουγε ποτὲ
παρακλήσεις καί δὲν συγκινιήθηκε ἀπὸ δά-
κρυμα.

Ἀλλὰ δὲν ἐπὸίλαβε.

Οἱ φρουροὶ ἔτρεξαν τὸν ἄρπαξαν καί
τὸν ἔσυραν ἔξω, ἐνῶ ὁ 'Ασσοῦήρος, ἔχον-
τας γυμισμένῃ τὰ νύκτα, ἀπαντοῦσε μὲ
τὴν περιφρόνησιν στίς ταπεινωτικὰς πρᾶ-
κλῆσεις πού τοῦ ἐνέπνεε ἡ ἀπελπισία του.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟΝ: Ἡ συνέχεια.

Ὅλες οἱ ἀνύπανδρες! Προσέχετε

ΑΠ' ΑΥΤΟ ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ ΣΥΝΗΘΩΣ Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΣΑΣ!

Τὸ κρυφὸ ὄνειρο κάθε νέας
εἶναι ἀναμφιβόλως νὰ γνωρίσῃ
τὴν σπάνια καί θελκτικὴ εὐ-
λογία ἐνὸς αἰσθηματικοῦ δε-
σμοῦ πού ἀργὰ ἢ γρήγορα νὰ
τὴν ὀδηγήσῃ στὰ ἀνθισμένα
μονοπάτια τοῦ γάμου...

Ὅλες οἱ φιλοδοξίες, οἱ μα-
ταιοδοξίες, τὰ λικνιστικά ὀνει-
ροπολήματα, τὰ τρελλὰ καρ-
διοχτύπια ἐνὸς κοριτικοῦ πρὸς
ἕνα ὀρίζοντα ἀτενίζουν καί ἀ-
πλώνονται: τὸν ὀρίζοντα τοῦ
γάμου.

Καί εἶναι τόση ἡ δύναμις
τῆς φυσιολογικῆς αὐτῆς τάσε-
ως πού ἐκδηλώνεται σ' ὅλες τίς
ἀνύπαντρες νέες, ὥστε ν' ἀπο-
τελῇ πιὰ κανὼνα καί πεποίθησι
ὅτι ἡ ζωὴ χωρὶς τὸν γάμο εἶναι
μιά ἐρημος Σαχάρα, τὴν ὁποί-
αν εἶνε κανεὶς ὑποχρεωμένος
νὰ μὴ γνωρίσῃ ποτὲ τὴν ἀν-
θρώπινη εὐτυχία...

Ὅλες οἱ γυναῖκες λοιπὸν
τείνουν πρὸς τὸν ἔρωτα γιὰ νὰ
καταλήξουν στὸν γάμο. Ἀπὸ
τὸν καιρὸ πού θὰ νοιώσουν με-
σα τους τὰ πρῶτα σκιρτήματα
τῆς ἐρωτικῆς φλόγας, δὲν κά-
νουν τίποτε ἄλλο παρὰ ν' ἀνα-
ζητοῦν τὸν ἕνα καί μοναδικὸν
ἄνδρα μὲ τὸν ὁποῖον νὰ ἐνώ-
σουν τὴ ζωὴ τους...

Πῶς θὰ βρεθῇ ὁμοῦ αὐτὸς ὁ
ἰδεώδης σύντροφος τῆς ζωῆς;
Ἀλλοτε, ὁ ρόλος τῶν πα-
τρῶν...

τοῖων μας ἦταν παθητικός. Ἐ-
φρόντιζε γι' αὐτὰ πάντοτε κά-
ποιος ἄλλος. Ὁ πατέρας ἢ ἡ
μητέρα, ἢ προζενήτρα, ἢ ὁ ἴ-
διος ὁ ἑαυτός, πού ἐσπευδε νὰ
τὰ ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς γονεῖς
τους.

Ὅπως στὸν χορδ, ἔτσι καί
στὴ ζωὴ, τὰ κορίτσια μέχρι τοῦ
παρελθόντος αἰῶνος ἐπεριμεναν
μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα νὰ τὰ
διαλέξῃ κάποιος ἄνδρας καί
νὰ τὰ προσκαλέσῃ νὰ χορεύουν
μαζί ἕνα δάλς ἢ τὸν χορδ τοῦ
Ἥσαϊα...

Σήμερα ὅμως, οἱ καιροὶ ἄλ-
λαξαν. Τὰ κορίτσια ἀπέκτησαν
ἀρκετὴν ἐλευθερία. Μποροῦν νὰ
ἐξουσιάζουν καί νὰ διαθέτουν
τὸν ἑαυτό τους. Καί εἶναι ὑπο-
χρεωμένα, ὡς ἐκ τούτου, καί
νὰ φροντίζουν τὰ ἴδια γιὰ τὴν
μελλοντικὴ εὐαυχία τους...

Κι' ἐδῶ ἀκριβῶς χρειάζεται
ἡ μεγαλύτερη προσοχή... Μιά
κοπέλλα, γιὰ ν' ἀγαπήσῃ, νὰ
συμπαθήσῃ, νὰ ἐκτίμησῃ ἕνα
ἄνδρα καί νὰ τὸν κάμῃ κατόπιν
σύζυγό της, πρέπει θεοδῶς
προηγουμένως νὰ τὸν γνωρίσῃ.

Ἡ γνωριμία δὲ αὕτη θὰ γί-
νῃ μὲ τὸ πρῶτο ραντεβού.

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΩΔΕΣΤΑΤΟ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ!

Τὸ πρῶτο ραντεβού! Δὲν ὑ-
πάρχει γλυκύτερο, τρυφερότε-
ρο, σαγηνευτικότερο πράγμα
στὸν ἔρωτα μιάς νέας ἀπὸ τὴν
ἱστορικὴ αὕτη ἡμέρα πού θ' ἀ-
ποφασίσῃ νὰ δῇ μ' ἕνα νεὸ
ἄγνωστὸ της καί νὰ διασχίσῃ
μαζί του, κοντὰ του, ἀναγινώ-
τας κάθε τόσο στὸ ἀγγιγμά
του, τὴν σκοτεινὴ ἀλλὰ ἐνὸς
ἀπομειμακρυσμένου πάγκου...

Ἀλλὰ, συγχρόνως, δὲν ὑπάρ-
χει καί ἐπικινδυνότερο πρά-
γμα στὴ ζωὴ μιάς νέας ἀπὸ τὸ
πρῶτο αὐτὸ ραντεβού...

Γιὰτὶ ἀπὸ τὴν στάσι πού θὰ
τηρήσῃ σ' αὐτὸ, ἀπὸ τοὺς τρό-
πους τῆς, τὴν συμπεριφορὰ τῆς
θὰ κατορθώσῃ νὰ κατακτήσῃ
τὸν ἄγνωστὸ φίλο της καί νὰ

ΜΗΝ ΠΡΟΣΠΟΙΗΣΘΕ ΤΗΝ «ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ»...

Λοιπὸν, ἡ Ρίτα ἂν θέλῃ νὰ
τῆς γίνῃ πολὺ σύντομα μιὰ
σοβαρὰ πρόταση ἔως ἐνὸς χει-
ρᾶς νὰ φερθῇ στὸ πρῶτο της
αὐτὸ ραντεβού ἀπέναντι τοῦ
Ριρή, ὡς ἐξῆς περίπου:

Ἡ Ρίτα δὲν πρέπει νὰ πάρῃ
τὸ ἐνθουσιώδες ὕψος ἐνὸς χει-
ραφετημένου κοριτικοῦ πού εἶ-
ναι συνθηθιμένο νὰ συνοδεύε-
ται ἀπὸ ἄνδρες. Ἀλλὰ, οὔτε
καί νὰ παραμείνῃ σιωπηλὴ, ἀ-
παντώντας μονολεκτικὰ στίς ἐ-
ρωτήσεις τοῦ Ριρή. Θὰ εἶναι
ὀμιλητικὴ, ἀλλὰ σὲ βαθμὸ πού
νὰ μὴν εἶναι ἀναιδρᾶ. Θὰ θίγῃ
μόνο τὰ θέματα πού ἀφοροῦν
τὴ ζωὴ τοῦ Ριρή (ἐργασία στὸ
γραφεῖο, ἀθλητισμός, κινηματο-
γράφος, ἰδανικά γιὰ τὸ μέλ-
λον) ἀποφεύγοντας νὰ μιλά
γιὰ τὸν ἑαυτό της...

Κάτι ἄλλο πού πρέπει ν'
ἀποφύγῃ ὁπωσδήποτε εἶναι τὸ
νὰ κάμῃ τὴν χαριτωμένη. Καί
ἐξορμε ὅλοι πόσο γελοία γί-
νεται μιὰ γυναίκα ὅταν μὲ ἀ-
πότομα ἐπιφωνήματα, ζωηρῆς
χειρονομίας, ἀσυγκράτητα γέ-
λια, νάζια καί τσακίσματα, ἐ-
πιζητῇ νὰ δώσῃ στὸν ἑαυτό
της τὴν ἐμφάνισιν ἀφελούς καί
χαριτωμένου πλάσματος...

Ἀν τὸ κάμῃ αὐτό, ἀσφαλῶς
ὁ Ριρή, ὡς καλοανατετραμμέ-
νος ἄνθρωπος, θὰ χάσῃ κάθε
ἰδέαν γι' αὐτὴν καί ἡ Ρίτα θὰ
χάσῃ... τὰ παιχνίδια!...

Μπορεῖ ἡ Ρίτα νὰ εἶναι εὐ-
θυμ, ἥρεμη. Ἄν εἶναι ἐκ φύ-
σεως συνεσταλαγμένη, πρέπει μὲ
τρόπο νὰ δώσῃ στὸν Ριρή νὰ
καταλάβῃ πῶς ἡ συστολή της
αὕτη δὲν προέρχεται ἀπὸ ἐπι-
φύλαξι ἢ ἐχθρότητα.

ΚΟΛΑΚΕΥΕΤΕ ΤΙΣ ΑΝΔΡΙ- ΚΕΣ «ΜΙΚΡΟΔΥΝΑΜΙΕΣ»

Φρικτὸ καί ἀσυγχώρητο
σφάλμα θὰ κάμῃ ἡ Ρίτα ἂν
ἀφήσῃ στὸν Ριρή νὰ καταλά-
βῃ ὅτι δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ
πού ἀγαπᾷ στὴ ζωὴ της...

Ὁ Ριρή — ὅπως ἄλλωστε,
ἐλοι οἱ ἄνδρες — θὰ κολακεύ-
θῃ πάρα πολὺ νὰ μείνῃ μὲ τὴν
ἐντύπωσ

Ο ΝΟΘΟΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ - ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

13ον

— Ποτέ! επανέλαβε ο νέος.
— Είσαι τρελλός! Έκαμε ο Πατόχης. Δεν καταλαβαίνεις λοιπόν ότι καταστρέφεται;
— Έστω! Άλλα δεν θα κάμω ποτέ την άτιμία που μου ζητάς.
— Και μήπως είναι μικρότερη άτιμία το ότι έπηρες ένα ξένο όνομα;
— Τό όνομα του Πέτρου Γιρόνδη, απήντησε ο νέος, ήταν του αδελφού της φίλης μου που έπεθανε και χάριν της οποίας θέλησα να σε κλέψω.
— Δεν έκαμες μόνο κλοπή, αλλά και διάρρηξη συγχρόνως, του υπενθύμισε ο Πατόχης.
— Ο Πέτρος είχε πεθάνει, εξηκολούθησε ο Μοριάνι, χωρίς να προσέξει αυτή τη διακοπή, όπως απέθανε, λίγο καιρό αργότερα και η Ματθίλδη. Δεν είχαν γονείς, ούτε συγγενείς. Έτσι, τα πράγματα τά των έμεναν σε μένα. Μέσα σ' ένα συρτάρι, εύρηκα τότε μερικά πιστοποιητικά του Πέτρου που μου έχρησιμευαν για ν' αλλάξω το όνομά μου. Έπειτα έφυγα από την πόλιν δόαν 'Αγίου Ρόκου και έμεινα σε μια μακρινή συνοικία, με τον σκοπό να σάς αποφυγω.
Και ο Μοριάνι εξηκολούθησε να αφηγείται τη ζωή του, σαν να ήθελε με αυτό τον τρόπο να κινήση τον οίκτο του Πατόχη.
Είχε καταταχθή στο στρατό, είπε, εφοίτησε στην σχολή των υπαξιωματικών και έφθασε με τον καιρό στον βαθμό του εφέδρου ανθυπολοχαγού. Αργότερα προσελήθη ως γραμματέας του κ. Άντωνίου ντε Πονταλές.
— Έκαμα δ,τι μπορούσα, συνέχισε, για να μεγαλώσω την απόστασι που μας χώριζε. Θέλω να ζήσω μια έντιμη ζωή και δεν νομίζω ότι ένα μικρό παράπτωμα της νεότητός μου πρέπει να θαραίνη πάντα επάνω μου. Γι' αυτό, κύριε Πατόχη...
Ο μεσίτης γέλασε με ένα σαρκαστικό γέλιο.
— Βλέπω ότι προώδευσες αρκετά, είπε. Και ποιά είναι το σύνταγμά σου;
— Τό 115.
— Τό σύνταγμα του Νανσύ; Τί περίεργο! Γνωρίζω την σύζυγο του συνταγματάρχου σου...
— Αυτό είναι αδύνατον, γιατί ο συνταγματάρχης μου είναι από τους νεοπροσχωθέντες. Επέστρεψε μόλις από τόν Τονκίνο και δεν ανέλαβε ακόμη τὰ καθήκοντά του.
— Ναι, ναι, τὸ ξέρω! Έμαθες τὸ όνομά του;
— Ναι.
— Προκειται για τὸν κόμητα Γεώργιο ντε Σαβερνύ, δεν είν' έτσι;
— Άκριβώς.
— Μά την πίστι μου, έκαμε ο Πατόχης, ή τύχη κανονίζει τὰ πράγματα πολὺ καλύτερα από δ,τι θα μπορούσα να τὸ κάμω εγώ. Λοιπόν, άκουσε, παιδί μου. Ο συνταγματάρχης ντε Σαβερνύ είνε σύζυγος της γυναίκας που πρόκειται ν' αποκαλέσης μητέρα σου.
— Δεν θα με λυπηθήτε λοιπόν; Εφώνησε ο Μοριάνι με φωνή που έμοιαζε περισσότερο με λυγμό. Σοῦ αφηγήθηκα όλα

όσα έκαμα για να άρχίσω μιὰ καινούργια ζωή. Όλοι αυτοί οι κόποι μου θα πᾶνε χαμένοι; Άλλοίμονο! Ξέρω πῶσο σκληρόκαρδος είσαι! Αν άλλοτε με ελπιόσουν, δεν θα διέπραττα την πράξι ἐκείνη που με έχει φέρει τώρα στην έξουσία σου. Γιατί όμως επιμένεις να διαλέξης έμένα ως συνενοχό σου; Σοῦ έπαναλαμπάω ότι θέλω να ζήσω έντιμη ζωή... Από ένα χρόνο τώρα, είμαι γραμματέας του κ. Άντωνίου ντε Πονταλές, που θα τὸν γνωρίζης βέβαια...
— Και βέβαια τὸν γνωρίζω, εἶπεν ο Πατόχης. Ήμουν άλλοτε ἐπιστάτης του.
— Μὲ έκτιμᾷ πολὺ, συνέχισε ο νέος. Δεν μπορώ να πῶ βέβαια ότι με αγαπᾷ, γιατί νομίζω ότι ο άνθρωπος αυτός δεν αγαπᾷ κανένα. Του προσέφερα μερικές ἐκδουλεύσεις και νομίζω ότι θα με συνδράμη για να σχηματίσω περιουσία. Ἡ δική σου παρέμβασις στην ζωή μου αναστέλει όλα τα σχέδιά μου. Θὰ με εξαναγκάσης να ἐγκαταλείψω τὴ θέσι που κατέχω και να φύγω μακριὰ από τὸν κόσμο που συνναστρέφονται σήμερα...
— Τούναντιόν δεν θα απομακρυνθῆς καθόλου από αυτό τὸν κόσμο. Δεν ξέρεις λοιπόν ότι ἡ κυρία ντε Σαβερνύ είνε αδελφή του Άντωνίου ντε Πονταλές; Οὐ σὲ υποστηρίξει κοντὰ στον αδελφό της και θα φροντίση με όλα τὰ μέσα να βελτιώση τὴ θέσι σου.
— Ου, Θεέ μου! Έκαμε ο Μοριάνι.
— Άκουσέ με, παιδί μου, εἶπεν ο Πατόχης. Χάνομε τὸν καιρό μας χωρίς λόγο. Δέξου αυτό που σοῦ προτείνω και δεν θα μεταμελήθης...
— Όχι! Εφώνησε ο Μοριάνι, ἀποφασιστικά. Δεν μπορώ να γίνω ἄτιμος... Δεν μπορώ να ἐξαπατήσω μιὰ δυστυχισμένη μητέρα, παίζοντας κοντὰ της τὸν ρόλο του παιδιού της. Εἶχα και ἐγώ ἄλλοτε μητέρα και θυμάμαι πῶσο με ἐλάτρευε. Ἡ ἀνύμνησις αὐτῆς τῆς μητέρας μου με ἐμποδίζει να διαπραξῶ μιὰ ἄτιμία εἰς βάρος μιᾶς ἄλλης μητέρας.
— Εἶνε ἀνάγκη, εἶπε ο Πατόχης.
— Δεν υπάρχει λοιπόν κανένα ἀνθρώπινο αἰσθημα μέσα στην ψυχὴ σου;
— Δέξου τὴν πρότασί μου, εἶπε και πάλι ο Πατόχης, χωρίς να ἀπάντηση στην ἐρώτησι του νέου.
— Ο Μοριάνι ἐδάγκωσε τὰ γέφυρα.
Ἡ κακή πράξι που είχε ἄλλοτε ἐπικειρήσει ἠμυνόταν τώρα ὑποστά του και κατεδικάζε ἀνείλικτα ὅλη τὴ ζωή του.
Τί ἠμπορούσε να κάμη;
— Ο Πατόχης τὸν ἐκατοῦσε στα χέρια του. Επρεπε να σκύψῃ τὸ κεφάλι και να ὑποταχθῇ.
— Έστω, εἶπε τέλος. Εἰσθε κύριός μου. Δὲν νύστε παρα να διατάξετε.
— Μπράβο, παιδί μου, έκαμε ο Πατόχης. Μὲ εὐχαριστεῖ πολὺ γιατί σὲ βλέπω φρονιμώτερο. Μὴν ἀσκολῆσαι και τόσο πολὺ με τὴν τιμὴ. Σοῦ προσφέρω τὴν εὐτυχία. Λάβε λοιπόν ἐκείνη που σοῦ προσφέρω και μὴ ζητᾷς περισσότερα.
— Διατάξετε! εἶπε και πάλιν ο Μοριάνι.
— Θὰ προτιμῶσαι να εἰσαι συνεγάρτης μου, ἀλλὰ ἀπὸ δὲν τὸ θέλεις, δὲν πειράζει, εἶπε ο Πατόχης.
— Δεν θέλω κανένα κέρδος από τὴν αἰσχρὴ μηχανορραφία σου, στην ὁποίαν θὰ συμμετέσχω και ἐνὸς πινὰ τῆ θλίψίς μου, εἶπε ο Μοριάνι. Μὲ καταλαβαίνεις; Δεν θέλω να πληρωθῶ για τὴν ἄτιμία στην ὁποία με ἐξαναγκάσεις.
— Όπως θέλεις, έκαμε ο Πατόχης. Εἰχεις τίποτε ἄλλο να μοῦ πῆς;
— Όχι. Έκτὸς από τὸ ότι δὲν δίνω καμμιά ἐγγύησι για τὸ ότι ἡ στάσις μου δὲν θα με προδώσῃ. Δεν μπορώ να ξέρω ἕως πότε θα κατορθώσω να ὑποκρίνομαι.
— Μὴν ἀνησυχῆς, ἀγαπητέ μου Άντωνιέ.

θρέα, εἶπε ο Πατόχης. Όλη αὐτὴ ἡ ἱστορία δὲν πρόκειται να διαρκέσῃ πολὺν καιρό. Λοιπόν, ἀπάντησέ μου καθαρά, δέχεσαι ἢ ὀχι;
— Θὰ ὑποκύψω στον ἐκδιασμό που μοῦ κάνεις.
— Καλὰ, άκουσε τώρα μερικά πράγματα που πρέπει να ἐντυπωθῶν καλὰ στὸ μυαλό σου.
Και ο Πατόχης άρχισε να τοῦ ἐξιστορῇ ὅλη τὴ θλίβερὴ ἱστορία τῆς Μαργαρίτας ντε Πονταλές, χωρίς να παραλείψῃ καμμιά λεπτομέρεια.
Δὲν έκαμε όμως κανένα λόγο για τὸν Ροντάρ. Ο Μοριάνι θὰ ἀνέφερε ἐν τῇς ἐξουλοκόποις τὸν είχε βρῇ στὸ δάσος και τὸν είχε ἀναθρῆψε.
Όταν ἐτελείωσε αὐτὴ τὴν ἐξιστόρησι, ο Πατόχης εἶπε:
— Καί τώρα, φίλε μου, ἔπαυσε να εἰσαι ο Πέτρος Γιρόνδης. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς γίνεις ο γιὸς τῆς κυρίας ντε Σαβερνύ. Τίποτε δὲν σοῦ λείπει. Θὰ εἰδοποιῇσω τὴ μητέρα σου και θὰ προπαρασκευάσω τὴν πρώτη συνάντησι μαζί της.
Ο Γιρόνδης έκαμε μιὰ χειρονομία ὑπερτάτης ἀπογνώσεως.
— Μὴν φοβάσαι, εἶπε ο Πατόχης. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πρώτης αὐτῆς συναντήσεως θὰ βρίσκωμαι κοντὰ σου, για να σε βοηθήσω.
Κατόπιν ο Πατόχης έφυγε.
Ἦταν εὐχαραστημένος για τὸ ἀποτέλεσμα που είχε ἐπιτύχει.
Γι' αὐτό, χωρίς να χάνῃ καιρό, ἀπὸ τὴν γυρίση του γραφεῖόν του, διηυθύνθη ἀμέσως στὸ ἐπὶ τῆς οδοῦ Ὁμπέρ μέγαρον Σαβερνύ.
Ο θυρωρὸς, βλέποντάς τον με τὴν πτωχικὴ περιβολή που φορούσε, ἐδίστασε λίγο να τὸν ἀρήσῃ να ἀνέβῃ ἐπάνω.
Ἄλλ' ο Πατόχης εἶπε με ἀναίδεια:
— Εἶμαι βέβαιος ότι ἡ κυρία κόμησα θὰ με δεχθῇ.
Και συγχρόνως ἐβγάλε ἕνα ἐπισκεπτήριό και τὸ έδωκε στὸν θυρωρό.
Πράγματι, μερικά λεπτά αργότερα, ο ὑπηρέτης ἦλθε να τὸν ἀδηγήσῃ σὲ μιὰ πολυτελὴ αἴθουσα.
Ἡ κυρία ντε Σαβερνύ ἐνεφανίσθη σὲ λίγο.
Ἐάν ἐπρόσχε κανεῖς τὸ πρόσωπό της θὰ διέκρινε σ' αὐτό κάποια ταραχή.
Ἀπὸ εἰκοσι ἑτῶν και πλέον, ἡ Μαργαρίτα δὲν είχε ἀκούσει τίποτε για τὸν Πατόχη.
Και να που τώρα ο ἄνθρωπος αὐτός παροικιαζόταν ἐσφαιρικὰ μπροστά της.
Τὸ γυναικεῖο ἐνστικτὸ της τὴν έκανε να προικισθῇται κάποιο δυστυχίωμα.
Ο Πατόχης ἐπροχώρησε ἀργὰ και με προσποιητὴ ἀφέλεια κατέπεσε σ' ἕνα κάθισμα.
— Δεν με περιέμενε, κυρία, εἶπε. Ἀπὸ πολὺ καιρό τώρα δὲν μοῦ ἐδόθηκε ἡ εὐκαιρία να σὰς ἰδῶ...
Ἡ κυρία ντε Σαβερνύ ἀπήντησε με ἕνα ἀδύνατο χαμόγελο.
— Σὲ τί μπορῶ να σὰς χρησιμεύσω, κύριε; ἐρώτησε.
— Σεῖς, κυρία; ἀπήντησε ο Πατόχης. Σὲ τίποτε. Δεν έρχομαι να ζητήσω, ἀλλὰ να προσφέρω.
— Θὰ θερῶ λοιπόν στην ἀνάγκη να δεχθῶ τίς ὑποσχέσεις σου; Έκαμε ἡ Μαργαρίτα με ὕψος ἐλαφρὰ εἰσωνικό.
— Νομίζω ότι αὐτό θα συβῇ, κυρία.
— Ἐξηγηθήτε, σὰς παρακαλῶ.
— Γι' αὐτό ἀκριβῶς ἦλθα, εἶπε ο Πατόχης.
Ἐπερίμενε ἐπὶ μερικά λεπτά και ἔπειτα συνέχισε:
— Κυρία, εἶπε, εἰσθε πλουσία, ο σύζυγός σας σὰς ἀγαπᾷ και τὰ παιδιὰ σας θὰ ἔκτισαν κάθε μητέρα να σκιρτᾷ ἀπὸ χαρὰ. Ἄλλα, παρ' ὅλα αὐτὰ, δὲν εἶσθε εὐτυχῆς...
Ἡ κυρία ντε Σαβερνύ ἀνεσκήρτησε.
— Δεν καταλαβαίνω τί θέλετε να πῆτε, κύριε, έκαμε. Καί με ποῖο δικαίωμα μοῦ μιλάτε κατ' αὐτό τὸν τρόπο...
— Μὲ τὸ δικαίωμα που δίνει ἡ βεβαιότης, ἀπάντησε ο Πατόχης μ' ἕνα πονηρό χαμόγελο. Μὴν θυμώσετε, κυρία, για δὲσα πρόκειται να σὰς πῶ και, πρὸ παντός,

μὴν τρομάξετε. Θὰ ἀντιληφθῇτε ἀμέσως ότι εἶμαι φίλος σας και ότι τὸ διάθημά μου ἀποβλέπει στὸ να σὰς δώσω τὴν εὐτυχία που σὰς λείπει...
Ἐπιμένω, λοιπόν, λέγοντας ότι δὲν εἰσάτε εὐτυχισμένη. Ἡ ἀνύμνησις του παρελθόντος σὰς ταραξεί. Για να σὰς πείσω ότι εἶμαι φίλος σας να σὰς πῶ τούτο μόνον. Γνωρίζω τὸ παρελθόν σας και όμως δὲν εἶπα ποτέ τίποτε. Καί ἔχει ἀσθηκαν ἐξαιρετικὲς περιστάσεις για να πάρω τὸ θάρρος να ἐλθω ἐδῶ και να σὰς τὸ ὑπενθυμίσω...
Ἡ Μαργαρίτα άρχισε να τρέμῃ ἀπὸ τὸ κεφάλι ως τὰ πόδια.
Τί ἐπιθυμοῦσε ο ὕπουλος και ἀπαίσσιος αὐτός ἄνθρωπος;
Ἦταν εἰλικρινὴς ἐκείνη που ἔλεγε;
Ἄλλοτε είχε ἀναιμιχθῇ σ' ὅλο τὸ δράμα τῆς νεανικῆς ζωῆς της.
Για ποῖο λόγο ἀρὰ γε ἤθελε τώρα να τῆς τὸ ὑπενθυμίση;
Ο Πατόχης ἐσυνέχισε με τὴν ἴδια ἀταραξία:
— Σὰς σκεπτόμουν α μ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ, κυρία, εἶπε. Καί ἐλυπήθηκα γιατί ἐρεθήκατε στην ἀνάγκη να χωρισθῇτε ἀπὸ τὸ παιδί σας, λίγη ὥρα μετὰ τὴ γέννησί του...
Ἡ Μαργαρίτα ἔνωσε τὰ χέρια της ἐς σημεῖον ἀπελπισίας.
— Έλεος, κύριε, εἶπε. Λυπηθήτε με! Ο σύζυγός μου μπορεῖ να σὰς ἀκούσῃ...
Ο Πατόχης ἐχαμήλωσε τὸ τὸν τῆς φωνῆς του.
— Πόσες φορές, κυρία, ἐξηκολούθησε, κατὰ τὰ εἰκοσι αὐτὰ χρόνια, δὲν ἐθυμήθηκα τὸ παιδί που ἐχάσατε; Πόσα δὲν θὰ ἐφάντασθηκατε γι' αὐτό; Να ἐπέμενε ἡ ἀζήτᾳ; Κι' ἂν ζῇ τί ἀπένεινε; Εἶνε εὐτυχισμένη ἡ δυστυχισμένη;... Όλες αὐτὲς οἱ σκέψεις θὰ ἐτάρσαν ἀσφαλῶς πολλές φορές τὸ μυαλό σας... Λοιπόν, κυρία, έρχομαι να σὰς πῶ ότι στὸ μέλλον δὲν θὰ ἔχετε να ἀνησυχῇτε τόσο γι' αὐτό τὸ παιδί... Σὰς φέρνω τὴ χαρὰ και τὴν εὐτυχία που σὰς ἔλειψαν ως σήμερα...
— Ἄλλα, σὰς παρακαλῶ και πάλιν, κύριε, ἐξηγηθήτε. Μὴ με βασανίζετε περισσότερο... Μοῦ ἐμιλήσατε για τὸ παιδί μου... Ποῦ εἶνε;... Τί κάνει; Πῶς θὰ μπορέσω να τὸ ξαναβρῶ;...
— Σιγὰ... σιγὰ!... Έκαμε ο Πατόχης. Σεῖς δὲν μοῦ ἐσυστήσατε προηγουμένως να εἶμαι προσεκτικότερος;
— Μιλήστε, κύριε. Πέστε μου...
— Ο γιός σας ζῇ, κυρία!
— Ζῇ;
— Ζῇ και εἶνε ἀρκετὰ εὐτυχισμένος. Θὰ μπορούσατε να εἰσθε περήφανη γι' αὐτόν... Εἶνε ἕνας τίμιος νέος, που ἀποχρῇ με τὴν ἐργασίαν του και που ἡ αἰσὶς τὸν έχει προικίσει μ' ἀξιόλογα προικήματα.
Ο Πατόχης ἐσταμάτησε και, ἔπειτα ἀπὸ μικρὸν δισταγμό, ἐξηκολούθησε:
— Πέστε μου, κυρία, μήπως ἔχετε κανένα σημεῖον, που θὰ σὰς ἐπέτρεπε να ἀναγνωρίσετε τὸ γιό σας;
Και ο Πατόχης παρηκολούθησε με ὕπουλο βλέμμα τὸ πρόσωπο τῆς κομῆσσης.
Ἐνα τέτοιο σημάδι θὰ κατέστρεφε τὸν θανόντα σχέδιό του.
— Άλλοίμονον ὀχι! Έκαμεν ἐκείνη.
— Κρίμα! εἶπε ο Πατόχης.
Και ἄφισε ἀναστεναγμόν ἀνακουφισέως.
Ἡ ἀπάντησις αὐτῆς τὸν είχε ἀπαλλάξει ἀπὸ μιὰ ἀρκετὰ οδυρὴ ἀνυσυχία.
Τώρα δὲν είχε τίποτε πᾶ να φοβηθῇ.
— Κυρία, εἶπε, ἡ ἱστορία που θὰ σὰς διηγηθῶ εἶνε ἀρκετὰ μεγάλη. Γνωρίζω ὅμως τὸ ἐνδιαφέρον σας και γι' αὐτό εἶμαι βέβαιος ότι δὲν θὰ σὰς κουράσῃ.
Και, τότε, χωρίς κανένα δισταγμό, άρχισε να ἀφηγητῇ ἕνα φανταστικό μῦθο για τὴ γνωριμία του με τὸν Πέτρο Γιρόνδη. Τὸν είχε προσφέρει κάποιες ἐκδόσεις, εἶπε, και είχε ἀποκτήσει τὴν ἐμπιστοσύνη του νέου.
Ο Γιρόνδης τοῦ ἀφηγήθη μιὰ μέρα τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς του. Καί ο Πατόχης ἐξεπλάγη πολὺ, ἀκούοντάς τον να τοῦ λέη ότι είχε βρεθῇ στὸ δάσος του Σαντιγύ,

κοντὰ στὸν πύργο του Σαμπῶρ.
Τὸ ἔτος,οἱ λεπτομέρειες,ο δριμύς χειμῶν, τὸ χιόνι που ἐνάλυπτε τὸ ἔδαφος, ὅλα αὐτὰ ἐσυμφωνοῦσαν με τὴν ἱστορία τοῦ παιδιοῦ τῆς Μαργαρίτας.
— Καί ποῖος εὐρήκε αὐτό τὸ παιδί; ἐρώτησεν ἡ κυρία ντε Σαβερνύ.
— Νομίζω ότι ἀνευρέθη ἀπὸ κάποιον ξυλοκόπον, ἀπήντησε ο Πατόχης. Ο ἄνθρωπος αὐτός είχε καλὴ καρδιά και ἐπῆρε τὸ παιδί ὑπὸ τὴν προστασία του. Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἔφυγε ἀπὸ τὸ δάσος τοῦ Σαμπῶρ και γι' αὐτό ἐχάθηκα τὰ ἴχνη του.
— Πῶς λέγεται αὐτός ο ἄνθρωπος;
— Γιρόνδης...
— Πού μένει;... Θέλω να τὸν ἰδῶ...
Θέλω να τὸν εὐχαριστήσω και να τὸν ἀποζημιώσω για τοὺς κόπους και τὰ ἔξοδα στα ὁποῖα ὑπεβλήθη καθ' ὅλο αὐτό τὸ διάστημα...
— Πόσον μ' εὐχαριστεῖ που σὰς ἀκούω να μοῦ μιλάτε μ' αὐτό τὸν τρόπο, κυρία, εἶπε ο Πατόχης. Καί εἶμαι βέβαιος ότι και ο γέρω Γιρόνδης θὰ ἔχειρε ἐπίσης, ἀν μπορούσε να σὰς ἀκούσῃ!... Ἄλλοίμονον όμως...
— Τί ἐννοεῖτε;
— Ἐχει πεθάνει ἀπὸ πολλὰ χρόνια, κυρία.
— Καί ἡ γυναῖκα του... ἡ γυναῖκα που ἀνέβρεπε τὸ παιδί μου;
— Καί αὐτὴ ἐπίσης έχει πεθάνει, κυρία. Ο Πέτρος ποτέ δὲν τὴν ἐγνώρισε.
Ἡ κυρία ντε Σαβερνύ δὲν είχε καμμιά ὑπόμνησι.
Τὸ ἐνστικτὸ της τὴν ἐξωθοῦσε μόνο να κάμη ὅλες αὐτὲς τίς λεπτομερεῖς ἐρωτήσεις.
— Ποῦ ἔμεναν; ἐρώτησε και πάλι. Ποῦ ἐπέρασε τὰ νεανικά του χρόνια τὸ παιδί μου;
— Σὲ κάποιο χωριὸ τοῦ Ἰντρ. Ἄλλα μὴ με ρωτᾷς περισσότερο, γιατί δὲν θὰ μπορέσω να σὰς ἀπαντήσω. Τὸ παιδί σας, που μπορεῖτε να τὸ ἴδητε ὁποδεόποτε θελήσετε, θὰ εἶναι σὲ θέσι να σὰς δώσῃ και ἄλλες λεπτομέρειες ἀπὸ τὴ ζωὴ του.
Αὐτὸ ἦταν ἕνα τέχνασμα τοῦ Πατόχη. Δεν ἤθελε να φανῇ ότι ἐγνώριζε τὰ πάντα. Καί ἤθελε να ἐκασῇ τὴν εὐκαιρία στὸ Γιρόνδη να μιλήσῃ μόνος του για τὴ ζωὴ του. Ἐτσι ἡ ἀφηγήσις των θὰ ἐγίνετο εὐκολώτερο πιστευτή.
Ἡ κυρία ντε Σαβερνύ παρέμεινε συλλογισμένη ἐπὶ ἀρκετὲς στιγμές.
Ἐπειτα εἶπε:
— Κύριε Πατόχη, δὲν ἀμφιβάλλω καθόλου για τὴν καλὴ σας πίστι. Θὰ θέλα μόνο να σὰς ρωτήσω μήπως θὰ μπορούσατε να μοῦ δώσετε καμμιά ἀπόδειξι για τὴν ἀλήθειαν των ὁσων μοῦ ἀφηγηθήκατε... Τέλος, θὰ ἤθελα να μοῦ πῆτε τί σὰς ἔκανε να συμπεριανέιτε ότι ο νέος αὐτός εἶναι παιδί μου...
Ο Πατόχης δὲν ἐπερίμενε αὐτὴ τὴν ἐρώτηση και γι' αὐτό ἐδυσκολεύθηκε κάπως να ἀπαντήσῃ.
— Τὴν ἀπόδειξε που μοῦ ζητεῖτε δὲν θὰ μοῦ ἦταν εὐκόλο να σὰς τὴν δώσω, εἶπε. Ἄλλα... σκεφθῇτε λοιπόν... Όλες οἱ λεπτομέρειες τῆς ἀνυσώσεως αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ συμφωνοῦν ἀπολύτως με τίς συνθήκες τῆς πραγματικῆς ἐκείνης ἡμέρας, που τὸ ἐφέρατε στὸν κόσμο, πρὶν ἀπὸ εἰκοσι χρόνια... Δεν εἶναι δυνατόν βέβαια να πρόκειται για μιὰ ἀπλὴ σύμπτωση, γιατί οἱ συμπτώσεις αὐτὲς δὲν εἶναι τόσο συννέες... Ἄλλαστε θὰ κόνιετε μόνη σας... Ἐγώ, κυρία, όταν συνάντησα για πρώτη φορά αὐτό τὸ παιδί και ἔμαθα ἀπὸ τὸ στόμα του ότι εἶνε βοσθῇ μέσα στὸ δάσος τοῦ Σαντιγύ, κοντὰ στὸν πύργο τοῦ Σαμπῶρ, κατὰ τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1859. Ἄ σχηματίσα ἀμέσως τὴν ἀντίληψιν ότι ἐπὸ κεῖνο για τὸ παιδί σας. Ὡς τότε, θλίψα να βεβαιωθῇ περισσότερο και τοῦ έκαμα διάφορες ἐρωτήσεις... Ἐτσι ἔμαθα ὅλα τὰ σχετικὰ με τὴν ἀνυσωσὶς του... Ἐπίσης ἔμαθα και τίς ἐξῆς λεπτομερεῖς... Ο θεὸς πατέρας του είχε προσπαθήσει να τὸ υλοθετήσῃ και νικηκᾷς... Ἄλλα δὲν τὸ κατόρθωσε, γιατί ο νόμος εἶναι πολὺ αὐστηρὸς στα ζητήματα αὐτὰ και ἀπαιτεῖ μερικές διατυπώσεις, που τοῦ

★ ΛΟΣ ΑΝΤΖΕΛΕΣ: Ἡ τελευταία ἐφευρεσις που διεδόθη εὐρύτατα σ' ὅλες τίς Ἡνωμένες Πολιτεῖς, εἶνε ἡ κρέμα για...κάλτσες διαφόρων χρωμάτων!...
«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»: Δὲν καταλαβαίνουμε τί ἐννοεῖτε... κρέμα για κάλτσες!
ΛΟΣ ΑΝΤΖΕΛΕΣ: Ἀπλούστατα, ἡ κυρία ἀλείφει τὰ γυμὰ πόδια της με κρέμα, που, όταν στεγνώσῃ, μετὰ δύο λεπτά τῆς ὥρας, μεταβάλλεται σὲ κάλτσα! Ἡ νέα αὐτὴ... κρεμόκαλτσα δὲν σχίζεται κι' έχει τὸ πλεονέκτημα να ἐφαρμόζεται ἄριστα ἐπάνω στην κνήμη. Ἐννοεῖται ότι δὲν διατηρεῖται περισσότερο ἀπὸ μιὰ μέρα. Όταν ἡ κυρία πρόκειται να κοιμηθῇ, ἀλείφει με καθαρό οἰνόπνευμα τίς κάλτσες και αὐτὲς διαλύονται. Τὴν ἐπομένη, νέα κάλτσα με νέον χρωματισμό, κατ' ἐκλογὴν τῆς κυρίας!...
★ ΡΩΜΗ: Ἐνας ταχυδρομικός ὑπάλληλος, ο Πάολο Κατουέλε, ἡλικίας 40 χρόνων και ο γιός του Καρμέλλο, 18, αὐτοκτόνησαν και οἱ δύο, ὁ ἕνας ἐν ἀγνοία τοῦ ἄλλου.
«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»: Καί για ποῖον λόγο;
ΡΩΜΗ: Πατέρας και γιὸς ἦσαν παράφορα ἐρωτευμένοι με μιὰ χορεύτρια νυκτερινοῦ κέντρου, τῆς ὁποίας τὸ παιδί καθέναν ἐνόμιζε πῶς ἦταν δικό του. Όταν, λοιπόν, ο πατέρας ἔμαθε ότι ο γιός του είχε ἐρωμένη τὴν ἴδια μ' αὐτὸν γυναῖκα, και ο γιός τὸ ἴδιο, ἡ μοιραία σκέψις ἐπέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ τους και ἔπασαν και οἱ δύο στὸν Τίβερι, όπου και ἐπνίγησαν.
★ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ: Τελευταίως «ἐγυρίσθησαν» νέες ταινίες «ἀρωματικές», τίς ὁποῖες τὸ κοινὸν ὑπεδέχθη με ἱκανοποίησιν. Οἱ κινηματογραφικὲς ἐπιχειρηματίαι ἰσχυρίζονται ότι τὸ σχετικὸ μηχανήμα ἐκτόξευε 400 διαφορετικὰ ἀρώματα, ἐνῷ ἡ μύτη τοῦ ἀνθρώπου δὲν μπορεῖ να συλλάβῃ περισσότερα τῶν 150.
★ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ: Σ' ἕναν δῆμο τῆς περιοχῆς μας, ο δήμαρχος, θέλοντας ν' ἀνορθώσῃ τὰ οικονομικά τοῦ δήμου, ἀποφάσισε να φορολογήσῃ τὰ κάτω ἄκρα των γυναικῶν, ἐκείνων που ἔχουν βαμμένα τὰ νύχια και τίς κνήμες. Οἱ συλλαμβανόμενοι κυρίες και δεσποινίδες ὀδηγοῦνται στα γραφεῖα του φόρου και καταβάλλουν τὸ τίμημα. Οἱ μέχρι τότε εἰσπράξεις ὑπερέβησαν κάθε προσδοκία, κι' ἐτσι τὸ μέτρον πρόκειται να υλοθετηθῇ και σ' ἄλλες περιοχὲς τῆς Ἀμερικῆς.
★ ΛΟΣ ΑΝΤΖΕΛΕΣ: Μοῦ διέφυγε ἕνα ἀκόμη νέο. Ξέρετε, ἀλήθεια, ποῖο εἶνε τὸ ἀκριβώτερο φίλ τοῦ κόσμου; «ΘΗΣΑΥΡΟΣ»: Ὁμολογοῦμε πῶς ὀχι!
ΛΟΣ ΑΝΤΖΕΛΕΣ: Ὁραῖα! Ἀκούστε λοιπόν: Πρὸ ἡμερῶν ἐγίνε στην πόλιν ἕνας ἕνας διαγωνισμός για τὴν ἀνάδειξι τῆς κοπέλλας με τὰ ωραιότερα χεῖλη σ' ὅλη τὴν Ἀμερικὴ, κι' ἐξελέγη ἡ μὲς Ἐλβίρα Ζόντεξ. Ἐνας πλούσιος δισημῆχανος ἐφιλοδόησε να δώσῃ στην ὁραία Ἐλβίρα τὸ πρώτο φίλι, προσφερθεῖς να πληρωθῇ ὅσα— ὅσα για τὴν ἀπόλαυσιν αὐτῆς. Κι' ἐτσι ἡ Ἐλβίρα ἐδέχθηκε τὸ φίλι, ἀφοῦ προηγουμένως ἐδέχθηκε ἕνα τσέκι 20.000 δολларίων!
Ἡ ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑ

ἦταν δύσκολο να ἐκπληρώσῃ... Όταν δὲμος ἠσθάνθη να πλησιάζῃ τὸ τέλος του, κατέφυγε στὸ δῆμαρχο τοῦ χωριοῦ όπου ἔμενε και ἐζήτησε να συνταχθῇ ἕνα πρακτικό, στὸ ὁποῖον ἀνέγραψε ὅλα ὅσα ἤξερε σχετικῶς με αὐτό τὸ παιδί...
Ἡ κυρία ντε Σαβερνύ ἐσκέπτετο.

— "Αν νομίζετε, κυρία, ότι έρχομαι να σας πείσω ότι ο Πέτρος Γιρόνδης είναι το παιδί που εγώ καταλείφω στο δάσος του Σαντιγύ, δε έχετε παρά να μου πείτε μια λέξη και θα σας τον φέρω άμέσως. ... "Αν πάλι φοβήσθε να τον ιδείτε στο μέγαρο αυτό, θα μπορούσα να σας διαδέσω το σπίτι του, στην οδό του Αγίου Ονωρίου, προς το σκοπό αυτό. ... Σε σας απόκειται ν' αποφασίσετε, κυρία. ... Δεν θέλω να στενοχωρηθείτε καθόλου. ... Καί στην περίπτωση ακόμη που δεν ενδιαφέρεσθε πια γι' αυτό το παιδί και θα ήθελα να μην ανασχωσώμε τον πέπλο του μυστηρίου που καλύπτει την γέννησή του, δεν έχετε παρά να μου το πείτε. ... Θα ξεχάσω άμέσως όλα εκείνα που μία τυχασία σύμπτωσης με έκαμε να μάθω. ...

— "Ω! Μα τί λέτε! Έκαμε η Μαργαρίτα. Η σκέψις αυτού του παιδιού απησχόλησε όλη μου τη ζωή. ... Και τώρα που ανέκαλυψα τον ίχνος του θα έπαυσα να ενδιαφέρομαι γι' αυτό; "Οχι, κύριε Πατόχης. Δεν πρέπει να θιχθίτε από τους ενδοιασμούς μου. Δεν έφοβήθηκα μήπως με απατάτε, αλλά μήπως έχετε άπατηθή και σεις ο ίδιος. ... "Ω! Θεέ μου! Πόσο θα πρέπει να σας ευγνωμονώ. ... Πόσο μου, πόσο θα μπορούσα να το ιδώ;

— "Οποτε θελήσετε, κυρία. ...

— Αύριον μου είναι έντελώς αδύνατον να απομακρυνθώ από το σπίτι μου. ...

— Μεθαύριο τότε;

— Μεθαύριο. ... Να έλθω στο σπίτι σας;

— Νομίζω ότι αυτό είναι το φρονιμώτερο. ...

— Ποία είναι η διέθυνσίς σας;

— Είναι γραμμένη στο έπισκεπτήριο μου, κυρία.

— Ο Πατόχης έφυγε σε λίγο.

— «Δεν πρέπει να αφήσω τίποτε στην ύλη», έσκέπτετο.

Καί, φεύγοντας από το μέγαρον Σαβερνύ, επιβύθων στο σπίτι του Μοριάνι επί της οδού Κουρσέλ.

Ο νέος ευρίσκει εκεί.

Ο Πατόχης έκλινε σε ένα κάθισμα.

— Άκουσε, παιδί μου, είπε. "Όλα πηγάζουν περίφημα. ... Θα ήθελα όμως να μου δώσης δύο πληροφορίες. ...

— Τι θέλετε να μάθετε;

— Πρώτα-πρώτα, το χωριό στο όποιον έμεινε ο αληθινός Πέτρος Γιρόνδης, εκείνος του οποίου έπληξε το δνομα, μετά τον θάνατό του. ...

— Το χωριό αυτό ελεγόταν Μπουνκούρ, απήντησε ο Μοριάνι. Βρίσκεται στο διαμέρισμα του "Ιντρ.

— Μπουνκούρ! Έκαμε ο Πατόχης. "Αλλοτε είχα πωλήσει ένα κτήμα σ' αυτή την περιφέρεια και είχα συναντήσει πολλές φορές με τον δήμαρχο. ... Θαυμάσια. ...

— Ο δήμαρχος λέγεται Ματορέ, είπε ο Μοριάνι. Εύρηκε το δνομα του στα έγγραφα του Γιρόνδη, έπειτα από το θάνατό του. ...

— Ματορέ. ... ακριβώς. ... Πέστε μου, ο αληθινός Γιρόνδης και η αδελφή του έγεννήθηκαν στο Μπουνκούρ.

— "Οχι!

— "Α! Έκαμε ο Πατόχης. Δεν μου χρειάζονται περισσότερα. ...

— Γιατί όμως αυτές οι ερωτήσεις; Έκαμε ο Μοριάνι.

— Θα το μάθω μεθαύριο. ... Την ημέρα αυτή, σε παρακαλώ σπύτι μου να φάμε μαζί. ... Μην άρχήσης όμως γιατί κατά τις δύο ή κυρία ντε Σαβερνύ θα έλθω να σε ευγνωμοσύνη.

Καί, έπειδή ο Μοριάνι έγινε φαινοικά κάταχρος, ο Πατόχης τον έκτύπησε με ένα σκληρό βλέμμα και του είπε:

— Μοριάνι, πάσερε! Σε έπιτιμώ! Καί μην ξεχνάς ότι σε κρατώ στα χέρια μου.

— Έφυγε έπειτα καί, αυτή τη φορά, έγύρισε στο σπίτι του.

Τού εχρειάζετο τώρα ένα έγγραφο που να αποδεικνύη ο Μοριάνι Γιρόνδης ήταν το εγκαταλείφθεν παιδί της Μαργαρίτας.

— Ο Πατόχης δεν έδισταζε έμπρός σε τίποτε.

— Παρηγογέλε λοιπόν να του κατασκευάσουν μία σφραγίδα του δημαρχείου του Μπουνκούρ, έμψηθή την ύπογραφη του γέροντος Γιρόνδη και συνέταξε καθ' όλους τους τύπους το απαιτούμενον πρακτικό.

— Τώρα είμαι έτοιμος για όλα, είπε, όταν έτελείωσε όλες αυτές τις προετοιμασίες.

Το πρωί της άλλης ημέρας έπερίμενε ανυπόμονα τον Γιρόνδη.

Ο νέος ύπηρεσε ακριβώς και ήλθε λίγο λεπτά από τον δώδεκα.

— Ένω συνέτρεξαν, ο Πατόχης του άφηγέθη εκείνα που έπρεπε να πη κατά την συνάντησή του με την κυρία ντε Σαβερνύ.

Δυό ώρες άργότερα έφθασε η Μαργαρίτα.

Ο Πατόχης έγύρισε για τελευταία φορά προς το μέρος του Γιρόνδη και του είπε:

— Συλλογίσου το κάτεργον, παιδί μου.

— Έτσι, όταν η Μαργαρίτα έμψηκε μέσα στο δωμάτιο, ευρήκε τους δυό άνδρες άποφασισμένους να την έξαπατήσουν.

— Ο Πατόχης της έκαμε άμέσως ένα νεύμα να τον ακολουθήσει στο γραφείο του.

Η κυρία ντε Σαβερνύ έμψηκε σ' αυτό και ο μεσίτης έκλεισε πίσω της την πόρτα.

— Κυρία, είπε, πρέπει να έχετε έμπιστοσύνη σε μένα. Βρίσκεσθε υπό την προστασίαν έντιμου ανθρώπου. Δεν έχετε να φοβηθήτε άπολύτως τίποτε.

Η Μαργαρίτα με μεγάλη δυσκολία κατάρθωσε να κρύψη την ταραχή και την συγκίνησή της.

— Σας παρακαλώ να φανήτε περισσότερο ψυχραιμη, συμβούλευσεν ο Πατόχης.

— Τουλάχιστον τον έπεισατε ότι δεν έπαυσα ποτέ να τον αγαπώ και να τον συλλογίζωμαι; έρώτησε εκείνη.

— Μάλιστα, κυρία και περιμένει έναγωνίως να σας ιδώ. Μολονότι δεν σας γνωρίζει, σας αγαπά κιόλας. ...

— Ω Θεέ μου! Έκαμε η Μαργαρίτα. Καί άφηκε ένα θαύτατον άναστεναγμόν.

Παρέμεινε επί μερικές στιγμές σιωπηλή και κατόπιν έσήκωσε το κεφάλι και είπε:

— Τον περιμένω... άς έλθω. ... Άλλά σας παρακαλώ να με αφήσετε μόνη μαζί του.

— Βεβαίως, κυρία.

Ο μεσίτης έβγήκε από το γραφείον και έπέστοψε έπειτα από μερικά λεπτά, κρατώντας από το χέρι τον Γιρόνδη.

— Κυρία, είπε, είμαι εύτυχης γιατί μπορώ να σας δώσω αυτή τη χαρά. ...

Καί έφυγε, αφού έκτύπησε τον Γιρόνδη με ένα βλέμμα, που δεν άφισε καμιά άμφιβολία στο νεί ότι δεν παρακολουθούσε και θα άκουγε τα πάντα.

Η Μαργαρίτα και ο Γιρόνδης έμειναν άσκηνοι ο ένας άπέναντι στον άλλον.

Η Μαργαρίτα από τη συγκίνησή της γιατί ξανάβρισκε η τουλάχιστον ένόμιζε ότι ξανάβρισκε το γιο της.

Καί ο Γιρόνδης γιατί άντελαμβάνετο ότι διέπραττε μία πρωτοφανή άτιμία αυτή τη στιγμή.

Η σκηνή αυτή θα πορευτείτο επί άρετήν ώρας άν τέλος ο νέος δεν έπαυσε το θόρυβο να πη με φωνή που έμοιαζε από πολύ προς παραπνοαίο:

— Μητέρα μου!

Η Μαργαρίτα εξέσπασε σε λυγμούς και άνοιξε την άγκαλιά της.

— Παιδί μου, είπε, σφίγγοντας τον Γιρόνδη.

Ο νέος έγανάτισε άμέσως μπροστά της και έφερε τα χέρια στο πρόσωπο, σαν να ήθελε να κούνη την έντροπή και την κατασχύνη του.

Καί άπένειναν και πάλιν σιωπηλοί. Καμμία λέξις δεν άνέβαινε στο στόμα των.

Ο Γιρόνδης δεν είχε τίποτε να πη.

Από το άλλο μέρος, η Μαργαρίτα δεν ένοιωσε την ένστικτώδη εκείνη έλξη, που αλ-

σθάνεται μία μητέρα έμπρός στο παιδί της.

Θα έλεγε κανείς πως κάτι, μέσα στην ψυχή της, της έλεγε ότι το παιδί αυτό δεν ήταν δικό της.

Καί όμως τα πάντα συνηγορούσαν γι' αυτό.

Η σκέψις αυτή έφερε τύψεις στη συνείδησή της και την έκανε να θεωρή ως άμάρτημα, ως έγκλημα σχεδόν το ότι δεν ήσθνε νεί άπέναντι του παιδιού αυτού τίποτε άπό τα αισθήματα εκείνα που είναι φυσικά σε μία μητέρα, ή όποία έπανευρίσκει μετά είκοσι χρόνια το χαμένο παιδί της.

Ως τόσο, παρεμίρισε όλους αυτούς τους δισταγμούς παίρνοντας τον Γιρόνδη από το χέρι, τον άνήγαυε και τον έφερε να καθίσει σ' έναν καναπέ, που ευρίσκετο στο δάθος του δωματίου.

— Έκάθισε και αυτή κοντά του.

Καί τότε, σπρηίζοντας τα μάτια έπάνω του, άρχισε να άναζητή στα χαρακτηριστικά του νέου κάτι που να της ένθύμιζε τον "Ιουλιανό Ρεμοντέ.

— Άλλά, παρ' όλες τις προσπάθειές της, δεν κατάρθωσε να άνακαλύψη τίποτε.

Ο Γιρόνδης έφαινε τελείως ξένος όχι μόνο προς τον ύποτιθέμενο πατέρα του, αλλά και προς αυτήν την ίδια.

Ο "Ιουλιανός είχε καστανά μαλλιά, μαύρα σπινθηροβόλα μάτια, εύρύ μέτωπο, πρόσωπο μικρό και έλαφρώς έξωγκωμένα τα μύλα των παρειών. Το άνάστημά του ήταν ψηλό και οι γραμμές του σώματός του άρμονικές.

Ο Γιρόνδης ήταν μάλλον κοντός, είχε ξανθά μαλλιά και ώραια γαλανά μάτια, που τον έκαναν έξαιρετικώς συμπαθή.

— Άλλοίμονον! Τίποτε, άπολύτως τίποτε στη μορφή του νέου δεν της ένθύμιζε τον "Ιουλιανό.

Ο νέος δεν είχε έπίσης τίποτε από τα χαρακτηριστικά της Μαργαρίτας.

Ωστόσο, η κυρία ντε Σαβερνύ έπροχώρησε ακόμη πιο πολύ στις άναμνήσεις της και άνεγρήψε μήπως ο Γιρόνδης έμοιαζε με κανένα από τους γονείς του "Ιουλιανού ή τους δικούς της;

— Άλλά και πάλι δεν κατάρθωσε να άνακαλύψη τίποτε.

Η Μαργαρίτα άφηκε έναν νέον στεναγμόν.

— Όλες αυτές οι παρατηρήσεις είχαν αξίει εις σκέψιν την χαρά της και είχαν κάμει τις λέξεις να στυχιάσουν στα χείλη της.

— Ηθελε να μιλήσει στο παιδί αυτό και όμως δεν το κατάρθωσε.

Παρέμεινε άφωνη μπροστά του, με το βλέμμα συλλογισμένο και το πρόσωπο σκυθρωπό.

Ο Γιρόνδης ξέροντας ότι ο Πατόχης τον μιλούσε έτόλμησε να ψιθυρίσει άλλη μία φορά:

— Μητέρα μου!

— Άλλά συνήτησε τόσο παγερότητα στο βλέμμα της Μαργαρίτας, που έφοβήθη σχεδόν.

Μήπως λοιπόν το ένστικτο άπεκάλυπτε στη γυναίκα αυτή ότι τον έξαπατούσε;

Καί όμως έπρεπε να παίξει καλά τον ρόλο του ως το τέλος, άν ήθελε να διατηρήσει την τιμή του άπέναντι της κοινότητας.

— Εσήκωσε λοιπόν και αυτός το κεφάλι του και έκτύπησε την Μαργαρίτα.

Τα μάτια του εξέφραζαν την άγωνία και όμως η Μαργαρίτα δεν το άντελήφθη.

— Υπέθεσε ταύναντιόν ότι στο βλέμμα του νέου ύπηρε κάποιον μομφή για την ψυχρή ύποδοχή που του είχε κάμει.

Καί έθεώρησε καθήκον της να έξαλείψη αυτή την έντύπωσι.

— Άγαπήτό μου παιδί, είπε σιγά, σαν να έφοβετο μήπως άκούση την ήχώ των ίδικών της λόγων, πόσα δεν θα έχης σκεφθή για την μητέρα σου! Καί πόσο δεν θα διελογίσθης για τη εγκατάλειψή σου! Θα ύπέθεσες βέβαια ότι ήμουν ένδοχος. ...

— Πατέ δεν το έσκέφθηκα αυτό, μητέρα, διεμαρτυρήθη ο Γιρόνδης.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η ΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ

ΤΙ ΕΪΝΕ
ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Το Παρίσι! Η «Πόλις των φώτων», ή «Πρωτεύουσα του κόσμου», όπως έχει αποκληθή, βρίσκεται σήμερα στην πρώτη γραμμή της επικαιρότητας. ...

Ας δούμε λοιπόν πως έχει χαρακτηριστεί, κατά καιρούς, το Παρίσι από διαφόρους έστεμμένους, μεγάλους συγγραφείς και άλλους διασήμους έπισκέπτας του:

Η περίφημη Γαλλίδα λογία κυρία ντε Στάελ, έγραψε κάποτε τον έξης παράδοξον χαρακτηρισμό για το Παρίσι:

«Το Παρίσι είναι το μόνο μέρος του κόσμου όπου είναι κανείς εύτυχής. ... και όταν άκόμη είναι δυστυχισμένος!»

Η τότε όμως λογοκρίσια έκοψε τη φράση αυτή από το βιβλίο της με την δικαιολογία ότι... «υπό το καθεστώς του Ναπολέοντος — ο όποιος ήταν τότε αυτοκράτωρ των Γάλλων — δεν ύπάρχουν στο Παρίσι... δυστυχισμένοι!»

Κάποιος άλλος εύφυλόλογος, Γάλλος συγγραφέας λέει κάπου ότι το Παρίσι είναι ή κόλασις των... άμαρτωτών, το καθαυτό τήριο των... σούζων και ο παράδεισος των γυναικών!

ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΚΑΙ ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Ο Πρίγκηψ Έρρίκος, άδελφός του βασιλέως της Πρωσίας έπεσεκέφη το Παρίσι στα 1784. Όταν έπρόκειτο ν' άναχωρήσει απ' εκεί, έγύρισε στον δούκα ντ' Αρλίκον, που του έχρησίμευε ως ξεναγός, και του είπε:

— Τα μισά χρόνια της ζωής μου τα πέρασα επιθυμώντας να γνωρίσω το Παρίσι. Τα άλλα μισά θα τα πέρασω νοσταλγώντας το!

ΕΝΑ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΓΙΑ ΕΝΑ ΓΛΕΝΤΙ

Ο Φρειδερίκος ο Β', δειπνώντας κάποτε με διαφόρους διανοούμενους τους έθεσε ξαφνικά την έξης ερώτηση:

— Τι θα έκανατε άν είσατε βασιλείς της Πρωσίας;

Οι περισσότεροι προσεπάθησαν να δώσουν άπαντήσεις έξυπνες και κολακευτικές. "Όταν όμως ήρθε η σειρά του μαρκησιού ντ' Αρλίκον, ο πνευματώδης αυτός άριστοκράτης έγύρισε και είπε:

— Τι να σας πω, Μεγαλειότατε... Εγώ, άν ήμουν βασιλεύς της Πρωσίας, θα... πω λούσα το βασίλειό μου, για να γλεντήσω με το προίον της πωλήσεως στο Παρίσι!..

ΟΛΟΚΛΗΡΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ο Κάρολος Ε' της "Ισπανίας, ταξιδεύοντας κάποτε στη Γαλλία, έπέρασε από την "Ορλεάνη και το Πουατιέ και κατέληξε στο Παρίσι. Ο βασιλεύς της Γαλλίας Φραγκίσκος ο Α', που τον έφιλοξένησε, τον έρώτησε πως του φανή-

καν οι πόλεις που είχε έπισκεφθή.

— Το Πουατιέ, απήντησε ο Κάρολος, είναι το όμορφότερο «έξοχο χωριό» του κόσμου, ή δε "Ορλεάνη ή ώραιότερη πόλις.

— Καί το Παρίσι; Τι έντύπωσι σας έκανε;

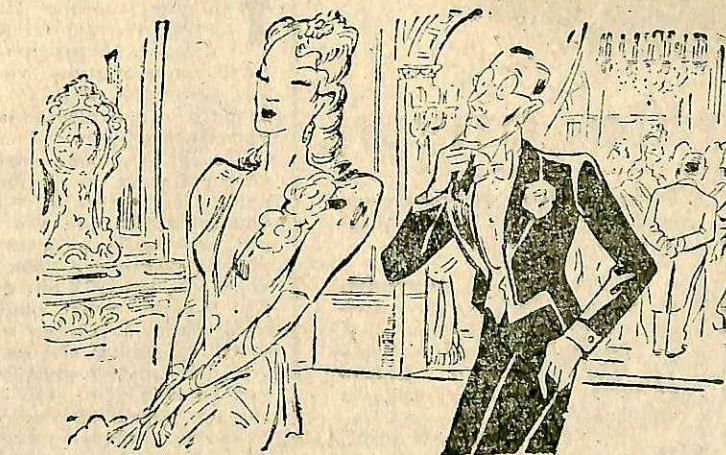
— Το Παρίσι δεν είναι άπλη πόλις: είναι ένας όλόκληρος κόσμος!

ΘΑ ΤΟ... ΕΚΑΙΕ!

Έρώτησαν κάποτε τον Τσάρο Πέτρο τον Μεγάλο πως έβρισκε το Παρίσι:

— Άν είχα εγώ μία τέτοια πρωτεύουσα, απήντησε ο Τσάρος, θα... της έβαζα φωτιά για να την κάψω από τον φόβο μη τυχόν... άπορροφήση όλο το ύπολειπόμενο τμήμα του Κράτους μου!...

ΠΑΡΙΖΙΑΝΟΣ

Η έπιβολή της σκέψεως

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΟ ΑΠΡΟΟΠΤΟ

Εκείνη την εποχή ήμουν άκόμη νέος, ένθουσιαζόμουν εύκολα και είχα τυφλήν έμπιστοσύνη σε κάθε τι που είχε σχέση με την έπιστήμη. Κάποιος μου έχάρισε ένα βιβλίο με τον τίτλο: «Η δύναμις της σκέψεως», που μιλούσε για ύπνωτισμό, και που το διάβασα από το πρωί ως το βράδυ. Τέλος, όταν έκατάλαβα καλά πως γίνεται ή μεταβίβασις της σκέψεως, αποφάσισα να κάμω κι εγώ κανένα πείραμα, με την έλπίδα βέβαια της έπιτυχίας.

— Ένα βράδυ, φορώντας το έπίσημο ένδυμα, έήγηα στον χορό μίας πρεσβείας. Πρώτης γάσεως εύκαιρία για το πείραμά μου.

Σε μία στιγμή, θγαίνοντας απ' τη μεγάλη αήθουσα, όπου οι περισσότεροι καλεσμένοι έχορευαν, διέκρινα μπροστά μου μία κομψή γυναίκα σε λουέττα, ξανθή και λεπτή.

— Άν και μου είχε γυρισμένα τα νάτα, άμέσως έκατάλαβα πως ήταν ξένη. Καί μου έφάνηκε πολύ κατάρλλη για το πείραμά μου. Την ακολουθήσα από κοντά, προσπαθώντας συνεχώς να της έπιβάλω τη θέλησί μου, με τα μαγνητικά ρεύματα που έξαπέλευα απ' τον έγκέφαλό μου.

Προχωρώντας αυτή μπροστά κι εγώ λιγάκι πίσω της,

ΣΠΙΝΟΚΡΕΣ

ΠΟΥ ΦΩΤΙΖΟΥΝ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

★ Οι άρετές χάνονται μέσα στον ύπολογισμό του συμφέροντος, όπως χάνονται στη θάλασσα τα ποτάμια.

(Λά Ροσ φου κώ)

★ Δεν είμαστε άνθρωποι παρά δια της λογικής. Καί όμως είναι από τα πιο σπάνια πράγματα να βρη κανείς αληθινά λογικευμένους ανθρώπους.

(Φρανσουά ντε Σαλ)

★ Θνητοί, ποτέ δεν πρέπει να δοκιμάζετε την έντύπωσι ότι εγκατελείφθητε, αφού ύπάρχει ή φύσις.

(Ρουσσώ)

★ Η φίλα είναι το τελειότερο των ανθρώπων: αίσθηματων, γιατί είναι το πιο έλεύθερο, το πιο άγνο και το πιο θαύρο.

(Λοκαρνταί ρ)

τισμό που έμπορευόταν απ' τον έγκέφαλό μου, αймаλωτίζοντας τη θέλησή της. Ήταν ένας πραγματικός έγκεφαλικός τηλεγράφος.

Τότε την έκτύπα με άδάμαστη θέληση, με έντασιν έπιβλητική, για να μωθ βαρύτερα στο πνεύμα της, για να αίχμαλωτίσω καθ' όλόκληριάν την θέλησή της.

— Όπως είχα προβλέψει, ή ψυχή της άντιστεκόταν άκόμη, μη θέλοντας να ύποκύψη, προσπαθούσε ν' άπαλλαγή από την μυστηριώδη εκείνη γοητεία. Είδα την έκφραση της ίκεσίας να μεταβάλλεται σε άσπρη θυμού, ενώ με ύφος άγέωχο κάτι μου έλεγε γερμανικά.

— Εγώ δεν ξέρω γερμανικά, καί ή πνευματική της ύποδοξως ήταν τόσο τέλεια, ώστε το έμάνεψε άμέσως, προτού άνδίσω το στόμα μου. Μία ξαφνική άπελπισία διαδέχθηκε τότε τον θυμό της. Καί ήταν τόσο τέλει το πείραμα, εκείνη τη στιγμή, ώστε ευχήθηκα από μέσα μου να μην έρθη κανείς να μάς διακόψη.

Το βλέμμα της ήταν πάντα σίμωλο του δικού μου, αλλά διέκρινα σ' αυτήν μίαν έπιθυμία ν' άπαλλαγή, να φύγη. Άσφαλώς, θα ένοιωθε κι' αυτή την ύπεροχή μου, γιατί φοινοταν πολύ ταραγμένη. Τότε, έπρόφερε κάποια φράσι στη γαλλική, με ύφος άπελπισμένο. ...

— Έπειτα ν' έπραξε άπότομα απ' το μπράτσο, καί με μία κίνηση έπιτακτική, μου έδειξε το πάτωμα.

— Έκατέβασα το βλέμμα... Θεέ μου, τί ήταν αυτό! Με τα δύο μου πόδια, πατούσα την ούρα της τουαλέτας της!..

Α. ΚΕΡΝΤΕΝΙΟ

ΤΙ ΤΡΑΒΟΥΝ...

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΟ ΣΙΑΜ

Από τις άξιώσεις που έχουν οι Σιαμίται από τις γυναίκες τους, φαίνεται, ότι το άραίο φύλο δεν τα καλοτερεύει και τόσο εκεί πέρα στο Σιάμ. Διαβάστε τις:

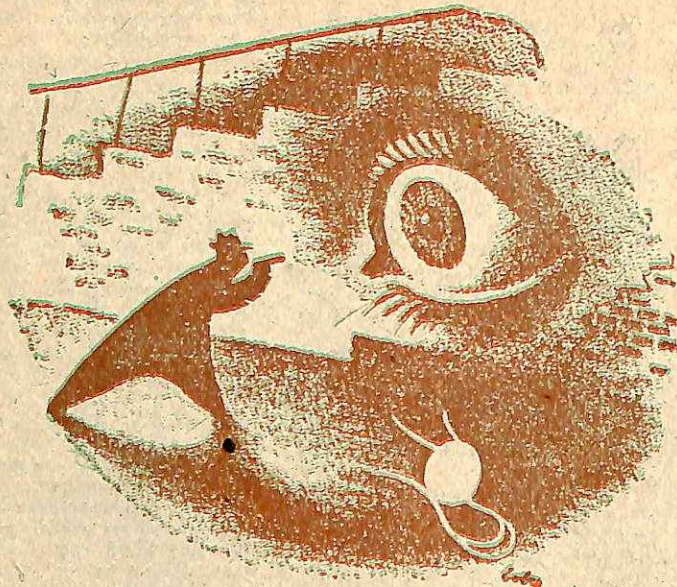
— Στη γή δεν ύπάρχει για τη γυναίκα άλλος θεός από τον άνδρα της!

— Άν ο σύζυγος γελάσει, πρέπει να γελάσει καί ή γυναίκα του. Άν ο σύζυγος κλάψη, πρέπει να κλάψη καί ή γυναίκα του.

— Όταν ο σύζυγος λείπει από το σπίτι, ή γυναίκα του πρέπει να μείνη νηστική, να κοιμηθή στο πάτωμα, καί να μην περιποιηθή καθόλου τον εαυτό της.

— Άν ο σύζυγος δείρη την γυναίκα του, αυτή έχει την ύποχρέωσι να του φιλήσει τα χέρια με σεβασμό και να του ζητήσει συγγνώμη γιατί τον έξώργισε.

— Άν ή σύζυγος είναι άπιστη, ο σύζυγος έχει το δικαίωμα να την κάψει, ή να την σταυρώσει ή να την κομματιάσει.

Τὴν τελευταία στιγμή

Ἀστυνομικό ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ

Ο Καμὺλ Γκρενὼ ἐσχίσθη τὸ πρόσωπό του, πού ἦταν κά θιδρο καὶ κουρασμένο ὑστερα ἀπὸ τὴν πολυὴ ἀνάκρισή του καὶ ἐκύτταξε τὸν ἀνακριτὴ κ. Ντουαρέλ.

— Λοιπόν; Τελειώσαμε; Τὸν ρώτησε.
— Ὄστε, πράγματι, δὲν ἔχετε τίποτε ἄλλο νὰ προσθέσετε; ἐπέμεινε ὁ ἀνακριτὴς. Καὶ ὁμως μὴ φαίνεται πολὺ ὑποπητὴ ἡ ἱστορία σας.

— Ἐπαναλαμβάνω ὅτι δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ πῶ. Καὶ ἂν μὲ ἀναγκάσετε νὰ σὰς ἐξιστορήσω γιὰ ἑκατοστὴν φορὰ τὴν ἱστορία, θὰ σὰς τὴν διηγηθῶ ὅπως καὶ τὶς προηγουμένους φορές.

— Πολὺ καλὰ. Πηγαίνετε ν' ἀναπαυθῆτε, κύριε Γκρενὼ καὶ ἔχετε ὑπὸ ὄψιν σας ὅτι καμμιὰ κατηγορία δὲν σὰς βαρύνει καὶ ὅτι ἡ συνομιλία μας ἦταν φιλική.

Ὑστερα ἀπὸ λίγη ὥρα ὁ ἀνακριτὴς ἐξέθεσε ἐν συντομίᾳ τὴν ὑπόθεσιν στὸν προϊστάμενο τοῦ Γκρενὼ.

— Ὁ εἰσπράκτωρ σας ἐπιμένει ὅτι ὅταν ἐπλησίασε στὴν θυρίδα τῆς Τραπεζῆς γιὰ νὰ καταθέσῃ τὰ χρήματα πού τοῦ ἐδόσαντε, ἐνοίωσε ἕναν πόνο στὸ στήθος. Ὅταν ἐγύρισε νὰ πάρῃ τὸν χαρτοφύλακα μὲ τὶς 350 χιλιάδες φράγκα, δὲν τὸν βόηκε πιά...

— Ὑποπτεύομαι πὼς θὰ εἶχε κάποιον συνένοχο, κύριε Ντουαρέλ.

— Δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ τίποτε. Ἰσως εἶνε ἀθώος, ἴσως εἶνε ἐνοχος. Ὅπωςδήποτε, ἔχω τὸ σχέδιό μου. Τὸν ἄφησα ἐλεύθερο ἀλλὰ θὰ βάλω διὸ ἀνθρώπους μου νὰ τὸν παρακολουθοῦν. Ἐάν πράγματι ἔχη αὐτὸς τὶς 350 χιλιάδες φράγκα, θάρρη στιγμή πού θὰ κἀν κάποιαν ἀπρόνοησιν, θὰ

θελήσῃ νὰ χαλᾶσῃ κανένα χιλιάρικο καὶ τότε θὰ τὸν ταυ�πήσωμε...

Ὁ Γκρενὼ ἦταν πραγματικὰ ἐνοχος. Ἦταν συννενομημένος μὲ τὴν γυναῖκα του. Ἐκεῖνη εἶχε μὴν με τρόπο στὴν Τράπεζα, ἐπλησίασε ἀθέατη τὸ μάρμαρο καὶ ἐπῆρε τὸν χαρτοφύλακα.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, δύο μεταμφιεσμένοι ἀστυνομικοὶ ἐγκατεστάθησαν στὸ καφενεδάκι πού ἦταν ἀντικρὺ στοῦ σπιτί τοῦ Γκρενὼ.

Μόλις ὁ Γκρενὼ παρουσιάσθηκε στὴν ἐξώπορτα, ὁ ἕνας ἀστυνομικὸς ἐσηκώθηκε καὶ τὸν πῆρε ἀπὸ πίσω. Ὅταν ἀργότερα ἐμφανίσθηκε ἡ γυναῖκα τοῦ Γκρενὼ σηκώθηκε νὰ τὴν παρακολουθήσῃ ὁ δεύτερος ἀστυνομικὸς.

Αὐτὸ γινόταν κάθε μέρα. Μολοντί οἱ δύο ἀστυνομικοὶ δὲν παρετήρησαν τίποτε τὸ ὑποπτό, ἡ ἐπιτήρησις των ἐσυνεχίζετο, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι καποτε θὰ τσάκωναν ἐπ' αὐτοφώρῳ ἕναν ἀπὸ τοὺς δύο συζύγους.

Τὸ ζεῦγος Γκρενὼ πόλι, ἤξερε πολὺ καλὰ ὅτι παρακολουθεῖται καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἐτολμοῦσε νὰ βάλῃ χερί στὶς τριακόσιες πενήντα χιλιάδες. Διὼ γυμνὸς ὅμως ὁ Γκρενὼ ἀπὸ τὴ θέσιν του, ἐξήντησε γρήγορα τὰ ἐλάχιστα φιλά του καὶ δὲν εἶχε πιά τίποτε. Ἀναγκάσθηκε νὰ γραφῇ στὴν ὑπηρεσία τῶν ἀνέργων κι' ἔπαιρνε ἕνα πενιχρότατο δοῆγμα. Ἡ ζῶή τους, στερημένη ἀπὸ τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα, ἄρχισε νὰ κουράζῃ τοὺς δύο συζύγους. Ἡ ὑπομονὴ τους εἶχε ἐξαντληθῇ τὰ νύκτα τοὺς εἶχαν ἀρρωστήσει. Συχνὰ ἐγίνονταν κουγάδες μεταξύ τους καὶ ἡ ζῶή τους μέρα μὲ τὴν ἡμέρα γινόταν ἀνυπόφορη. Εἶχαν βάλει στὸ ἐνεχυροδανειστήριό ὅτι πολὺτιμους τοὺς ἀπέμεινε: ἕνα χρυσὸ ρολοῒ, ἕνα δοχτυλίδι, μιὰ καρφίτσα. Μὰ τὰ χρήμα-

Τὸ τέλος στὴ σελίδα 49

Τὰ μυστικά τῆς ὀμορφιάς

ΜΕΡ ΚΕΙ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΣ

μέρας πρέπει νὰ εἶνε ὀχι μονάχα νερούλη, ἀλλὰ καὶ ἄχρωμη. Ἀλλὰ καὶ λευκὴ ἂν εἶνε, δὲν εἶνε μεγάλο τὸ κακὸ. Πάντως, τὸ χρῶμα πού θέλει ἡ γυναῖκα γιὰ τὸ πρόσωπό της θὰ τῆς τὸ δώσῃ ἡ πούδρα καὶ ὀχι ἡ κρέμα.

ΤΟ ΣΤΡΩΣΙΜΟ ΤΗΣ ΚΡΕΜΑΣ

Ἡ κρέμα δὲν πρέπει νὰ

στρώνεται βιαστικά, ὅπως κάνουν μερικά κορίτσια πού δὲν ἀπέκτησαν ἀκόμη τὴν πείρα τοῦ μακιγιάζ. Ἄν ὑπῆρχε τρόπος νὰ ἴδουν τὴν ἐπιδερμίδα τους στὸ μικροσκόπιό, θὰ ἐβλεπαν χιλιάδες αὐλάκια καὶ λακκούβες, πού δὲν λείπουν οὔτε ἀπὸ τὴν λείαν ἐπιδερμίδα.

Γιὰ νὰ ἰσοπεδωθῇ καλὰ ἡ κρέμα τὴν ἐπιφανεία τοῦ δέρματος πρέπει νὰ εἰσχωρήσῃ καλὰ σὲ ὅλες τὶς κοιλότητες. Καὶ αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται μόνον μὲ τὴν ὑπομονὴ καὶ τὸ μεθοδικὸ στρώσιμο τῆς κρέμας μὲ τὴν ἄκρην τῶν δακτύλων καὶ μὲ μίαν ἐλαφρότατη ἐντριβὴ μὲ κυκλικὴς κινήσεις.

Στὶς φυσικὲς κοιλότητες τοῦ προσώπου, ὅπως λόγου χάριν στὰ φτερά τῆς μύτης, στὸ μέτωπο, στὸ πηγούνι, γύρω ἀπὸ τὸ στόμα καὶ τ' αὐτιά, καθὼς καὶ στὸν λαιμό, ἡ κρέμα πρέπει νὰ εἶνε ἄφθονη. Ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν βάλετε διὰ μίας. Θὰ κάνετε δύο καὶ τρεῖς ἐπιστρώσεις, θὰ περιμένετε νὰ στεγνώσῃ καλὰ καὶ ὕστερα θὰ πομδραρισθῇτε.

Ὅσες κυρίες ξέρουν καλὰ τὴν πῆ μακιγιάζ διαιροῦν τὴν μεγάλη αὐτὴ ἱεροτελεστία σὲ τρία στάδια. Πρῶτα στρώνουν τὴν κρέμα μ' ἕνα ἐλαφρὸ μασάζ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω. Μετὰ πέντε λεπτά, ξαναβάζουν κρέμα στὶς κοιλότητες τοῦ προσώπου, ἐπιμένοντας αὐτὸ πρὸς εὐρίσθητα μέρη, σ' ἐκεῖνη ἀλλοθὴ πού ὑποφέρουν νὰ ρυτιδωθοῦν πρὸς εὐκολα. Τέλος, μετὰ παρέλευσιν δέκα λεπτῶν τῆς ὥρας, ἀρχίζουν τὸ καθεαὐτὸ μακιγιάζ.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ φτιασίδια.

Ἡ περισσότερες τάσσονται ἐπὶ τῶν λεγομένων «λιπαρῶν». Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι δὲν εἶνε καλὰ καὶ τὰ «ὑγρά» ψιμύθια, ἡ καὶ ἀκόμη ὀρισμένα παστέλ (χρωματιστὲς πούδρες), πού ὅταν εἶνε ἀτασσευασμένες ἀπὸ καλὰ ὑλικά, δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ βλάψουν τὸ δέρμα.

Πάντως, τὰ λιπαρὰ φτιασίδια ταιριάζουν καλύτερα μὲ τὴν κρέμα, ἀντέχουν περισσότερο στὸν ἀέρα καὶ στὴ βροχὴ καὶ στὸ πουδράρισμα τοῦ περὶπατοῦ.

ΤΟ ΡΟΥΖ

Τὸ ρουζ τοῦ προσώπου εἶνε ἀπαραίτητο σημεῖον γιὰ τὶς γυναῖκες πού ἔχουν περάσει τὰ εἰκοσι. Οἱ γυναῖκες πού δὲν τὸ χρησιμοποιοῦν σ' αὐτὴν ἡλικία φαίνονται σὰν ἄρρωστες καὶ μαρμαρῶνες μπροστὰ στὶς ἄλλες.

Οἱ μελαχρινές, πού ἔχουν ἐπιδερμίδα μὰτ, πρέπει νὰ μελαχρινίζονται ρουζ θερμοῦ καὶ

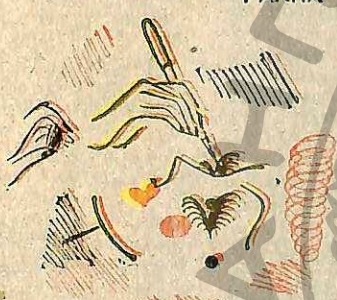

μυρῶν χρώματος, πού δημιουργεῖ σαγηνευτικὸ καὶ ἐκφραστικὸ σύνολο μὲ τὰ μύρια μὰτ καὶ τὰ κάτασπρα δόντια.

Οἱ ξανθές, μὲ τὸ χλωμὸ πρόσωπο, μπορεῖ νὰ διαλέξουν ἕνα ἄπ' τὰ δύο: ἢ ἕνα ροδινὸ ῥοζ, πού θὰ τ' ἀπλώσουν ἐπὶ ὅλην σνεδὸν τὴν ἐπιφανεία τοῦ προσώπου (στὸ μῆλα, στὸ πηγούνι, στοὺς λοβούς τῶν ὠτίων), στὶς γωνίες τῶν ματιῶν) γιὰ νὰ τὰ κρύψουν ὥστε μὰτ ἀπὸ ἕνα πυκνὸ σύννεφο πούδρας, ἢ θὰ προτιμήσουν ἢ γίνονται ὑπορὸ.

Στὴ δεύτερη αὐτὴ περίπτωσιν, θὰ μεταχειρισθοῦν μιὰ κρέμα ὀχρῶς καὶ ὕστερα θὰ βάλουν στὰ μάγουλα ἕνα ροζ χρώματος μανδραρινιῶ ῥοκετὰ ῥοζ. Τὸ ντορὲ αὐτὸ βάψιμο εἶνε φυσικώτατο σὲ ὀρισμένες ξανθές, καὶ πρὸ παντὸς στὶς ῥοζ πού ἔχουν σκούρα μάτια.

Οἱ καστανές μὲ λευκὴ ἐπιδερμίδα πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦν ἀνοιχτὰ ρουζ—καρμίν.

ΡΑΧΗΛΑ

★ Τίποτε δὲν δίνει κανεὶς τόσο πρόθυμα, ὅσο τὶς συμβουλές του.

(Λ ἄ Ρ ο σ φ ο υ κ ῶ)
★ Τὸ συναίσθημα τοῦ ἀντιῶν εἶνε ἕνα συναίσθημα ἀπρόσμενο, φυσικὸ καὶ ὀχι μόνον στοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ στὰ ζῷα.

(Δ α ρ β ῖ ν ο ς)

Τὸ πυκνὸ σκοτάδι...

Ἐπὶ τέλους, ἔφτασαν καὶ γιὰ τὸν Μάρκελλο οἱ τόσο ἀναμενόμενες ἡμέρες τῆς ἀδείας του. Εἶχε ὑποσχεθῇ στὸν ἑαυτοῦ νὰ τῆρησῃ γιὰ τὶς 20 αὐτὲς ἡμέρες τῆς ἀναπαύσεώς του τοὺς ἐξῆς ὅρους:

1ον) Νὰ κοιμάται 15 ὥρες τὸ εἰκοσιτετράωρο.
2ον) Νὰ μὲν ὀλομόναχος, μέχρι πληξέως. Καί...
3ον) Μακριὰ ἀπ' τὶς γυναῖκες!

Ἐφτασε στὸ χαριτωμένο καὶ ἥσυχο χωριουδάκι μὲ τὴν ἔρημη παραλία τοῦ κατὰ τῆς 7 τοῦ βράδυ.

Μ' ὅλο πού δὲν ἦταν ρομαντικός, δὲν μπόρεσε παρὰ νὰ θαυμάσῃ τὴν ὥραία δύση τοῦ ἡλίου. Ἐγευμάτισε μὲ λαίμαργία, ἔκωσε χωρίς νὰ διαμαρτυρηθῇ τὸ νωρὺνισμα ἐνὸς γραμμοφῶνου πού δὲν ἐννοοῦσε νὰ σταματήσῃ καὶ πρὶν πᾶν νὰ κοιμηθῇ, ἔκαμε μιὰ δόλτα στὴν ἀκρογιάλια.

Ὅταν ἐπέστρεψε στὸ ξενοδοχεῖο του, εἶδε νάχεταί πρὸς αὐτὸν μιὰ ξανθοῦλα πού ἐκάπνιζε καὶ σινοτρανουδοῦσε: «Θάρρη, γιὰ ὀχι; Πές μου θάρρη;» Τὴν ἐπλησίασε.

— Θαυμάσια βραδυά, εἶπε. Κυττάξτε τὸν οὐρανὸ. Τ' ἀστέρια λάμπουν παρὰ ξανὰ, δὲν σὰς φαίνεται;

— Συμφωνῶ. Εἶνε πραγματικὰ μιὰ ὑπέροχη ἐξαιρετικὴ βραδυά. Σήμερα ἤρθατε;

— Ἀκριβῶς πρὸ ὀλίγων ὡρῶν. Ἀκούστε, ξανθοῦλα μὲ τὸ μπλε φόρεμα: Ἀνεκάλυψα ἐκεῖ κάτω, πίσω ἀπὸ κείνες τὶς θάρρες πού εἶνε τραβηγμένες ἐξω στὴ στεριά ἕνα ὑπέροχο λιμανάκι, μίαν ἥσυχη γωνία.

Πρωτότυπο ἐνσταντα νὲ ὑπὸ ΤΕΑΣ ΠΕΡΙΒΙ

τσα. Θὰ μπορούσαμε νὰ μετρήσωμε ἕνα ἕνα τ' ἀστέρια... Πάμε;

Περπατοῦσαν στὴν ἀμμουδιά. Ἦταν ἀλήθεια ποιητικὸ τὸ περιβάλλον: δορκούλες ἀρραγμένες, δεντράκια πού μύριζαν παράξενα, καὶ ὁ φλοῖσθος τῆς θάλασσας τραγουδοῦσε μὲ σουρντίνα.

Ἡ ξανθοῦλα εἶπε ὅτι ἐγνώριζε κι' αὐτὴ τὸ περίφημο αὐτὸ λιμανάκι, καὶ γι' αὐτὸ προπορεύονταν εὐθύμην καὶ γελαστῇ. Τὸ σκοτάδι ἦταν τόσο πυκνὸ!

Γιὰ μιὰ στιγμή, ὁ Μάρκελλος δὲν εἶδε παρὰ μόνον τὰ μολία τῆς πού ἐλαμπαν καὶ μετὰ τίποτε πιά... Προχωρῶντας, ἐσκόνταψε καὶ μιὰ φωνὴ τοῦ φανάρι:

— Ἐ, προσέξτε! Εἶχε μπλεχθῇ στὶς θάρρες καὶ γι' αὐτὸ σκόνταψε, καὶ πάλι ἡ φωνὴ τοῦ ξανοῦ:

— Μὰ εἰσθε στραβός; Καὶ ὁ Μάρκελλος, καθὼς προσπαθοῦσε καὶ μὲ τὰ χέρια του ν' ἀποφύγῃ τὶς θάρρες ἢ νὰ μὴν ξαναπατήσῃ τὴν κοπέλα, αἰσθάνθηκε κάτι ἀπαλὸ... Μαλλίᾳ;

Μὰ ναι, φυσικὰ, ἦταν τὰ ὑπέροχα μαλλιά της! Ἡ κοπέλα καθόταν ἤδη, καὶ ὅταν ἐκάθισεν κι' αὐτὸς κοντὰ της, ἀνατοίχισσε ἀκούοντας τὸν νὰ τῆς τραγουδᾷ: «Θάρρη, γιὰ ὀχι; Πές μου θάρρη;» Ἡ κ-

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 49)

Οἱ σκεπτικεῖς τῆς κόντρης

— Εἶδες, εἶδες τί πρόβους ἔχεις κἀμερὶ στὸ χορὸ, ἀντροῦλη μου; Τὰ βήματά σου πηγαίνου μὴν χαρά...

ANNA-MARIA

ΚΑΙ ΜΑΡΤΙΝΕΓΚΟΣ

ΜΙΑ ΠΕΡΗΦΑΝΗ ΑΡΧΟΝΤΟΠΟΥΛΑ

Ψιλόλιγνη, καμαρωτή, λιανοκοκκαλένια ή πεντάμορφη αρχοντοπούλα του Γεωργιμίλα, του μεγάλου κόμη της Κερκύρας, ή Άννα-Μαρία, αποτελούσε το ήθος των παλληκαριών της άριστοκρατικής κοινωνίας της Ζακύνθου.

Είναι ψωροπερήφανη, έλεγαν ώστόσο, γι' αυτόν οι συνομήλικοί της που δεν την έβλεπαν να συχνάζει πουθενά άλλου παρά μόνο στον ναό του Αγίου Γεωργίου των Λατινών.

Πάει να θαμπώσει με την μεγαλοπρέπεια της κανέναν Έγγλέζο άρματο, έξηγουσαν την άσφουξη και ακατάδεκτη στάση της «δύσε καλοθελήτριες» έκολλαέσκονταν να διαδίδουν ότι έγνωρίζαν τα οικογενειακά όλων των Ζακυνθινών άρχοντοσπιτιών...

Και πραγματικά, ή ώραία Άννα-Μαρία με την δαχτυλιδένια μέση και τα μαύρα φλογερά μάτια δεν έδγαινε σ'α καντούνια και τις ρούγες, να κάνει σ'ας όλες τις κοπέλες του νησιού, τον περίπατο και την επίδειξη της... Κι' αν καμιά φορά σπάνια συνέβαινε αυτό, θα έπηγαινε σ'ε κάποιο φτωχόσπιτο για μια φιλανθρωπία ή σ'α έμπορικά για ψώνια...

Έτσι, ή καμμένη ή Άννα-Μαρία απέκτησε με την στάση της αυτή ένα πλήθος αντιπάθειας από μέρους των γυναικών του νησιού, ενώ αντίθετα μια φήμη σεμνοπρέπειας και αρετής άρχισε να περιβάλλη τ' όνομά της από μέρους των νεαρών θαυμαστών της.

ΕΝΑΣ ΕΝΟΧΟΣ ΕΡΩΣ

Το σκάνδαλο εξέσπασε μια μέρα φοβερό, εις βάρος της τιμής της Άννα-Μαρίας. Και το έκαμε ακόμη φοβερότερα το γεγονός ότι ή σεμνή κόρη αποτελούσε υπόδειγμα ήθους για τον τόπο της και ζηλευτό καμάρι των Ζακυνθινών άριστοκρατών.

Πίσω από το ιερό του Άγιωργή των Λατινών, κάτω από το μεγάλο πλατάμι του αλόγουρου, δυό από τις τρομερότερες καυτωμπόλες του νησιού, ή Σπιρίδαινα Δούκα και ή Κραούστα Προσαλέντη, δυό αληθινές μεγάρες του τόπου, έστάκωσαν την Άννα-Μαρία να χαρίση τα φιλά της σ' έναν τυχαίο κτή.

Την είδαν σφίχταγκαλισμένη με τον έλεγχο Άντων Μαρτινέγκο, τον επαναστάτη και κακό δαίμονα των Ζακυνθινών άρχοντοσπιτιών έπαιρναν κι' έδιναν οι κακές γλώσσες.

Με τον Μαρτινέγκο! Χριστέ και Πα-

ναγιά, σταυροκοπιόντανε όσοι κι' όσες έμάθαιναν το φοβερό νέο. Μ' αυτόν που μάς πούλησε στους Έγγλέζους και παράδωσε το νησί μας στην εξουσία τους! Μ' έναν ποπολόρα, έναν ληστή!...

—Ναί, ναί, μ' έναν ληστή!... Φιλόντουσαν και ώργιζαν σφίχταγκαλισμένοι...

—Κι' ύστερα; Ύστερα, τί απέγινε; —Η Σπιρίδαινα κι' ή Κραούστα που τους είδαν, πλησίασαν πολύ κοντά, τρία—τέσσερα μόλις βήματα απ' τους δυό άνιέρους... έδιναν πρόθυμα πληροφορίες σ' όλους οι κακόγλωσσες γυναίκολες των λαϊκών συνοικιών που δεν έχωνευσαν την «ψηλομύτα» Άννα-Μαρία. Πλησίασαν τόσο κοντά, που θα τους άγγιζαν... Μα οι δυό έραστοί ήσαν τόσο τυφλωμένοι απ' το έρωτικό πάθος τους που δεν έβλεπαν κανέναν...

—Πώ, πώ!, ντροπές και άσχη... ψιθύριζαν οι άκροστές.

—Ναί, ναί... Παραδωμένοι στο θερμό άγκάλισμά τους, δεν έκύτταζαν τίποτε άλλο γύρω τους... Και δός του φιλιόντουσαν, κι' άναστενάζαν και μουρμούριζαν όρκους άγάπης... Η Σπιρίδαινα κι' ή Κραούστα δεν βάσταζαν πιά... Αυτό αποτελούσε άσχος όχι μονάχα για το νησί, μα και προδοσία για την πατρίδα... Γιατί ο Μαρτινέγκος, πουλώντας τον έρωτά του στην άνιδη Άννα-Μαρία, της άπομυζούσε πολύτιμα μυστικά της Φιλίας. Έταιρείας που θα τ' έξαργύρωνε άσφαλώς κατόπιν με χρυσάφι στους Έγγλέζους... Πλησίασαν λοιπόν ακόμη πιο πολύ κι' έφώναξαν άνακτισμένες: «Ντροπή, ντροπή σας, άλειτούργητοι! Δεν βρήκατε καλύτερο μέρος απ' το ιερό μιάς εκκλησίας για να κάμτε τις προθέσεις σας!»

Οι δυό έραστοί—σύμφωνα με τις πληροφορίες των γυναικών του λαού— εξαφανισμένοι, πήσαν δρόμο προς τα χωράφια και χάθηκαν μέσα σ'α πυκνά σπαρτά. Κι' ούτε εξαφανήθηκαν πουνθενά απ' το βράδυ εκείνο. Ο Μαρτινέγκος δεν παρουσιάστηκε πιά στην άγορά κι' ή Άννα-Μαρία δεν έπρόβαλε ούτε καν στο παραθύρι του άρχοντικού της...

—Λένε μάλιστα, συμπλήρωναν οι καλώς πληροφορημένες κακές γλώσσες, πώς ο άσπληρος πατέρας της, όταν έφτασε σ'α αυτιά του το σκάνδαλο της κόρης του, την εκλείδωσε σ' ένα σκοτεινό υπόγειο κι' άφοι την έδεϊρε άρκετά μ' έναν δούρα δούλα, την άφησε εκεί να κλάψη πικρά και να μετανοιώσει για το παραστράτημά της...

ΤΡΥΦΕΡΗ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Ότ'όσο, τ'α γεγονότα, όπως διαδόθηκαν στο νησί άδικοσαν τρομερά και τους δυό νεαρούς έραστές. Η Άννα-Μαρία είχε συνδεθή, κρυφά απ' τα μάτια του κόσμου, μ' έναν ιερό θεσμό με τον Άντων Μαρτινέγκο... Μέλη κι' οι δυό της Φιλίας Έταιρείας που δρούσε άδρόβρα στο ανελεύθερο αυτό νησί του Ιονίου, συναντιόνταν τις νύχτες στο έρημικό εκκλησάκι του Άγιωργιού των Λατινών και κατέστρωναν τα άπελευθερωτικά σχέδιά τους... Στο ίδιο αυτό εκκλησάκι είχαν μνηστή στην Φιλία Έταιρεία οι παρεπιδηνούντες στο νησί Κολοκοτρώνης, Νικηταράς, Βασιλίας Πετιμεζάς, κι' άλλοι άγωνιστές του Ελκωσιέν.

Η Άννα-Μαρία κι' ο Μαρτινέγκος—όπως ή Μαντά Μαυραγένη με τον Ύψηλάντη—σιγά-σιγά ένωσαν ότι ο ιερός δεσμός τους είχε πάρει κι' έναν τρυφερό χαρακτήρα... Οι γενναίες καρδιές τους άναγνώνριζαν ή μία στην άλλη έναν ειλικρινή και τίμιο σύντροφο.

Και μια μέρα έγινε ή μοιραία έξομολόγησις.

—Άννα-Μαρία, της είπε ο Μαρτινέγκος. Με το θάρρος που μου δίνει ο ιερός όρκος μας, πολλά μ'α σου εξομολογήθω κάτι το τρομερό που μου συμβαίνει...

—Η νεαρά άρχοντοπούλα άχώρισε.

—Τό τρομερό; ψιθύρισε τρομαγμένη.

—Ναί, Άννα-Μαρία... Σ' άγαπώ!

—Η νέα άπιστοχώρισε δυό βήματα.

—Θεέ μου, ψιθύρισε. Μιλάτε σοβαρά;

Μου όρκίζεσθε ότι δεν με έρωτεύεσθε;

—Σοβ το όρκίζομαι, Άννα-Μαρία. Άλλά, γιατί αυτή ή άμφιβολία; —Γιατί; Γιατί... ήθελα νάμουν δέσνη γι' αυτό που μου λέτε... έπειδή... κι' εγώ σας άγαπώ!

Η ANNA-MARIA ΣΑΠΙΖΕΙ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ!

Ο Μαρτινέγκος δεν ήταν ληστής και επαναστάτης, όπως ήθελεν να τον παρουσιάσουν οι έχθροί του. Άπ' έναντίον μάλιστα, είχε σταθή ένας από τους ήρωϊκότερους άγωνιστές της άπελευθερώσεως της Ζακύνθου από την άγγλική κυριαρχία, πριν χρόνια μάλιστα—ή ιστορία μας διαδραματίζεται κατά το 1819—είχε επαναστατήσει μαζί με έναν όμιλο από έπικλεκτα παλληκάρια και έπολέμησε για την ανεξαρτησία του νησιού του με λύσσα.

Ο ήρωϊκός του αυτός άγώνας είχε γίνει και άφορμή να γνωριστή με την Άννα-Μαρία που τον έθαύμαζε σαν ήμίθεο. Και να συνδεθή μαζί της στην άρχη πατριωτικά και άργότερα έρωτικά...

Αυτό τώζερε καλά και ο πατέρας της Άννα-Μαρίας. Μα το τυφλό μίσος που έτρεφαν τότε όλοι οι Ζακυνθινοί άρχοντες για τους ανθρώπους του λαού, τους «ποπαλόρους», δεν τον άφηνε να άντιμετώπιση με δικαιοσύνη την κατάσταση... Άλλωστε ή προσβολή που έγινε σ'α όνομά του με την άποκάλυψη των ένόχων σχέσεων της κόρης του, ήταν θανάσιμη...

Έρρεδε και σάπιζε λοιπόν στη φυλακή της ή πεντάμορφη Άννα-Μαρία γιατί είχε τολμήσει ν' άγαπήσει.

Και έλυωνε μέρα με την ήμέρα, άνέλπιδη και άποκαρδιωμένη, καταδικασμένη να μην άντικρίση μαζί με το φώς του ήλιου ούτε το πρόσωπο του πολυαγαπημένου της...

ΜΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΓΙΑ...ΕΚΕΙΝΗΝ!

Έτσι είχαν τα πράγματα, όταν, λίγον καιρό μετά το έρωτικό σκάνδαλο του Άγιωργιού, μια μεγάλη λαϊκή επανάσταση έξερράγη στην Ζάκυνθο έναντίον των Άγγλων που την κατείχαν. Οι στάσισταί έπετέθησαν κατά της φρουράς που έφύλαγε το μέγαρο του άρματοσού Μαίτλαντ και ζήτησαν να το καταλάβουν...

Στο κίνημά τους αυτό τους εξήγειρε κυρίως ή παρουσία δυό θωμανικών πλοίων στο λιμάνι της Ζακύνθου, σ'α κατάρτια των οποίων ήσαν κρεμασμένοι τριανταέσσερις Γαλαξιδιώτες ναύτες!

Η επανάσταση έπετεύθη σ' όλο το νησί... Ο Μαρτινέγκος, έπρωφελόμενος της γενικής ενήχιασης, έζήτησε ν' άπελευθερώση και την άγαπημένη του. Μα όταν έφθασε με τα παλληκάρια του σ'α σπηλιά της, το βρήκε έρημο κι' έγκαταλελειμμένο!... Ο πατέρας της, φοβούμενος την έκδίκησή του, είχε φύγει μακριά, συνσκομιζοντας κι' όλη την κινητή περιουσία του.

Η άποκαρδίωσις του δυστυχισμένου άγωνιστού ήταν τόσο, ώστε άπότομα έχασε κάθε διάθεση να συνεχίση τον επαναστατικό άγώνα...

—Τί άφελει... άφοι δεν μπόρεσα να την γλυτώσω! ψιθύρισε συντετριμένος.

Και παρατώντας, όπλα, συντρόφους και άγώνα, εκάθησε σ'α πεζούλι του σπιτιού του και παραδόθηκε σ'ε μαύρους και θλιβερούς συλλογισμούς.

Η έρωτευμένη καρδιά του σπαράζεταν απ' την δόνη...

—Πώς άργησα, Θεέ μου!, κατηγορούσε τον εαυτό του. Κι' όμως, έκαμα την επανάστασι για... κείνην και την πατρίδα!

Η όλιγογία του όμως αυτή, υπήρξε θανάσιμη. Γιατί σ'α μεταξύ τ'α άγγλικά ζποπάσματα που τον άναζητούσαν ως πρωτοργάν της στάσεως, άνεκάλυσαν τα ίχνη του και τον συνέλαβαν...

Δεν έπρόβαλε καμιά άντίστασι ο Μαρτινέγκος. Άφισε να τον όδηγήσουν όπου ήθελεν... Και τον όδηγήσαν σ'α μαυρισμένο και ύγρο κάστρο της Κερκύρας, όπου τον έκλεισαν με μια βαρεία ποινή φυλακίσεως δώδεκα χρόνων.

Η επανάστασις για κείνην κάποτε έτελειωσε. Κα άποκαταστάθηκε ή τάξις. Η Άννα-Μαρία έφυγε μαζί με τον πατέρα της για την Κέρκυρα, όπου είχαν μεγάλη κτήματα, έλεεινή και συντετριμμένη... Και ο πατέρας της με χαϊρέκακη ειρωνεία της άνήγγειλε ότι τ'ώρα πιά ήταν έλεύθερη, μια και ο Μαρτινέγκος είχε άποχαρητήσι πιά τον κόσμο αυτόν για μια ντουζίνα χρόνια...

Η πολυδυσανισμένη κοπέλλα δεν θέλησε στην άρχη να το πιστέψη. Ήξερε βέβαια ότι το κίνημα του είχε άποτύχει. Μα έπίστευε πάντα ότι ο καλός της θα είχε κατορθώσει να δραπέτευση.

Όταν όμως την έβεβαίωσαν πώς τον είχαν πράγματι συλλάβει και τον είχαν ρίξει μέσα στις ύγρες άνθυγιεινές φυλακές του Κάστρου, απ' όπου μόνο πτώματα ζώντανά έβγαιναν οι άνθρωποι, κι' ότι θάμεινε εκεί μέσα δώδεκα όλόκληρα χρόνια, ή Άννα-Μαρία ένοιωσε το μυαλό της να σαλεύη... Μια τρελλή όρκη την έκρίευσε... Και μια άδάσταχτη άπελπισία...

Επέρριψε με άγωνία να δραδυάση... Να πείσθ το πυκνό παρήγορο σκοτάδι. Κι' όταν ένύχτωσε καλά και έβεβαίωθηκε πώς κανείς δεν την έπρόσεχε, άνοιξε την πόρτα και δγכה στο δρόμο.

Έφτασε σ'α χωράφια, στην έσοχή. Τρέχοντας σαν τρελλή, πήρε τα βουνά... Σε λίγο χτυπούσε την φιλόξενη πόρτα του μοναστηριού των Αγίων Θεοδώρων... Η πόρτα άνοιξε, την δέχθηκε και ξανάκλεισε για πάντα βαρεία πίσω της...

Έτσι ή Άννα-Μαρία έγινε καλόγρη...

Τότε μονάχα συγκινήθηκε ή σκληρή κοινωνία της Ζακύνθου. Μα και της Κερκύρας και όλων των νησιών του Ιονίου, όπου ήταν γνωστή για την όμορφιά και την σεμνή περηφάνεια της ή Άννα-Μαρία.

Και μαζί μ' όλες συγκινήθηκε και ο έθνικός ποιητής μας ο Δ. Σολωμός, που έμπνευστηκε το περίφημο εκείνο ποίημά του «Όδη εις μοναχόν», το όποιο έκυκλοφόρησε άμέσως χειρόγραφο σ' όλα τα νησιά του Ιονίου:

«Ο κόσμος έρωτεύθηκε τα μάτια, τη φανή σου, τα μελετάει συχνότατα, μα ή άγγελική ψυχή σου θωνή και μάτια έγύρισε κατά τον Ούρανο...»

MIX. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

ΕΥΘΥΜΕΙ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΣΟΦΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

Ένας έγγαστρίμυθος, που είχε τρείς μέρες να φάγη, μπήκε σ' ένα ρεστωράν, ακολουθούμενος από τον σκύλο του. Άφοι κάθησαν και οι δυό σ' ένα τραπέζι και το γκαρσόνι πήγε να πάρη την παραγγελία, ο έγγαστρίμυθος έρώτησε το σκύλο του:

—Θέλεις καμιάν όμελέττα με μανιτάρια ή λίγο ψάρι μαριονέζα;

—Προτιμώ την όμελέττα. Ξερετε πολύ καλά, πώς ή μαγιονέζα προκαλεί κνιδώσεις στο δέρμα μου, άπάντησε το σκύλι.

—Έγώ θα φάω βράστο με πατάτες. Θέλεις κι' εσύ;

—Ναί!

—Και για επίδορπι.

—Λίγες τριανιτές.

Στο μεταξύ το γκαρσόνι, που τους σερβίριζε, είχε μείνει με άνοιχτό στόμα μπρός στο σοφάτο του εκείνο σκύλι. Πολύ δε πελάτες, που έτρωγαν εκεί κοντά, συνεκεντρώθηκαν γύρω από το τραπέζι. Περί το τέλος του φαγητού, ένας κύριος έπλησίασε τον κύριο του σοφού σκύλου και τον έρώτησε π'όσα χρήματα ζητούσε για να του πουλήση το σπανιότατο, «ό μοναδικό εκείνο. ζωο. Ο έγγαστρίμυθος του άπάντησε ότι για τίποτε σ'αυτόν κόσμο δεν θα πουλούσε το σκύλι του, άλλα σ'α τέλος εδέχτηκε να το πουλήση αντί 10.000 φράγκων.

Όταν ο νέος κύριος του σκύλου ξεκίνησε να φύγη, κρατώντας από το λουσί του, το... σοφό σκύλι, εφώνασε:

—Ένδοξα π'ας μ' άγαπούσε, κι' έσύ με πούλησες. Είμαι πολύ δυστυχισμέ-

Ο ΙΠΠΟΤΙΣΜΟΣ ΠΡΟΔΙΔΕΙ

Ένα πρόσφατο δράμα

Ευθύς από την έπομένη της καταλήψεως των Βρυξελλών από τον γερμανικό στρατό, το καλύτερα λαγωνικό της Γερμανίας έτέθησαν σ'ε πυρετώδη κίνησι, για ν' άνακαλύψουν τον μυστηριώδη, τον άσύλληπτον κατάσκοπο «B. 23», όπως ήταν γνωστός, και ό μεταξύ άλλων ό διευθυντής της άντικατασκοπείας είπε ότι ύπρχαν πληροφορίες ότι ο «B. 23» άνωμαζόταν ύποκόμης Ντέ Σατωπάν, Γάλλος ύπολογός των Γρεναδιέρων, και ότι π'ρος στιγμήν ύπ'ρχαν ύποψιες ότι ο φοβερός κατάσκοπος «B. 23» μπορούσε να ήταν κάποιος ζητιάνος.

—Που μπορώ να ιδώ τον ζητιάνο αυτόν; έρώτησε ό φόν Όρνσταίν. Τού έδόθησαν οι δέουσες πληροφορίες και ό λοχαγός των θωρακοφόρων έχαίρεισε και έφυγε.

Την τακτική του ώρα, το δράδυ, ό ύποπτος ζητιάνος, με το πάντοτε άσταθές βήμα του, κατευθυνόταν σ'α υπόγειό του. Λίγο πριν πλησιάση σ' αυτό, διέκρινε έναν έργάτη και μιν άμορφη κοπέλλα που συζητούσαν ζωηρά. Ήταν φανερό π'ας έλογομαχούσαν. Ο ζητιάνος είχε φθάσει πιά κοντά τους, όταν άκούσε τον έργάτη να φωνάζει άπειλητικά:

—Παληοθήλυκο, ή θα μου δώσης τα λεφτά που μάζεψες σήμερα, ή σ'ε πνίγω και σ'α παίρνω...

Και την άρπαξε από το λαιμό. —Βοήθεια! Βοήθεια! Δολοφονία! ξεφώνισε σαν τρελλή ή γυναίκα. Και τότε έγινε το εξής άπίστευτο: Το κυρτωμένο σώμα του ζητιάνου ώρθώθηκε άπειλητικά ενόψ το παράλυτο χέρι του έζωνάναμε και έπεσε βαρύ επάνω στον έργάτη.

—Ανανδρε! Τολμής να κακοποιήσης μια γυναίκα!

Ο έργατης άφησε τη γυναίκα άμέσως και χαμογελώντας είπε σ'ατον... ζητιάνο:

—Υποκόμη Ντέ Σατωπάν, σ'ε πρόδωσε ο ίπποτισμός σου. Άκολουθήστε με. Είμαι άξιωματικός του γερμανικού στρατού.

Και συγχρόνως έπρότεινε το πιστόλι του.

Ο Ντέ Σατωπάν — γιατί αυτός πραγματικά ήταν— έμεινε έμβρόντητος. Και καθώς δεν είχε άλλο όπλο παρά μόνο το ραβδί του, άπεφάσισε να ύποκύψη σ'α μοιραίον.

—Σας ακολουθώ, κύριε...

—Βαρώνος Όρνσταίν, κύριε ύποκόμη.

Οι δυό άνδρες έποχώρησαν σιωπηλοί λίγα βήματα.

—Τί θα έκανες σ'α θέση μου, ύποκόμη;

—Θα σου έδινα το πιστόλι μου, βαρώνε.

—Νά, πάρε το δικό μου, άπάντησε ο Γερμανός άξιωματικός.

Μια πιστολί Ντέ Σατωπάν έξαπλώθηκε νεκρός...

νο και ποτέ, μα ποτέ πιά δεν θα ξαναμ'α λήσω...

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΗΡΩ-ΙΣΜΟΣ

Στο άδύναμο κ' τμήμα: Ο ά σ τ υ ν ό μ ο ς.—Δέ ν'απάντηκες

ήμπαράλυτο ζητιάνο.

Την ήμέρα άκριβώς που άποφασίσθηκε να έγκαταλειφθή ή παρακολούθησις του ζητιάνου, ό βαρώνας φόν Όρνσταίν, λοχαγός των θωρακοφόρων, είχε έπισκεφθή για ύπηρεσία τον διευθυντή της άντικατασκοπείας, σ'α γραφείο του. Φυσικά, ό λόγος έστράφη και γύρω από τον κατάσκοπο «B. 23» και μεταξύ άλλων ό διευθυντής της άντικατασκοπείας είπε ότι ύπρχαν πληροφορίες ότι ο «B. 23» άνωμαζόταν ύποκόμης Ντέ Σατωπάν, Γάλλος ύπολογός των Γρεναδιέρων, και ότι π'ρος στιγμήν ύπ'ρχαν ύποψιες ότι ο φοβερός κατάσκοπος «B. 23» μπορούσε να ήταν κάποιος ζητιάνος.

—Που μπορώ να ιδώ τον ζητιάνο αυτόν; έρώτησε ό φόν Όρνσταίν.

Τού έδόθησαν οι δέουσες πληροφορίες και ό λοχαγός των θωρακοφόρων έχαίρεισε και έφυγε.

Την τακτική του ώρα, το δράδυ, ό ύποπτος ζητιάνος, με το πάντοτε άσταθές βήμα του, κατευθυνόταν σ'α υπόγειό του. Λίγο πριν πλησιάση σ' αυτό, διέκρινε έναν έργάτη και μιν άμορφη κοπέλλα που συζητούσαν ζωηρά. Ήταν φανερό π'ας έλογομαχούσαν. Ο ζητιάνος είχε φθάσει πιά κοντά τους, όταν άκούσε τον έργάτη να φωνάζει άπειλητικά:

—Παληοθήλυκο, ή θα μου δώσης τα λεφτά που μάζεψες σήμερα, ή σ'ε πνίγω και σ'α παίρνω...

Και την άρπαξε από το λαιμό.

—Βοήθεια! Βοήθεια! Δολοφονία! ξεφώνισε σαν τρελλή ή γυναίκα.

Και τότε έγινε το εξής άπίστευτο: Το κυρτωμένο σώμα του ζητιάνου ώρθώθηκε άπειλητικά ενόψ το παράλυτο χέρι του έζωνάναμε και έπεσε βαρύ επάνω στον έργάτη.

—Ανανδρε! Τολμής να κακοποιήσης μια γυναίκα!

Ο έργατης άφησε τη γυναίκα άμέσως και χαμογελώντας είπε σ'ατον... ζητιάνο:

—Υποκόμη Ντέ Σατωπάν, σ'ε πρόδωσε ο ίπποτισμός σου. Άκολουθήστε με. Είμαι άξιωματικός του γερμανικού στρατού.

Και συγχρόνως έπρότεινε το πιστόλι του.

Ο Ντέ Σατωπάν — γιατί αυτός πραγματικά ήταν— έμεινε έμβρόντητος. Και καθώς δεν είχε άλλο όπλο παρά μόνο το ραβδί του, άπεφάσισε να ύποκύψη σ'α μοιραίον.

—Σας ακολουθώ, κύριε...

—Βαρώνος Όρνσταίν, κύριε ύποκόμη.

Οι δυό άνδρες έποχώρησαν σιωπηλοί λίγα βήματα.

—Τί θα έκανες σ'α θέση μου, ύποκόμη;

—Θα σου έδινα το πιστόλι μου, βαρώνε.

—Νά, πάρε το δικό μου, άπάντησε ο Γερμανός άξιωματικός.

Μια πιστολί Ντέ Σατωπάν έξαπλώθηκε νεκρός...

να δειρής τη γυναίκα σου; Αυτό είναι πρωστοχιά.

—Με το μπαρντόν, κύριε άστυνόμε, πάρε το λόγο σου πίσω. Άμα ζυτκούσете τη γυναίκα σου θα μου π'ητε τίτι εί-ναι... ήρωισμός!

7ον

Κεφάλαιον ΙΓ΄

ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ

—Γιατί ξαναγύρισε; δρυχήθηκε. Μου είπες ότι είσαι κουρασμένη και ότι θα πάς να ησυχάσης!

—Η κοπέλλα έρριξε γύρω της μια άπλα-νές βλέμμα.

—Δεν ξέρω γιατί ήρθα, έψιθύρισε με κουρασμένη φωνή.

—Ετρίβε τα μάτια της, σαν να ξυπνού-σε από ένα βαθύ όνειρο.

—Ήμουν, πράγματι, πολύ κουρασμέ-νη, —έξακολούθησε, — και πλάγιασα ντυ-μένη στο κρεβάτι μου. Άμέσως με πήρε ο ύπνος. Και είδα τότε ένα παράξενο ό-νειρο: είδα πώς το θλιβερό παρελθόν είχε σβυστεί και πώς ο Τσάρλι ξαναγύρισε επί τέλους κοντά μου. Μου φάνηκε πώς μ' έφώναζε —και τότε ξύπνησα...

—Το όνειρο αυτό ήταν τόσο ζωντανό, πού δεν μπόρεσα να ξεανακοιμηθώ. Μ' έ-πιασε απεριγροπτή ταραχή και ανησυχία. Άπεφάσισα να σηκωθώ και να κατέβω κάτω. Ένώ έπερνούσα μπροστά από μια πόρτα, ξαφνικά άνοιξε και είδα τον Τσάρ-λι να με κυττάζει!

—Το δράμα αυτό εδάσταξε λίγα μονάχα δευτερόλεπτα... Σχεδόν άμέσως, δυο άν-δρες άρπαξαν τον Τσάρλι, τον έτράβηξαν μέσα και ξανάκλεισαν την πόρτα.

—Άρχισες τώρα να βλέπεις όνειρα και ξυπνητή! ούρλιασε ο Φένγουϊκ.

—Όχι! ανεφώνησε με πάθος η κοπέ-λλα. Είμαι βεβαία πώς δεν όνειρεύθηκα. Δοκίμασα ν' άνοιξω την πόρτα, μα ήταν κλειστή από μέσα... Άχ! γιατί μ' άφη-νεϊς σε τέτοια άγωνία;...

—Είναι τρελή! έψιθύρισε ο Φένγουϊκ. Δέν ξέρει τί λέει! Γιατί δεν την κλείνετε σ' ένα φρενοκομείο;

—Δέν είναι τρελή! άπήντησε ο παρά-λυτος. Κάτι μου λέει πώς η κοπέλλα αυτή δέν γελιέται. Μά είναι αλήθεια, κακούργε, ότι κρατάς αϊχμάλωτο σ' αυτό το σπίτι και τον Τσάρλι! Έβόρας;

—Ο Μάρκ έρριξε μια παράξενη ματιά στον Λέ Φενύ, έχαμηλωσε το κεφάλι του και είπε:

—Τί μ' ενδιαφέρει έμένα ο Έβόρας; Δέν σκοπίζω να διόλου άν ζή ή πέθανε. Και άν, κατά τύχη...

—Μά ο Φένγουϊκ δέν έπρόφθασε ν' απο-τελειώση την φράση του.

Την στιγμή εκείνη άκούσθηκαν δυνατά χτυπήματα επάνω σε μια πόρτα, πού τά ήκολούθησαν ούρλιάσματα πόνου.

—Ο Φένγουϊκ έτρεξε προς την πόρτα.

Πρίν κάνει, όμως, δυοθήματα, ο άνά-τηρος έβγαλε, με άστραπιαία ταχύτητα, από την τσέπη του ένα πιστόριοφο.

—Κάθισε στη θέση σου! διέταξε τόν έμβρόντιο Μάρκ. Άν δέν ύπακούσης ά-μέσως, θα σου φυτέψω μια σφαίρα στο μέτωπο... Έξ άλλου, ο θόρυβος πού ά-κούς δέν πρέπει να σε κάνει ν' ανησυχής. Φοβάσαι μήπως ή άστυνομία έκανε έφοδο στο σπίτι; Έγώ ύποθέτω ότι μάλλον οι άνθρωποι σου θα ήρθαν σ' άχέρια, εκεί πού έπαιζαν χαρτιά!...

—Έν πάση περι-πτώσει, σου άπαγορεύω να κουνήσης από τη θέση σου! Κάθισε, λοιπόν, άγαπητέ μου... Τί βλέπω; Τρέμεις όλόκληρος;...

—Άκουσα την φωνή του! ανέκραξε ή

κοπέλλα. Είμαι βεβαία ότι ο άνθρωπος πού έφώναζε πρό όλίγου ήταν ο Τσάρλι!

Τά εφώνητά τά τα κτυπήματα έπανε-λήθησαν.

Τέλος, μια πόρτα άνοιξε με πάταγο —την έσπασαν μάλλον, — και ή πάλη συ-νεχίσθη στην σκάλα.

—Κάποιος κινδυνεύει! έψιθύρισε ο Τζίμ. Πάμε να τόν βοηθήσουμε;

—Νομίζω ότι εινε προτιμότερο να πε-ριμένουμε ακόμα λίγο, άποκρίθηκε ο Βέ-νερ. Άν, δούμε ότι είναι άπαραίτητο, θα βοηθήσαμε βέβαια εκείνον πού κινδυνεύει. Μά έχω την γνώμη ότι για την ώρα, αυ-τός είναι ο νικητής...

Ο θόρυβος της πάλης είχε σταματή-σει. Και τότε άκούσθηκε ένας άλλος προ-μακτικός κρότος —και οι δυο φίλοι είδαν τόν άνθρωπο με την φανελλένια ρόμπα να κατρακυλά τις σκάλες.

Από πίσω του έρχόταν ένας νέος, με γκριζό κοστούμι. Τό παράστημά του, οι άθλητικοί του ώμοι έμαρτυρούσαν έκτακτη σωματική δύναμη, άν και θανάσιμος ώχρό-της έσκέπαζε τά βαθουλωμένα μάγουλά του.

—Ανέπνεε βοθειά, μα χωρίς να φαίνεται ύπερβολικά κουρασμένος από την πάλη.

Διευθύνθηκε άμέσως προς τό σαλόνι. Μόλις μπήκε μέσα άκούστηκε μια σπαρα-κτική γυναικεία κραυγή.

—Ούτε έγώ δέν ξέρω τί θαδίνω, για να παρακολουθήσω την σκηνή αυτήν! έψιθύ-ρισε ο Τζέραλντ Βένερ. Δέν μπορούμε, όμως, να θυγούμε από τόν κρυφώνα μας, γιατί ίσως να συνέλθω έν τώ μεταξύ ο τζέντλεμαν με τις λίρες, και να μάς διή-Μπά! τί βλέπω; κατεβαίνει κι' ένας άλ-λος από πάνω... Δέν είναι σ' καλύτερη κατάσταση από τόν σύντροφό του...

Πράγματι, κάποιος κατέβαινε με δυ-σκολία τα σκαλιά, άκουμπώντας βαρεία στο κάγκελλο, για να μην πέση κάτω. Τό άριστέρο του μάτι ήταν προισμένο από μια δυνατή γροθιά και από τό κομμένο επάνω χέλι του έτρεχε άφθονο αίμα. Έ-σκυψε επάνω από τόν σύντροφό του, πού ήταν ξεπλωμένος χάμω, και τόν έτράντα-ξε με δύναμη!

—Έλα, σήκω! του είπε. Θέλεις μήπως να τόν αφήσουμε να φύγη από τό σπίτι; Όά μάς σκοτώση ο Φένγουϊκ και με τό δικήρο του...

Ο άλλος άνασηκώθηκε δογγώντας ά-κόμα και άρχισε να ρίχνει γύρω του θολά βλέμματα, σαν να προσπαθούσε να κατα-λάβη τί είχε γίνει. Ο άνθρωπος με τό προισμένο μάτι του έδωσε τότε μια γερή κλωτσιά στο πλευρά, για να τόν κάνει να συνέλθω μια ώρα αρχύτερα.

—Η άδερή αυτή φιλοφρόνησις έφερε άμέ-σως αποτέλεσμα.

Ο σύντροφος σηκώθηκε, τρίβοντας τά πονεμένα μέλη του σώματός του.

—Ακόμα δέν μπορώ να τό πιστέψω! είπε. Πού νά τό φανταζόμουν ότι ένας άν-θρωπος πού τόν βλέπαμε τόσους μήνες κατόκωτο σ' ένα κρεβάτι, θα σηκωνότα-νε έσοφικά, θα έχυμοσε επάνω μας σαν λεοντάρι και θα μάς άρχιζε στις γροθιές...

—Μά, τί ν' άπέγινε άρά γε; Είδες πού μπήκε;

Την στιγμή εκείνη παρουσιάστηκε στο άνοιγμα της πόρτας τού σαλονιού ή σι-λουέττα τού Φένγουϊκ.

—Τί κάνετε εδώ, παλητόμαρα; είπε

στον συνεργάτη του, με φωνή πού έτρε-με από θυμό. Χαθήτε από μπροστά μου! Όά σας φωνάξω όταν θα σας χρειασθώ!

Οι μπράβοι τού Φένγουϊκ άπομακρύν-θηκαν, χωρίς να ύποπτεύονται ότι την διαταγή αυτή την είχε δώσει ο κύριός τους ύπό την άπειλή τού περιστρώφου τού Λέ Φενύ. Κατά βάθος, ήταν εύχαριστήμέ-νοι έπειδή δέν άκουσαν περισσότερα από τόν Μάρκ.

Μόλις ξεφάνισθσαν, ο Γκόρντντν και ο Βένερ άνέβηκαν την σκάλα και ξαναστά-θηκαν δίπλα στην πόρτα τού σαλονιού. Χάρις στον καθρέπτη, μπόρεσαν να παρα-κολουθήσουν μια σκηνή, πιά δραματική άδ' όσες είχαν δη τά μάτια τους εκείνη τη νύχτα.

Είδαν τόν άγνωστο με τό γκριζό κο-στούμι να στέκεται δίπλα στην άσπρον-τυμένη κοπέλλα, έχοντας τό ένα χέρι του περασμένο από την μέση της. Έκείνη πά-λι, είχε άκουμπήσει τό κεφάλι της στον ώμο του, τόν έκτύπαζε στα μάτια με λα-τρεία και τού έλεγε λόγια αγάπης, λόγια στοργής και άφοσιώσεως.

Εδίνε την έντύπωσι ότι είχε λησμονή-σει την παρουσία τών άλλων. Τίποτα πιά στον κόσμο δέν ύπήρχε τότε γι' αυτήν, έκτός από τόν αγαπημένο της.

Οι δυο φίλοι έπρόσεξαν την μεταμόρ-φωσι πού έγινε στο πρόσωπό της. Δέν εί-χε πιά εκείνη την άκαθόριστή έκφρασι, πού την έκανε να φαίνεται τρελή. Τά μάτια της έλαμπαν τώρα ζωηρά, τό βλέμμα της ήταν σταθερό —έλαμπε όλη από χαρά.

—Τό ήξερα, αγάπη μου, —έλεγε, — ότι θα ξανάρθες μια μέρα κοντά μου... Ποτέ δέν πίστεψα ότι πέθανες, όπως μου έλεγαν...

—Στάσου! την διέκοψε άπότομα ο ά-νάτηρος. Λυπούμαι πολύ, Μπέθ, έπειδή σου καταστρέφω τις ώραιές αυτές στιγ-μές. Είναι, όμως, ανάγκη να πάς άμέσως στο δωμάτιό σου!

—Δέν μπορώ να μείνω ακόμα λίγο; Έχω τόσον καιρό να μείνω ακόμα λίγο;

—Κάνε αυτό πού σου λέω... Άργότε-ρα, θάχετε στην διάθεσί σας όλον τόν και-ρό να τά πτή με τόν Τσάρλι... Έν τώ με-ταξύ, δέν ξέρουμε τί μπορεί να γίνει από την μια στιγμή στην άλλη... Ίσως να μάς έπιτεθούν σε λίγο και άλλοι άνθρω-ποι τού Φένγουϊκ... Είναι, λοιπόν, προτι-μότερο, Μπέθ, να μ' έρίσκεσαι εδώ...

Πώς αισθάνεσαι τις δυνάμεις σου, Τσάρλι;

—Γιά να είμαι ειλικρινής, νιώθω τόν έαυτό μου λίγο κουρασμένο, νιώθω τόν Έβόρας. Ούτε έγώ δέν θυμάμαι πιά πό-σον καιρό μ' έκρατούσαν αϊχμάλωτο αυ-τά τά τέρατα. Μά είχαν σχεδόν άποβλακώ-σει με την χρήση τών ναρκωτικών... Φαν-τάζομαι πώς δέν τούς έμεινε πιά άλλη ποσότης...

Ο Φένγουϊκ, βλέποντας ότι κινδύνευε να χάση τό παιγνίδι, έβαλε στο στόμα του τρία δάχτυλα τού δεξιού του χεριού και άφησε ένα διαπεραστικό σφύριγμα.

Την ίδια στιγμή, άκούσθηκαν στο έ-πάνω πάτωμα διαστικά θήματα. Μια πόρ-τα άνοιξε.

Ο παράλυτος, χωρίς να χάση την ψυ-χραιμία του, έκανε της Μπέθ νόημα να πλησίωση και της είπε στο αύτί:

—Κατέβα γρήγορα κάτω, άνοιξε την πόρτα και φώναξε τόν πρώτο πολίσμαν πού θα συναντήσης. Πές του ότι ο κ. Μπήτς και μερικοί καλεσμένοι του έμάλλωσαν και ότι είναι ανάγκη να τρέξω και τούς χω-ρίσω... Μη χάνεις καιρό!

Η κοπέλλα εκούνησε καταφατικά τό κεφάλι της, ώρμησε προς την πόρτα τού σαλονιού. Και άρχισε να κατεβαίνει δυο-δυο τί σκάλες με τόση όρμη, ώστε έπέ-νασε μπροστά από τόν Βένερ και τόν Γκόρντντν χωρίς να τούς αντίλαλη.

Σε λίγο, την άκουσαν ν' άνοίγει την έξω πόρτα. Ο δροσερός νυχτερινός αέρας έμ-πήκε μέσα στο σπίτι, μαζί με τόν θόρυβο τών ατμοκινήτων πού έπερνούσαν από τόν δρόμο.

Σχεδόν ταυτοχρόνως, τρεις-τέσσαρες άν-δρες, πού είχαν κατέβει από τό επάνω πά-τωμα, ώρμούσαν στο σαλόνι. Κοντοστάθη-καν, όμως, έμπρός στην άπειλή τού περι-στρώφου τού παραλύτου.

—Η κοπέλλα δέν θ' άργήση να έπι-στρέψη με την άστυνομία, είπε ο Γκόρντντν στον Βένερ. Νομίζω, λοιπόν, ότι δέν θα κά-νωμε άσχημα να τούς κλειδώσουμε όλους στο σαλόνι, για να μην μπόρουν να τό σκάση κανείς. Τό κλειδί εινε στην πόρτα. Μά τό γυρίσω...

—Νά τό γυρίσης! συμφώνησε ο Βένερ. Ο Τζίμ, ταχύς σαν άστραπή, έκλεισε την πόρτα και την διπλοκλείδωσε.

Μέσα από τό σαλόνι άντήχσαν τότε δυ-νατές φωνές. Ένας πυροβολισμός έπεσε. Η πόρτα τραταζόταν όλόκληρη από την προ-σπάθεια τών αϊχμαλώτων να την άνοίξουν ή να την σπάσουν. Τού κάκου, όμως...

Την στιγμή ακριβώς εκείνη έφάνησαν στη σκάλα ή άσπροντυμένη κοπέλλα, συνοδευο-μένη από δύο πολίσμαν.

Ο Βένερ, χωρίς να ταραχθή διόλου, τούς έπλησίασε και είπε:

—Έφθάσατε εγκαίρως. Φαίνεται ότι μέ-σα σ' εκείνο τό δωμάτιο γίνεται συμπλοκή. Ο φίλος μου κι' έγώ ύπερνούσαμε από τόν δρόμο, ήρθαμε την πόρτα άνοιχτή, άκού-σχη και την φασαρία και μπήκαμε μέσα να δούμε τί γίνεται.

Ένας από τούς άστυνδμούς έδοκίμασε ν' άνοίξει την πόρτα.

—Γυρίστε τό κλειδί, του είπε ο Βένερ. Εινε κλειδωμένη άπ' έξω... Δέν ξέρουμε ποιος την έκλεισε...

Οι πολίσμαν άνοιξαν την πόρτα και μπή-κανε μέσα.

Και είδαν τότε τόν οίκοδεσπότη καθισμέ-νο άναπαυτικά σε μια βαθεία πολυθρόνα. Δί-πλα του στεκόταν ένας νέος με γκριζό κο-στούμι και, αντίκρυ, ο Φένγουϊκ, κατακόκ-κινος από θυμό, έχοντας πίσω του τέσσα-ρες άνθρώπους του, τέσσαρες τύπους τών όποιών τό παρουσιαστικό κάθε άλλο ένέ-πνεε παρά έμπιστοσύνη.

Ο άνάτηρος έμίλησε πρώτος.

—Λυπούμαι πολύ πού σας έβαλα σε κόπο, είπε στους πολίσμαν Φαντάζομαι ότι ή φυσιογνωμία του δέν σας εινε τελείως άγνωστή.

—Τί λέτε! ανεφώνησε ένας από τούς πολίσμαν. Σας ξέρω πολύ καλά. Δέν είσθε ο κ. Μπήτς, πού έχαθάρκατε ξαφνικά; Ο δι-οικητής τού τυπματος μ' έπληροφόρησε σή-μερα ότι είσαστε στο Παρίσι...

—Τώρα δέν είμαι πιά, άφού με θέλετε μπροστά σας. Ο τζέντλεμαν από εδώ, με τό κίτρινο πρόσωπο, εινε ο κ. Μάρκ Φέν-γουϊκ, ο πασίγνωστος Άμερικανός έκατομ-υριάρχος. Ό' άκούσατε, βέβαια, να γίνεται λόγος γι' αυτόν...

Οι άστυνδμοί ήσαν έχαιρέτησαν. Ζωηρά κατάπληξις ήσαν ζωγραφισμένη στο πρόσω-πό τους. Δέν μπορούσαν ακόμα να καταλά-βουν πώς δύο τζέντλεμαν, τόσο γνωστοί στην κοινωνία τού Λονδίνου, έμάλλωσαν με ταξύ τους σαν άγχοφόροι.

—Θα γνωρίζετε, βέβαια, — συνέχισε ο Λέ Φενύ με την ίδια άταραξία, — ότι ο κ. Φένγουϊκ έμενε τελευταίως στο «Ίμπε-ριαλ». Μά τό κοσμικό αυτό ξενοδοχείο εινε πολυσύχνηστο και πολυθόρυβο για έναν άν-θρωπο φιλοτιχο όπως ο κ. Φένγουϊκ. Συνεν-νοηθήκαμε, λοιπόν, να τού νοικιάσω τό σπι-τί μου με τά έπιπλα, με τόν όρο να μην τό ανακαινίσω σε κανένα. Καί κανείς, πρά-γματι, δέν θα μάθαινε τίποτα, άν ο κ. Φέν-γουϊκ δέν ήταν ύποχρεωμένος να συμβουλευ-θώ τούς κυρίους πού έχω την τιμή να φι-λοξενώ τώρα.

—Οι κύριοι αύτοί εινε Άμερικανοί κεφα-λαιούχοι, οι όποιοι έκαναν περιουσία στα χρυσωρυχεία. Η αλήθεια εινε ότι δέν τό δει-χνουν έκ πρώτης ώρας, πάντως εινε εύπόλ-ληπτα μέλη της κοινωνίας της Νέας Υόρ-κης. Ίσως, κύριοι πολίσμαν, να μη φαίνω-ται χαριτωμένοι. Άν, όμως, τους ξέρατε τόσο καλά, όσον έγώ, θα τούς εκτιμούσα-τε για τά πολλά χαρίσματα τους, και για την άγγελική άγνότητα της καρδιάς τους...

Οι άστυνδμοί ύπεκλήθησαν και πάλι. Μά δέν ήξεραν άν ο κ. Μπήτς έμιλούσε σοβαρά ή τούς εκορόδιζε. Ο τόνος της φωνής του ήταν έλαφρά ειρωνικός. Άλλ' ή έκφρασις τού προσώπου του παρέμενε σοβαρά.

—Πολύ καλά, κύριε, είπε ένας από τούς άστυνδμούς. Άν δέν κάνω λάθος, είχατε μια μικρή διαφορά μεταξύ σας, ή όποία δέν θέ-λετε να έχη συνέχεια. Έν πάση περιπτώ-

σει, έγώ είμαι ύποχρεωμένος να ανεφέρω στην προϊστάμενή μου άρχή αυτά πού είδα — ή, τούλάχιστον, πού άκουσα, — άπό-ψε...

—Φυσικά, φυσικά! συμφώνησε μαζί του ο παράλυτος. Πρέπει να κάνετε τό καθήκον σας. Τί τά θέλετε, όσοι έδούλεψαν στα ά-ρυχεία άπέκτησαν την κακή συνήθεια να πίνουν περισσότερο από ό,τι πρέπει. Έν-νοείται ότι τώρα πού έχουμε ρυθμίσει με τόν νοικάρη μου, τόν κ. Φένγουϊκ, δηλα-δή, όλες τις διαφορές μας, ή παρουσία μου εδώ εινε περιττή.

—Έξ άλλου, ή ώρα πέρασε. Εινε πιά καιρός να πηγαίω και γώ να ησυχάσω. Σας παρακαλώ, μονάχα, να με βοηθήση έ-νας από σας να περπατήσω, έπειδή δέν μπορώ να σταθώ καλά στα πόδια μου. Ο Τσάρλι θα έχη βέβαια την καλωσύνη να με πιάσθ από τό άλλο μπράτσο.

—Τό λέτε σοβαρά ότι θα φύγετε; ανε-φώνησε ο Μάρκ.

Έκόντευε να τρελλαθή από τό κακό του με την σκέπη ότι θα έχανε τόν αϊχμάλωτό του μέσα από τά χέρια του.

—Σοβαρώτατα! άπήντησε ο άνάτηρος. Μην ξεχνάτε ότι σας έχω νοικιάσει τό σπι-τί μου και ότι δέν έχω πιά τό δικαίωμα να παραμείνω εδώ. Πάμε, λοιπόν.

Ο Λέ Φενύ είχε στήσει την παγίδα του με τόση τέχνη, ώστε ο Φένγουϊκ δέν μπο-ρούσε πιά να πη τίποτα.

Έπρεσε, εξαντλημένος σε μια καρέκλα, και κυττάζε τά δυο θύματα του να φεύγουν με την συνοδεία τών άστυνομικών.

—Νομίζω ότι εινε καιρός να τού διώκω-με και μεις, ψιθύρισε ο Γκόρντντν. Δέν έ-χουμε πιά καμμία δουλεία εδώ. Άς παρα-κολουθήσωμε τόν άνάτηρο... Όμολογώ, ότι άπόψε τόν έθαύμασα για την έξυπνάδα και την ψυχραιμία του!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ΄

ΕΝΑΣ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΣ ΣΥΜΜΑΧΟΣ

Οι δυο σύντροφοι δέν θα συναντούσαν μεγάλες δυσκολίες για να θυγούν από τό σπίτι. Πρίν από τόν παραλύτο και τόν Τσάρ-λι Έβόρας, ή έξώπορτα εξακολουθούσε να μένη άνοιχτή. Κανείς δέν θα τούς έμπόδιζε την έξοδο. Μά ο Γκόρντντν έκανε ξαφνικά την σκέψη ότι άν έφευγαν άμέσως, αφήν-οντες πίσω τούς άνοιχτό τό πανικό, θα όπι-κάλυπταν τό μυστικό της συγκοινωνίας με-ταξύ τών δυο σπιτιών.

—Εινε προτιμότερο, είπε, να χάσωμε τόν παραλύτο, παρά να φανερώσωμε έμείς οι ίδιοι στους ύπηρέτες ένα μυστικό πού εκοπιάσαμε τόσο να ανακαλύψωμε...

Έγυρισαν πίσω και έβαλαν τό πανικό στη θέση του. Μόλις όμως τό έτοποθέτη-σαν άκουσαν από την αντίθετη πλευρά συ-χευμένο θόρυβο φωνών. Και τούς έμενε ακό-μα να εφαρμόσουν τά λεπτά, σκαλισμένα σανίδα πού έσκεπάζαν τις χαρμαδές, με-ταξύ τού πανικό και τού ταίχου.

—Πρέπει να κάνωμε σιγά — έψιθύρισε ο Γκόρντντν — να μη μάς άκούση κανείς.

Σε λίγο είχαν τελειώσει την εργασία τους με τόσην έπιτηδεύση, ώστε κανείς δέν θα μπόρούσε να αντίληφθ ότι ένα τμήμα τού ταίχου είχε μετακινηθί.

—Πολύ ώρα! έπεδοκίμασε ο Βένερ. Τη στιγμή ακριβώς εκείνη μια φωνή ά-κούσθηκε πίσω τους:

—Συμφωνώ κι' έγώ μαζί σας! Έπι-τρέψατε μου όμως να σας ρωτήσω τί γυρεύ-ετε εδώ τέτοια ώρα...

Ο τόνος της φωνής ήταν άρμονικός, μελω-δικός, αλλά και παράξενα μεταλλικός.

Οι δυο φίλοι έγυρισαν άπότομα τό κεφά-λι τους και είδαν σε άπόσταση λίγων δε-κάτων έναν πανύψηλο άγνωστο. Ήταν τό-σο άδύνατος, τόσο κοκκαλιάρης, ώστε φαί-νόταν ακόμα πιο ψηλός από ό,τι ήταν πρά-γματι.

Έκ πρώτης ώρας, θύμιζε τούς άνθρά-κινους σκελετούς πού τούς έκέχθουν, ως άξιοπεριεργά θεάματα, σε διάφορα ήππο-δρόμια. Έπί πλέον ήταν ντυμένος στα μαύ-ρα. Καί ή τελευταία αυτή λεπτομέρεια τού έκανε να μοιάζει με κυπαρίσσι.

Τό μακρύ, μελαγχολικό πρόσωπό του έ-πλαισιότανε από μακριά, μαύρα και για-λιστερά μαλλιά. Τά πεσιμένα μουστάκια του έσκέπαζαν τό στόμα του. Γενικά, τό παρουσιαστικό τού άνθρώπου αύτου θα μπο-ρούσε να προκαλέση τό μείδιγμα. Όσοτό-

σο, ή μαγνητική λάμψη πού έκσκόρπιζαν τά μεγάλα μάτια του επέβαλλαν τόν σεβασμό.

Παρά την έξαιρετική του ισχύνητα, έ-δινε την έντύπωσι ότι ήταν προικισμένος με σπανία σωματική ρώμη. Έκρατούσε στο χέρ' ένα μαντίλι. Ο ής έρυνταν έπρόσεξε ότι τά δάχτυλά του ήσαν μακριά, σπλ-γίστα σαν λαστιχένια — και θυμήθηκε τούς ταχυδακτυλουργούς.

Ο άγνωστος έκανε βόλτες στο δωμά-τιο με άνεση και φυσικότητα, σαν να βρισκόταν σπίτι του.

—Νά μου επιτρέψετε να σας ύπειθυ-μίσω — επανέλαβε — ότι δέν άπαντή-σατε ακόμα στην έρώτησί μου. Τί γυρεύ-ετε εδώ;

Λέγοντας αυτά, έγελοοσε παράξενα.

Τά μάτια του έκσκόρπιζαν άγριες λάμ-φεις, ενώ τό αλογίσιο πρόσωπό του έ-ξακολουθούσε να διατηρή την ίδια μελαγ-χολική έκφρασι.

—Καθώς βλέπω, δέν έχετε σκοπό να μιλήσετε! προσέθεσε. Είμαι λοιπόν ύ-ποχρεωμένος να συστηθώ πρώτος έγώ. Όνομάζομαι Έστεμπάν Άρραγουιλίε-ρας.

Ο Βένερ και ο Γκόρντντν έκαναν μια χειρονομία καταπλήξεως.

Τόνομα αυτό δέν τους ήταν πιά καθ' ό-λοκληρίαν άγνωστο.

—Πρίν από μισή μόλις ώρα — είπε ο Βένερ — άκούσατε τ' όνομά σας για πρώτη φορά...

—...Ναι, τό άκούσατε έ.ξ παρακολου-θούσατε με τόση προσοχή την συζήτηση μεταξύ τού φίλου μου τού Σάρλ Λέ Φενύ κι' εκείνου τού παληανθρώπου, τού Μάρκ Φένγουϊκ. Ο άγύριος αύτός θέλει πολύ να μάθω πού βρίσκομαι τώρα... Άς μείνη ήσυχος: ή περιέργειά του θα ήκανοποιήθ και πολύ σύντομα μάλιστα, όχι όμως κα-τά τόν τρόπο πού φαντάζεται εκείνος...

Μια έκφρασις διαβολικής χαράς συνε-πλήρωσε την άόριστη άπειλή πού έκρούε-τά αίνιγματικά του λόγια.

Ο Βένερ και ο Γκόρντντν έκαναν ταύτο* χρόνος την σκέψη ότι ο Φένγουϊκ δέν θα καλοπερνούσε την μέρα πού θα βρισκόταν αντιμετώπιος με τόν κύριο αύτον.

—Όσο για σας, κύριοί μου — έξηκο-λούθησε ο Έστεμπάν — έλήθησα να μά-θω πώς σας λένε, έπειδή αύτό απαιτούν οι κανόνες της καλής συμπεριφοράς. Ξέρω, όμως, ποιοι είσθε. Όνομάζεσθε Τζίμ Γκόρντντν και Τζέραλντ Βένερ. Όμολογώ, ότι εκείνο πού δέν γνωρίζω εινε γιατί έ-χετε άναμιχθή στην μπερδεμένη αυτήν ύ-πόθεσι...

—Πρέπει να είσθε πραγματικά γενοαίοι και ριψοκινδυνώ, ή ν' άγνοήτε τόν φοβερό κίνδυνο πού διατρέχετε και οι δυο, άν εί-σθε φίλοι τού Μάρκ Φένγουϊκ...

—Μας προσβάλλετε άν μάς θεωρήτε φί-λους αύτου τού παληανθρώπου! ανεφώνη-σε ο Τζέραλντ.

—Και όμως, σας συνέλαξα έπ' αυτοφώ-ρω να κατασκοπεύετε τόν Σάρλ Λέ Φενύ. Φροντίσατε να προμηθευθήτε τά κλειδιά τού σπιτιού του. Ποιοι εινε οι σκοποί σας;

Ο Βένερ κοντοστάθηκε λίγο, πρίν ά-παντήση στην τελεστήρια έρώτησι.

Δέν ανεγνώριζε στον άγνωστο αύτον τό δικαίωμα να τού ύποβάλλη έρωτήματα.

Φαίνεται ότι ο Έστεμπάν έμάντευσε τούς διαταγμούς τού Τζέραλντ, γιατί έ-κούνησε τό κεφάλι του και είπε:

—Βλέπω ότι δέν μου έχετε έμπιστοσύ-νη. Ίσως να μη κάνετε άσχημα πού είσθε τόσο επιφυλακτικοί. Θα σας κάνω τώρα μια άλλη έρώτησι, άφού προηγουμένως σας βεβαιώσω ότι ο Σάρλ Λέ Φενύ και οι δυο άδελφές του εινε για μένα τά πιο προ-σφιλή πρόσωπα σ' αύτόν τόν κόσμο και ότι είμαι έτοιμος να θυσιάσω και την ζωή μου για την εύτυχία τους.

—Πέστε μου, λοιπόν, κύριε Βένερ, γιατί ενδιαφέρε

Ο Τζέρολντ δεν μπόρεσε ν' αποκρύψει περισσότερο την αλήθεια.

—Γιατί ή Βίρα είνε γυναίκα μου! είνε.

Βαθώς στεναγμός άνακουφίσσεως έδωκε από τα στήθη του Έστεμπαν.

—Η είδησις αυτή με χαροποίησε έξαιρετικά! είπε. Είμαι εύτυχης έπειδή βρίσκομαι τώρα μεταξύ φίλων. Η αλήθεια είνε ότι σάς επιτήρω άρκετές μέρες, τώρα.

Σας παρηκολούθησα απόψε εδώ, σάς είδα να διαζέτε τα παννύ από τον τοίχο, χωρίς να μπορώ να καταλάβω τα ελαττήρια των ένεργειών σας.

Ο Φέιλω να σας δημολογήσω ότι ή πρώτη, άπροσδόκητος, έπίσκεψις που έκανε εδώ ο κ. Γκόρντον είχε ως άποτέλεσμα να ματαιώσει ένα σχέδιο που κατέστρωσα με μεγάλη ύπομονη για να συλλάβω τον Μάρκ Φένγουϊκ.

Δέν πιστεύω να σας κακοφάνη άν σας πληροφορήσω ότι σήμερα ήμουν άποφασισμένος να σας σκοτώσω και τους δύο. Έν τούτοις, κάτι μου έλεγε ότι δέν είσθε έξηροί μ ας, άδιάφορο άν οι ένεργειές σας ήσαν λίγο ύποπτες... Και τώρα, θά σας παρακαλέσω να με συνοδεύσετε ως το σπίτι μου. Έκεί, θά μπορέσω να συζητήσω με την ήσυχία μας και να διευκρινίσω με άρισμένα σκοτεινά σημεία της ύποθέσεως αυτής.

Ο Βένερ και ο Γκόρντον δέν έφεραν καμιά άντίρρηση. Και οι τρεις άνδρες διευθύνθηκαν προς την έξοδο του σπιτιού. Την στιγμή, όμως, που ήσαν έτοιμοι να περάσουν την έξωπορτα, ο Έστεμπαν τους έσταμάτησε με μία χειρονομία του:

—Προσοχή! έπιθύρισε. Βλέπω δυο—τρείς άγνώστους να στέκονται έξω από την πόρτα του διπλανού σπιτιού... Μου φαίνεται ότι αναγνωρίζω τη φωνή του Φένγουϊκ... Ω! άν ήξερε ότι βρίσκομαι τώρα κοντά του!... Θάκανε τ' άδύνατα δυνατά για να με πιάσει... Για να δούμε, θά μπορέσω μ' ακούσωμε τί λένε;

Βαθεία ήσυχία έδασίλευε στον δρόμο, άπό τον όποιο δέν έπερνούσε τότε ούτε ένα άμάξι.

Οι τρεις σύντροφοι μπόρεσαν, με μία μικρή προσπάθεια, να παρακολουθήσουν την συζήτησι των κακοποιών.

—Σε τί θά μας χρησιμεύσει αυτό; έλεγε ή μία φωνή. Δέν είνε βέβαια δυνατόν να περιμένωμε εδώ ως τή ζημερώματα. Ο Λέ Φενύ θά βρίσκει τώρα πολύ μακριά και άσφαλώς δέν θά μπορέσωμε να τον πιάσω! με... Πώς κατώρθωσε να ξεγλυστρήσει μέσα από τα χέρια μας!...

—Πρέπει να παραδεχθώ —είπε ο Φένγουϊκ— ότι ο άνθρωπος αυτός είνε ψύχραιμος και έξυπνος. Μετανοώ πού δέν τον έδιώχτηρα όταν τον είχα στην διάθεσί μου... Θά εγγλύτωνα μία και καλή από αυτόν... Νόμιζα, όμως, πώς θά ήταν εύκολο να τον κρύψω μέσα στο σπίτι του, να τον κρατώ αίχμάλωτο στο δωμάτιό του, ενώ όλος ο κόσμος θά τον έθεωρούσε χαμένο. Συγχρόνως, θά μπορούσαμε να εξακολουθήσωμε την εργασία μας, χωρίς να διατρέχωμε τον κίνδυνο να ενοχληθούμε από τή άστυνομία.

Μά τώρα, έχασαμε και τον Λέ Φενύ και τον Τσάρλι Έθωρς! Δέν είδα στην ζωή μου πλάσματα πιδ άνίκανα από εσάς... Ακόμα δέν κατάλαβα πώς τον άφήσατε και σάς έξφυγε!

—Το σφάλμα είνε του Τζών! έδρυχήθη μία φωνή. Είχε λησμονήσει να δώσει του Τσάρλι ναρκωτικό, και ή δική μου ή πρηνήθεια είχε εξαπληθεί... Κι' αλήθεια είνε ότι επαίσαμε χαρτιά και ότι άπορροφηθήκαμε τόσο από τή παιγνίδι μας, ώστε ξεχάσαμε τον αίχμάλωτό μας... Ξαφνικά, εκείνος μας έπετεύθη σαν ξενηρωμένους ταύρος... Τί χειροδύναμος πού είνε ο άνθρωπος αυτός!

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟΝ: Η συνέχεια.

ΟΙ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΕΣ

Μοντέρνα αισθηματική ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Η Σουλβέτ ένοιωσε ότι ο Ζεράρ δέν την αγαπούσε πια σαν θεός την άνεψιά και ή μεταβολή αυτή την ένοησίζε. Μολονότι ήταν 18 χρονών κι' εκείνος επάνω από σαράντα, δέν της έκανε έντύπωσι αυτή ή διαφορά της ηλικίας. Άλλωστε, ο Ζεράρ ήταν ώραίος άνδρας, γνωστός από πολλές του έρωτικές περιπέτειες, και ήταν όνομα στος ως ένας από τους μεγαλύτερους διο μηχανούς άεροπλάνων. Έτσι ή Σουλβέτ είχε όλους τους λόγους να κολακεύεται και να συγκινηθεί από την άγάπη του Ζεράρ.

Η Σουλβέτ ήταν πολύ μακρινή συγγενής του Ζεράρ, που την ανέλαβε υπό την

προστασία του όταν εκείνη, πολύ μικρή, έμεινε πεντάρφανη. Την έβαλε έσωτερική στο καλύτερο οικοτροφείο, και κάθε Κυριακή την έπαιρνε στο σπίτι του.

Τα σχολικά χρόνια έπέρασαν και ή Σουλβέτ, πού έγινε πια μία χαριτωμένη δεσποινίς άνηγγειλε μία μέρα ότι πήρε το δίπλωμά της. Ο Ζεράρ άπεφάσισε τότε να την κρατήσει κοντά του.

Σε προσλαμβάνω γραμματέα μου, της είπε με φωνή σοβαρή και με χαμόγελο πού πρώτη φορά άντίκρυζε ή Σουλβέτ.

Όταν ξερράγη ο πόλεμος, ο Ζεράρ παρέλαβε την άνεψιά του κι' έγκατεστάθη στο Τριέλ, στη μεγάλη του ιδιόκτητη έπαυλη. Τό πρωί έπήγαινε στο εργοστάσιό του και τή μεσημέρι από μακριά άνηγγελλε με τή κλάση την χαρούμενη επιστροφή του στο σπίτι. Τα βράδια τή περνούσαν μαζί. Η Σουλβέτ τή διάβαζε έφημερίδες, βιβλία και έβαζε στο γραμμόφωνο τους τελευταίους δίσκους.

Τον Μάρτιο έπήγαν μαζί στο Παρίσι για μία φιλανθρωπική έορτή. Γελαστή, δροσερή με τή άνοσορόδινο όργαντι φόρεμά της, ή Σουλβέτ έμοιάζε σαν τή ανθρώπινο πρελούντιο της άνοιξης.

Οι φίλοι του Ζεράρ τον φαντάζονταν άρραβωνιασμένο με τή μικρή και τού ψιθύριζον σ' αυτή τα συγκαρητήρια τους.

Σε κανέναν δέν έκανε έντύπωσι ή διαφορά της ηλικίας τους. Και κανείς άπ' εκείνους πού τους έβλεπαν μαζί, δέν έσκέφθηκε να τούς πεισιάξη.

Μέσα στο αυτοκίνητο, καθώς επέστρεφαν στην έπαυλη, ο Ζεράρ έπισσε τή μικρό, βελούδινο κεράκι της Σουλβέτ, όπου ένα μικρό δαχτυλίδι λαμπροκοπούσε σαν μία σταγόνά άδοκάθασου νερού, και της είπε:

—Για φαντάσου, άγαπημένη μου Σουλβέτ, όλοι στη γιορτή μās περνούσαν για έρωτευμένο ζευγαράκι! Μά είνε ποτέ δυνατόν; Έγώ ένόμιζα πώς δίπλα σου μοιάζω σαν πατέρας σου.

—Ω! Ζεράρ, πώς νομίζεις ένα τέτοιο πράγμα!

—Μά τότε, άν δέν σου φαίνωμαι γέρος, γιατί να μ' ή γίνης γυναίκα μου; Γιατί ή γραμματέας μου να μ' ή γίνη ή βασίλισσα του σπιτιού μου;

—Μ' ένα άπλό σφίξιμο τή σκαλωμένο στα δάχτυλά του κεράκι τού έδωσε να καταλάβη ότι ή Σουλβέτ συγκρατείτο.

Με την άπόφαισι και την ακρίβεια του διομηχάνου, ο Ζεράρ ώρισε τή γάμο τους για τόν Ιούνιο. Έως τότε θά προετοιμαζόταν ή κοινή γνώμη για να δεχθή την είδησι.

Τώρα ο κάμπος στο Τοιέλ άρχισε να δαχύνει χορτάρι και τή ρόδα ν' άνθίζουν. Η άνοιξις έσκόρπιζε τή θέλητοιά της και τή άρώματά της. Μία μέρα της άνοίξεως στη γειτονική έπαυλη κατέβασαν από τή Παρίσι ο Ζιλμπέρ, ο γυιός του τραπέζιτη. Ο Ζιλμπέρ ήταν ώσαυτο παιδί, και είχε τήν ηλικία της Σουλβέτ. Ήταν ζωρός, εύθυμος, γελαστός και ή Σουλβέτ, συγκινημένη τον μοιραίως με τόν Ζεοάρ, τόν έβρισκε πολύ πιδ ευάριστο. Βέβαια, δέν ήταν έρωτευμένη με τόν Ζιλμπέρ, αλλά πάλι έλιγότευε ή διάθεσις της να παντρευθί τόν άλλον. Ο Ζεοάρ άντιλαμβάνονταν την κατάσταση αυτή και γινόταν έξω φρενών. Θύμωνε, γιατί έλάτρευε τή μικρή και ήθελε με κάθε τρόπο να τή κάνει γυναίκα του. Συγχρόνως όμως ένοιωσε πώς δέν ήταν άνθρώπινον, δέν ήταν έννοικόν να της έπιβάλι τόν γάμο διά της βίας.

Μία βραδυά, περί τή τέλη του Άπριλίου, γυλίζοντας νωίτερα από τή συνηθισμένη ώρα στην έπαυλη, ο Ζεοάρ άκούσε γέλια μέσα στο πάρκο. Χωρίς να νύνι ή τιληπτός, έπλησίασε και είδε την Σουλβέτ και τόν Ζιλμπέρ να κάθονται κάτω από μιάν άνθισμένη κερασιά και να διαλογούνται διασκεδαστικές ιστορίες. Τα λαμπρά και όμορφα νείατα τους τού έκαναν τή έντύπωσι, πού είδε ξαφνικά τόν έαυτό του γέρο, ενώ τήν ίδια στιγμή έπείρασε από τή νού του ή σκέψις, πώς δέν ήταν εαυστό ν' άποπάρση ούτός τήν Σουλβέτ από τήν εύτυχία, με τήν έγγάμτικη έπιθυμία να κάμει τόν έαυτό του εύτυχισμένο.

Και τή βράδυ, μετά τή φαγητό, της είπε με φωνή πού προσπαθούσε να κάμψ σταθερή:

—Άγαπημένη μου άνεψιά Σουλβέτ, οι προετοιμασίες τού γάμου κοντεύουν να τελειώσουν. Άν θέλεις, πές στον Ζιλμπέρ, ότι... μπόρείτε να παντρευθίτε τόν Ιούνιο...

ΜΩΡΙΣ ΝΤΥΠΛΑ!

ΚΑΜΙΛΛΑ

(Συνέχεια από τή σελίδα 16)

ρους του: Άν νικούσε ο Αίνεας, θάπαρνε τήν χώραν και τήν βασιλοπούλαν. Άν υπέρσχυε ο Τύρνος, οι άλλοι θά υπετασσοντο κι' ή γυναίκα για τήν όποιον πολέμουσαν, θά γινότανε δική του. Άλλ' ή μονομανία έπαταιώθηκε κι' άρχισε και πάλιν ή μάχη, στην όποιαν οι Λατίνοι νικήθηκαν.

Βλέποντας τόν κίνδυνο ή Άυάτη, ή μητέρα της Λαβινίας, άπαγχονίσθηκε. Ο Τύρνος έσκοτώθηκε σε πια συμπλοκή του με τόν Αίνεαν, και πεθαίνοντας έζήτησε να τόν θάψουν με τήν Καμίλλην μαζί.

Ο θοισαίνος Αίνεας έπαντρεύθηκε τήν Λαβινίαν, ή όποία μετά τόν θάνατόν του έφυγε στα δάση, έπειδή βασίληδες έγινε ο Άντωνίος. Έκεί νένησε τήν Σουλβίον και τότε συνεβλήθη με τόν πρόγονό της, ο όποιος έκανε τόν γυιόν της διάδεγον.

Άλλά ή Λαβινία ποτέ δέν έπαψε να στολίζει με λουλούδια τόν κοινόν τάφον του Τύρνου και της Καμίλλης.

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ (ή άναδημοσίευσις άπαγορεύεται).

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΥΠΟ ΜΑΙΡΗΣ ΜΠΡΑΝΤΛΕΪ

Η αλήθεια

Η γιαγιά μου μού μαρτύρησε τήν αλήθεια για τή γέννησί μου τήν ήμερα που τής άνηγγειλα ότι ο Σάμ Μπράντλεϊ μούκανε προτάσι γάμου.

Τήν βλέπω ακόμα καθώς καθόταν χαμένη στην άρχοντική πολυθρόνα της στο Φαίρμπουρν. Άγαπούσα αυτό τή μέρα πού θυμίζε το παλιό μεγαλειό της οικογενείας μου. Τό ήξερα πώς όλα ήσαν χρεώμενα και πώς τίποτα σχεδόν δέ μās άνηκε πια. Άλλα τώρα πού θά παντρευόμουν τόν Σάμ Μπράντλεϊ, όλα θά διωρθώνονταν.

Οι Μπράντλεϊ ήσαν από τίς λίγες οικογένειες τού τόπου πού είχαν διατηρήσει τήν περιουσία τους.

Όχι πώς θά παντρευόμουν τόν Σάμ για τή λεφτά του! Άγαπήσατε από παιδιά, και με τή χρόνια ή άγάπη μας μεγαλώσε. Είχαμε τή ίδια γούστα. Μας άρεσαν τα σκυλιά και τα όλογα, και δέν είχαμε πιδ μεγάλη χαρά κι' οι δυο από τήν ιππασία.

Κι' έξαφνα, ή φωνή της γιαγιάς, διαπεραστική, με ήπνησε έπο τήν όνειρο.

—Φανταζομαι πώς θά έγραψες τής μητέρας σου γι' αυτό τή γάμο, είπε. Πώς της φάνηκε;

—Ω, είνε ένδουσιασμένη, άποκρίθηκα χαρούμενη.

—Δέν υπάρχει αμφιβολία, ψιθύρισε ή γιαγιά άνάμεσα στα δόντια της. Ίετοια είνε ή Τζέσσικα.

Τήν έκνιτάσε έρωτηματικά. Σά να με φόβισε ή ματιά της.

—Δέν σου έξήγησε ή μητέρα σου γιατί δέ μπορείς να παντρευθίς τόν Σάμ; με ρώτησε σε λίγο πάλι ή γερόντισσα.

—Όχι!, ξεφώνισα. Γιατί δέν πρέπει να τόν παντρευτώ; Τί βέλεις να πής;

—Εδίστασε πάλι. Η φωνή της άκούστηκε βραχνή:

—Θέλω να σου πω εκείνο που έπρεπε να σουή πη ή μητέρα σου. Κατι πού πρέπει να ξέρης πριν παντρευθίς, κάτι πού όφείλεις να πής και στον άντρα σου.

Άκουμπησε τή κρύο χέρι της στο δικό μου, και τότε παρητήρησε πώς έκλαιγε.

—Δέν είνε εύκολο αυτό πού θά σου πώ, Μαίρη, ψιθύρισε. Μά είνε τίμιο να σ' το πώ. Η μητέρα σου δέν έφέρθηκε τίμια. Είμαι μητέρα της και λυπάμαι πού μιλώ έτσι. Ήταν πάντα κακιά και διεστραμμένη.

—Γιαγιά, έφωναξα, τί είνε; Πές μου τή άμέσως!

Μούσφιξε τή χέρι πιδ δυνατά.

—Επίστε την Τζέσσικα να σ' το πη, ψιθύρισε. Μά αυτή έγέλασε και μού άποκρίθηκε πώς τή παρελθόν πέθανε. Κι' όμως δέν είνε έτσι...

Έτρομαξα αληθινά καθώς είδα τή μάτια της γιαγιάς πελώρια, σαν τρελλά.

Συνέχισε:

—Σου είπαν ότι πατέρας σου ήταν ο Κάρλ Φαίρμπουρν, ένας μακρινός συγγενής μας που πέθανε όταν ήσουν μωρό. Άλήθεια, ο Κάρλ είχε παντρευθί τή μητέρα σου. Η άν φθισικός.

Ήξερε πώς δέν τούμενε πολύς καιρός να ζήση, και πώς ή μητέρα σου έπρεπε όπωσδήποτε να παντρευθί. Έπρεπε να παντρευθί άμέσως, πριν ύποπτευθί τίποτα ο κόσμος. Ο Κάρλ έάφενε για τήν Άριζόνα. Έδεχθηκε να τήν παντρευθί και να τήν πάρη μαζί του στο ταξίδι. Όλοι ένόμισαν πώς ήγινε άπαγωγή. Άλλά ο Κάρλ δέν ήταν πατέρας σου, Μαίρη. Μονάχα σούδωσε τή δικαίωμα να όνομάζεσαι Φαίρμπουρν. Πατέρας σου ήσαν... ο γυιός τού άρχιθαλαμηπόλου μας, ένας όμορφος, άσήμαντος νέος... πού ήταν κιόλας κρυφά παντρεμένος με κάποια κοπέλα τού τόπου και έτσι όπωσδήποτε δέν μπορούσε

να παντρευθί με τή μητέρα σου. Ω, ή Τζέσσικα ήταν κακιά και διεστραμμένη...

—Όχι!, έφώναξα! Όχι!

—Η γιαγιά έσκυψε τή κεφαλή.

—Ο γυιός τού υπρέτη, ψιθύρισε. Τί ντροπή! Τόν ίδιο καιρό περίμενε κι' ή γυναίκα τού παιδί. Ω, δέν θάθελα να ξαναζήσω τέτοιες μέρες!

Καθόμουν με τή μάτια όρθάνοιχτα, στεγνά. Ωστε δέν ήμουν Φαίρμπουρν!

Και έγω υπερηφανεύομουν τόσο γι' αυτό τή όνομα! Ήμουν κόρη ενός υπρέτη!...

Πώς μπόρεσε να τή κάμει αυτό ή Τζέσσικα;... Άξαφνα μ' έπνιξαν οι λυγμοί.

Σιγοκλαίοντας με παρακαλούσε ή γιαγιά:

—Μην κλαίς, Μαίρη... μη... Είσαι πάντα ή μικρούλα μου, ή άγαπημένη μου.

—Δέν μπορώ να τή μαρτυρήσω τού Σάμ, ψιθύρισα άνάμεσα σ' άναφυλλήτα.

Η γιαγιά έτράβηξε τή χέρι της από τή μαλλιά μου.

—Άποφάσισε μοναχή σου, μού είπε κρύα. Βέβαια, ή μητέρα σου θά σε συμβούλεψη να μην τρής τίποτα...

Καθήσαμε βούδες κάμποση ώρα. Ένοιωσα μέσα μου τή μίσος ν' άνεβαίνω.

Μισούσα τή μητέρα μου πού φέρθηκε έτσι, μισούσα τή γιαγιά πού μού τή μαρτύρησε. Γιατί να μ' άφήση να ζήσω άκόμα στον ψεύτικο παραδεισό μου;

Σε λίγο κινήθηκα. Είπα άχνά:

—Δέ μπορώ να σ' ευχαριστήσω πού μού τή μαρτύρησες... Πρέπει να σκεφθώ τί θά κάνω...

—Καληνύχτα, Μαίρη, είπε σιγά ή γιαγιά κι' έσκυψε τή κεφαλή.

«Δέν είμαι κόρη τού Κάρλ Φαίρμπουρν!»

Πήρα τή μικρή κομπό μου αυτοκίνητο και τράβηξα στην έσοχή, στην τύχη. Όταν ένωιασα πώς δέν βαστούσα πια, έσπρωξα τή άμάξι στην άκρη τού δρόμου, κάτω από τή δέντρα. Άρκετα αυτοκίνητα περνούσαν στον έσοχικό δρόμο. Μά έγώ δέν τή πρόσεχα. Με τή κεφαλή χωμένο στα χέρια έκλαιγα, όπώς δέν είχα κλάψει ποτέ στη ζωή μου. Άξαφνα, άκουσα πώς κάποιο αυτοκίνητο είχε σταματήσει κοντά στο δικό μου.

—Γιό όνομα τού Θεού! έφώναξε ο Σάμ με τήν ειρωνική φωνή του. Σε πιάνουν συχνά τέτοιες κρίσεις, Μαίρη; Τί τρέχει, καλή μου; Εύτυχώς πού πέρασα από δω. Πήγαινα στη Λέσχη να σε συνομιλήσω.

Αναίσε τήν πόρτα τού άμαξιού μου, κι' έκάθησε δίπλα μου. Ένοιωσα τή χείλη του στα μαλλιά μου. Έχωσα τή πρόσωπό μου στο στήθος του.

—Μήπως πρόκειται να ξαναπαντρευθί ή Τζέσσικα; ρώτησε ο Σάμ με καλόβολη ειρωνία. Θυμάσαι, όταν ήσουν δεκατριών χρονών, έτσι έκλαιγες μία μέρα, έπειδή ήθελε ή μαμά σου να παντρευθί τόν Ιταλό Μπέννο. Μά δέν δύνει και τόσο κακός ο Μπέννο. Σου έξήγησα τότε πώς τ' όνομα σου θάμνε έσένα όπωσδήποτε Φαίρμπουρν...

Μού σήκωσε τή κεφαλή και με φίλησε στα χέλη.

—Τώρα δέν θά λέγεσαι για πολύν καιρό Φαίρμπουρν, μού ψιθύρισε γελώντας.

—Σάμ, ψιθύρισα, ώ Σάμ... Μίλησα με τή γιαγιά. Μού εί-

πε... Ω, δέν μπορώ να σ' πω τί μού είπε. Η μητέρα μου έ-

κανε πολλά παράξενα πράγματα, και υπάρχουν δριςμένα απ' αυτά που δε μπορεί κανείς να συγχωρήσει...

—Μήπως εδολοφόνει τον Μπέννο αντί να τον χωρίζει; Εφώνωζε με κομικόν τρόπο ο Σάμ. 'Από τὸ τραγικό σου ύψος, κάτι τέτοιο περίμενα ν' ακούσω.

—Σάμ, ψιθύρισε, δὲν εἶμαι κόρη τοῦ Κάρλ Φαίρμπουρν!... 'Η γιαγιά μου τὸ εἶπε σήμερα. Μοῦ ἐπρόσθεσε ἀκόμη πὼς θά-πρεπε νὰ στὸ μαρτυρήσω. 'Η Τζέσσικα εἶχε σχέσεις με τὸ γυνὴ κάποιου ὑπνρέτη, καὶ γεννήθηκε ἐγώ. 'Ο ἐξάδελφός της ὁ Κάρλ τὴν παντρεύθηκε γιὰ νὰ ἀκεπάσει τὸ σκάνδαλο. 'Ω Σάμ, δὲν εἶνε φοβερό;... Θέλεις ἀκόμη νὰ με παντρευτῆς;

—'Εχωσα πάλι τὸ κεφάλι μου στὴν ἀγκαλιά του, μὰ ἐνωίωσα τὸ κορμί του νὰ γίνεται ἀλγιστό. 'Εσώπασε τόση ὥρα, ὥπου ἐνωίωσα τὴν καρδιά μου νὰ παγώνη.

—Βέβαια, Μαίρη, θέλω νὰ σε παντρευτῶ, ἀποκρίθηκε ἐπὶ τέλους ἀλλὰ ἡ φωνή του ἦταν ἀλλοιώτικη — καὶ ἐπρόσθεσε σὲ λίγο: Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ μάθῃ κανεὶς.

Κατάλαβα ὅλη του τὴ σκέψη. Ὅα με παντρευόταν, μὰ δὲν θὰ με συγχωροῦσε ποτέ. 'Ηταν τόσο περήφανος γιὰ τ' ὄνομά του, ὥστε ἐγὼ γιὰ τ' ὄνομα Φαίρμπουρν.

Μὲ μιάς, τραβήχτηκε ἀπὸ κοντὰ του κι' ἐσκρῦπισα τὰ μάτια μου.

—Δὲν φταίει κανένας, εἶπα προσπαθώντας νὰ πάρω τόνα ἐλαφρό. Ταραχίκα γιὰ μιά στιγμή, μὰ τώρα συνήλα. 'Ὅσο γιὰ τὸν ἀρραβῶνα μας... ἄς... ἄς τὸν ξεχάσωμε, ἔστω καὶ προσωρινά. 'Ὅπου νὰ προανατολιστοῦμε στὴν καινούργια κατάσταση.

Παρατήρησα τὴν ἀνακούφισι τῆς ματιᾶς του. 'Ανοῖξε τὴν πόρτα τοῦ ἀμαξιοῦ καὶ στάθηκε μπροστὰ μου, ψηλός, ὁμορφος, μελαχροινός.

—Δὲν εἶνε κακὴ ἡ ἰδέα σου, εἶπε. Καὶ μὴν τὸ παίρνης κατάκαρδα. 'Αντίο. Ὅα σε ξαναῖδῶ στὴ Λέσχη.

Τὸν εἶδα νὰ φεύγῃ με τὸ αὐτοκίνητο, κι' ἐνωίωσα πὼς δλα εἶχαν τελειώσει μεταξύ μας...

Ἐλπίδες καὶ καταστροφή

Ἐν ἐπήγα στὴ Λέσχη ἐκεῖνο τ' ἀπόγευμα. Πέρασα μιά νύχτα ἐφιαλτική. Τὸ ἄλλο πρωῒ, πῆρα τὸ δρόμο γιὰ τοὺς σταυλοὺς. Δὲν ἤξερα τί ἔπρεπε νὰ κάνω. Τὸ καλύτερο θὰ ἦταν νὰ φύγω ἀπὸ τὸν τόπο. Μὰ φεύγει ποτέ μιά Φαίρμπουρν μπροστὰ στὸν κίνδυνον; 'Η μητέρα μου ἐταξίδευε στὴν Εὐρώπη, μὲ τὸν Μπέννο της. Αὐτὴ δὲν εἶχε νὰ δώσῃ λόγο σὲ κανένα γιὰ τὸ φέρομύο της. 'Ετοὶ ἦταν, κι' ἔτσι τὴν δεχόταν ὁ κόσμος. 'Εγὼ ὅμως ἔπρεπε νὰ ἀντιμετωπίσω ὅλους τοὺς γνωστούς. Μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, ὥπως με συμβούλευε ἡ γιαγιά.

—Μ' ὅλα αὐτὰ, μπορεῖ νὰ σε θέλῃ ἀκόμα ὁ Σάμ, μοῦ εἶχε πῆ ἐκεῖνο τὸ πρωῒ.

Κι' ἐνωίωθα μέσα μου πὼς τὰ λόγια της αὐτὰ μοῦ εἶχαν ζωντανέψει τίς ἐλπίδες. 'Ὅταν ἔφθασα στοὺς σταυλοὺς, ἔλυσα τὸ ἄλογό μου καὶ καθάλλικεφα. Μόλις βγήκα ἀπὸ τὸν περίβολο τῆς Ἱππευτικῆς Λέσχης, εἶδα τὸν Σάμ νὰ κάθεται στὰ κάγκελλα. 'Η καρδιά μου σφίχτηκε. 'Ηταν τόσο ὁμορφος, τόσο τέλειος ἄντρας...

—Σκεπτόμουν ἂν θάρξουσιν, μοῦ εἶπε με καλωσύνη. Στενοχωρήθηκα πὺ δὲν ἤρθεσ χθὲς τὸ δρόμν στὴ Λέσχη. Δὲν πιστεύω νὰ κάθασαι νὰ συλλογίζεσαι ἐκεῖνες τίς ἀνοήσιες;

—Βέβαια ὄχι, ἀποκρίθηκα με τόνο ἐλαφρό. Γιατί;

—Τὸ ξέρεις πὼς σ' ἀγαπῶ, μοῦ ψιθύρισε ζυγώνοντάς με. Δὲν τὸ ξέρεις;

—Τὸ ξέρω ὅταν μοῦ τὸ λές, τοῦ ἀποκρίθηκα με τὸν ἴδιο ἐλαφρό τόνο.

Μὰ ἐνωίωσα ξαφνικά πὼς μέσα μου ἀνοίγονταν πάλι οἱ οὐρανοί. Εἶχε δικήν ἡ γιαγιά. Μὲ ἤθελε, ἔστω κι' ἂν δὲν ἦμουν κόρη τοῦ Κάρλ Φαίρμπουρν.

—Περίμενε με μιά στιγμή, μοῦ εἶπε ὁ Σάμ τρυφερά. Ὅα πᾶρῶ τ' ἄλογο μου καὶ θάρῶ μαζί σου.

Ἦταν ἀφαντοστή εὐτυχία νὰ ἱππεύω κοντὰ του. Ξεπεξέψαμε στὸ δάσος βαθεῖα, καὶ καθήσαμε κάτω ἀπὸ τὸ ἀγαπημένο μας δέντρο. Τὰ δνόματά μας ἦταν χαραγμένα στὸν κορμό του. 'Εδῶ με εἶχε πρωτοφιλήσει.

Τώρα μ' ἐκῦτταξε σοδάρᾳ. 'Επέρασε τὸ χέρι του γύρῶ στὸν ὦμο μου καὶ μ' ἐφίλησε στὸ στόμα.

—Δὲ μπορῶ νὰ σ' ἀφήσω, Μαίρη, μοῦ ψιθύρισε θραχνά. Εἶσαι τόσο ὁμορφῇ, τόσο γλυκεῖα. Φίλησέ με κι' ἐσύ!

—'Ελεγα μέσα μου πὼς ἀνειρευόμουν. Κι' ὅμως, κι' ἄς ἦμουν ταραχμένη, κάτι με παραξένευε στὸ φέρομύο του. Κάτι ἔλειπε καὶ κάτι εἶχε προστεθῇ στὰ χῶδια του ἀπὸ χθὲς. Δὲν εἶχαν σήμερα τὴν ἀδρότητα πὺ εἶχα συνήθει, μὰ ἐκαίγαν πῖο πολὺ.

Ἐτρόμαξα καὶ τὸν ἔσπρωξα ἀπὸ κοντὰ μου.

—Τί ἔχεις; με ρώτησε.

—Τίποτα, ἀποκρίθηκα σαστισμένη.

Μὲ ξανάσφιξε ἀπάνω του. Προσπάθησα νὰ τὸν ἀπομακρύνω πάλι, μὰ μοῦ ψιθύρισε θραχνά:

—Μαίρη, σ' ἀγαπῶ πάντα. Δὲν ἔχει σημασία ἐκεῖνο πὺ μοῦ εἶπες χθὲς. 'Εγὼ σ' ἀγαπῶ.

Μὲ φίλησε στὸ στόμα, στὸ λαιμό. 'Ενωίωσα τὰ δάχτυλά του νευρικά νὰ γλυστοροῦν ἀπάνω στὸ σῶμα μου.

—'Ενωίωθα πὼς τρελλαινόμουν. Κι' ὅμως βρήκα τὴ δύναμι νὰ τὸν σπρώξω πάλι.

—'Ενωίεις, τοῦ εἶπα κυττάζοντάς τον στὰ μάτια, πὼς σκέπτεσαι πάντα ν' ἀναγγεῖλωμε τοὺς ἀρραβῶνες μας μεθ'ἑνὸς, στὰ γενεθλιά μου, ὥπως εἶχαμε συμφωνήσει;

Τὸ πάθος ἔλαμπε ἀκόμα στὰ μάτια του, μὰ μοῦ φάνηκε πὼς

τὸ δάχτυλό του σὰν νὰ συννέφιασε.

—'Ας μὴ συλλογίζομαστε τὸ μέλλον, κουκλίστα μου, ἀπὸ κρίθηκε φιλώντας με πάλι.

Μοῦ φάνηκε πὼς τὸ δάσος γύρῶ μου γκρεμιζόταν. Αὐτὸς ἦταν ὁ Σάμ! 'Ο Σάμ μου! Κι' ὅμως τόσο ξένος!

—'Ὀστε μ' ἀγαπᾶς πάντα! Εφώνωξα εἰρωνικά. 'Αλλὰ δὲ μ' ἀγαπᾶς ἀρκετά, ὥστε νὰ θέλῃς νὰ με παντρευτῆς. Νομίζεις πὼς μπορῶ νὰ φερθῶ ὥπως ἐφάρθηκε κι' ἡ μητέρα μου. Γιατί ὄχι; Σὲ μισῶ, σὲ μισῶ, σὲ μισῶ!...

Δὲν ἤξερα τί ἔκανα. Τὸ ὁμορφο πρόσωπό του, σκυμμένο ἀπάνω μου με πόθο, μοῦφερνε λύσσα. 'Αρπαξα τὸ μαστίγιό μου καὶ τὸν ἐκτύπησα δυνατὰ μῖα, δύο, τρεῖς φορές. 'Επειτα ἔτρεξα σὰν τρελλὴ πρὸς τὸ ἄλογό μου.

Μ' ἔφθασε χωρὶς κόπο. 'Ενωίωσα τὰ δάχτυλά του νὰ ἀρπάζουν τὸν ὦμο μου με λύσσα. 'Η φωνή του ἀκούστηκε ἔξω φρενῶν, παγερῇ:

—'Αγριόγατα! 'Απαράλλαχτη σὰν τὴ μάνα σου!... Δὲν καταλαβαίνεις πὼς δὲ μπορῶ νὰ παντρευτῶ μιά κοπέλα πὺ δὲν ἔχει πηλὸς εἶνε ὁ πατέρας της;

—Εἶμαι ἐχρησιμοποιημένη πὺ ἀνεκάλυψα τὴ διαγωγή τῆς Τζέσσικας, ἐφώνωξα ἔξω φρενῶν, γιὰτὶ μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ σε γνωρίσω. 'Ὅλος ὁ κόσμος σε φαντάζεται ὡς ἄνταν τέλειο τζέντλεμαν. Ὅα τοὺς φανῇ παράξενο ὅταν μάθουν...

Κατάρθωσα νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ νὰ πηδῇσω, στὸ ἄλογό μου.

—'Ακουσα τὴ φωνή του πίσω μου παγερῇ:

—Βέβαια... θὰ εὐχαριστήθῃ ἐξαιρετικά ὁ κόσμος ὅταν μάθῃ αὐτὸ τὸ κατόρθωμα τῆς Τζέσσικας.

—'Ὀ, Θεέ μου! Αὐτὸς ἦταν λοιπὸν ὁ Σάμ! 'Ο ἄντρας πὺ ἀγαποῦσα ἀπὸ τὸν καιρὸ πὺ εἶχα καταλάβει τὸν ἑαυτό μου!

Μιά παράξενη πρότασι γάμου

Ἐπρεπε ἀναγκαστικά νὰ περάσω μπροστὰ ἀπὸ τὴ Λέσχη.

Ἦξερα πὼς οἱ φιλενάδες μου θὰ ἦσαν ὅλες στὴν ταράτσα. Καὶ πραγματικά, μόλις με εἶδαν με φώναξαν:

—Μαίρη, δὲ θάρῃς ἀπάνω;

—'Ερχομαι, ἀποκρίθηκα σὰ ζαλισμένη.

Πῆγα κι' ἀφήσα τὸ ἄλογό μου. Τὸ καλύτερο θὰ ἦταν νὰ φύγω... Μὰ, μῖα κι' ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ τίς ἀντιμετωπίσω, ἐπίσης τὸν ἑαυτό μου νὰ ἀρχίσω ἀπὸ σήμερα κιάλας.

—Δὲν ἐγύρισες με τὸν Σάμ; ρώτησε ἡ Σολάνζ μόλις ἐκάθισα στὸ τραπέζι τους.

—'Ὀχι, ἀποκρίθηκα ἄγρια. 'Εξ ἄλλου, γιὰτὶ νὰ γυρίσω με τὸν Σάμ; Δὲν ἔχομε πᾶ τίποτα μεταξύ μας.

Εἶδα ὅλη τὴ συντροφία νὰ με κυττάζῃ δυσπιστά. Μὰ τὰ μάτια μου ἐφαίνονταν σίγουρα κλαμένα καὶ οἱ φυσιγνωμίες ὅλων ἔγιναν σοδάρες. Κομμῖα ἀπὸ τὴν παρέα ὥστόσο δὲν ἀποφάσισε νὰ μοῦ μιλήσῃ.

—Σολάνζ, εἶπα ἐγὼ προσπαθώντας νὰ πάρω τόνο εὐτράπευ. Δὲν σ' εὐχαριστῇ τὸ νέο μου;... 'Εχεις πιθανότητα τώρα νὰ τὸν πάρῃς ἐσύ.

—Κι' ἐμὰς μὰς εὐχαριστεῖ, ἐμὰς τοὺς ἄντρες, εἶπε ὁ νεαρός Μάρσαλ. 'Εχομε κι' ἐμεῖς πιθανότητες νὰ μὰς προσέξῃς.

Ἦπια μονορροφί τὸ οὐδὸ πὺ μοῦφεραν. 'Ὅλοι μ' ἐκῦτταξαν παραξενεμένοι.

Ποτέ μου δὲν ἔπινα. 'Αρχισα ἔπειτα νὰ μιλῶ δυνατά, γιὰ διάφορα ζητήματα, καὶ ἐξήτησα κι' ἄλλο οὐζο. Σὲ λίγο ἐνωίωσα πὼς ἦμουν μεθυσμένη. 'Ὅταν σηκώθηκα νὰ φύγω, μόλις μποροῦσα νὰ σταθῶ στὰ πόδια μου, δὲν ἐδέχθηκα ὅμως νὰ με βοηθήσῃ κανεὶς.

Ὅταν ἔφθασα στὸν περίβολο, εἶδα ἕναν ψηλὸ ἄντρα νὰ στέκῃ στὴν πόρτα. Στὴν ἀρχὴ ἐνόμισα πὼς ἦταν ὁ Σάμ. Μὰ δὲν ἦταν αὐτός. Αὐτὸς ὁ ἄνδρας ἦταν πῖο ψηλός, πῖο τετράγωνος. Θυμήθηκα. Ἦταν ὁ ἱπποκόμος Ντούγκλας Κόννερυ.

Ἡ Σολάνζ ἔλεγε πὼς εἶνε ὁμορφος ἄνδρας. Μὰ ἐγὼ δὲν τὸν εἶχα προσέξει ποτέ. Τώρα τὸν ἐπρόσθεσα, γιὰτὶ ἦμουν μεθυσμένη, καὶ γιὰτὶ κι' ὁ δικός μου ὁ πατέρας ἦταν ὑπνρέτης. Τὸν βρήκα ἀλήθεια ὁμορφον ἄνδρα, με τὰ μαῦρα του μαλλιά καὶ τὰ σταχτογάλανα μάτια του.

Ἀκούμπησα στὰ κάγκελα, νοιώθοντας ὅλα γύρῶ μου νὰ στρίφογυρίζουν.

Κατάλαβε ἐκεῖνος τὴν κατάστασί μου, καὶ μοῦ εἶπε με ἄφογῃ εὐγένεια:

—Νὰ σὰς βοηθήσω, μὲς Φαίρμπουρν; Νὰ σὰς φέρω τὸ ἄλογο σὰς;

Τὸν ἐκῦτταξα στὰ μάτια.

—'Ὀχι, τοῦ ἀποκρίθηκα ζαλισμένη. Μὰ θέλεις νὰ σοῦ πῶ ἕνα νέο; Κι' ὁ δικός μου ὁ πατέρας ἦταν ὑπνρέτης. Θέλω νὰ πῶ ὅτι ὅπως ἐσύ εἶσαι ὑπνρέτης, ἔτσι κι' ὁ πατέρας μου ἦταν ὑπνρέτης. Μπα! Τὸ ἤξερες; Ὅα τὸ ξέρῃ σε λίγο ὅλος ὁ κόσμος, ἀλλ' αὐτὸ δὲν με νοιάζει καθόλου.

—Νὰ σὰς πᾶω με τ' αὐτοκίνητο σπῖτι σὰς; με ρώτησε πᾶντα με ἄφογο σεβασμό.

—Εἶσαι παντρεμένος, Κόννερυ; τὸν ρώτησα θραχνά.

—'Ὀχι, μοῦ ἀποκρίθηκε σιγά.

—'Ακου, Κόννερυ, εἶπα. Θέλω νὰ σε παντρευτῶ. 'Η μητέρα μου βέβαια δὲν παντρεύτηκε με τὸν ὑπνρέτη, τὸν πατέρα μου! 'Εγὼ ὅμως θέλω νὰ σε παντρευτῶ.

Ματιές γεμδτες συμπόνια

Τὸ ἄλλο πρωῒ, μόλις ξύπνησα, ἄκουσα τὴν Καίτη, τὴ μαῦρη καμαριέρα μας, νὰ μοῦ λῆη σοδάρᾳ:

—Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὸ ξανακόμει, μὲς...

—Πῆρε εἰδησι ἡ γιαγιά; ρώτησα τρομάχοντῃ

—'Ὀχι, ὁ Κόννερυ σὰς ἔφερε ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα καὶ σὰς παρέδωσε, ἀναίσθητη, σ' ἐμένα.

Ἐνωίωσα μέσα μου εὐγνωμοσύνη γιὰ τὸ λεπτὸ φέρομύο τοῦ Κόννερυ.

—'Εξ ἄλλου, ἐπρόσθεσε ἡ Καίτη, ἡ γιαγιά σὰς εἶνε ἄρρωστη σήμερα.

Ἐτρεξα στὴν κάμαρα τῆς γιαγιάς. 'Ὅταν τὴν εἶδα χλωμή, μιά χούφτα τόση δὰ στὸ κρεδδάτι, ἔξεχασα τὸ μῖσος πὺ εἶχα νοιώσει τὴν προηγουμένη γι' αὐτήν.

Μοῦ χαμογέλασε θλιμμένα.

—Μαίρη, μοῦ εἶπε. Δὲν εἶμαι καλά. Φαντάζομαι πὼς θὰ πεθάνω.

Ἐχωσα τὸ κεφάλι μου στὴν ἀγκαλιά της καὶ τῆς εἶπα, ἐνῶ μ' ἔπαιρναν οἱ λυγμοί:

—'Ὀχι, δὲν πρέπει νὰ πεθάνῃς, γιαγιά. Τὸ ξέρεις πὼς μοναχὰ ἐμένα ἔχω στὸν κόσμο.

Μὲ ἐκῦτταξε με τρόπο.

—'Ὀ Σάμ; με ρώτησε σιγα.

Δὲν ἐτόλμησα νὰ τίς πῶ τὴν ἀλήθεια, γιὰτὶ πρώτη φορὰ κατάλαβα πόσο μ' ἀγαποῦσε καὶ πὼς θὰ τὴν λυποῦσε ἀληθινὰ ἡ δυστυχία μου.

—'Ὀ Σάμ, βέβαια..., ἀποκρίθηκα δίχως νὰ τὴν κυττάζω. Ξέρεις, πῆγαμε μαζί ἱππασία.

Ἐνα ἄχνῳ χαμογέλο ἐφώτισε τὴν φυσιγνωμία της.

—Τώρα νὰ πηγαίνῃς, μοῦ εἶπε. 'Εγὼ δὲν χρειάζομαι τίποτα. 'Εγὼ τὴν Καίτη. Πῆγαίνε. 'Η θέσις σου εἶνε κοντὰ στὸν Σάμ.

Ἐπῆκουσα μηχανικά. Πῆρα τὸ αὐτοκίνητό μου κι' ἔφθασα στὴ Λέσχη.

Στὴν πόρτα στεκόταν ὁ Κόννερυ, ἐπιβλητικός, ἄφογος.

Μὲ χαϊρέτησε εὐγενικά.

—Καλημέρα σὰς, μὲς Φαίρμπουρν.

—Κόννερυ, τοῦ εἶπα σιγά. 'Ηθελα νὰ σ' εὐχαριστήσω. Καὶ νὰ σε παρακαλέσω νὰ ξεχάσῃς τὸ χθὲσινὸ ἐπεισόδιο.

—'Ὀλαῖται, μοῦ ἀποκρίθηκε, ὅσον ἀφορᾷ ἐμένα, τὸ ξέχασα κιάλας.

Ἦταν ἀλήθεια ὠραῖος ἄντρας κι' εὐγενικός.

Ἦ παρέα μου με ὑποδέχθηκε θερμά. Ἀμέσως ὅμως κατάλαβα πὼς κάτι εἶχε ἀλλάξῃ ἀπὸ χθὲς. Οἱ ματιές τους ἦσαν γεμᾶτες συμπόνια, κι' ἡ Σολάνζ ἔλειπε ἀπὸ τὴν παρέα.

—Ἦρθε; μοῦ φώναξε χαρούμενη ἡ Μᾶρριν. Φαντάστηκε πὼς δὲν θάρξουσιν.

Τὴν ἐκῦτταξα προκλητικά.

—Γιὰτὶ δὲ θάρξουσιν; τὴ ρώτησα.

Κοκκίνισε ὡς τίς ρίζες τῶν μαλλιών.

—'Ὀ, δὲν ξέρω, ἐτραύλισε. Νά, ἔτσι, εἶπα μήπως δὲν ἐρλόςουν.

Ὁ Μπόμπ κι' ὁ Ντικ Μάρσαλ κοκκίνισαν κι' αὐτοί. 'Ησαν καλά παιδιὰ καὶ μ' ἀγαποῦσαν. Τοὺς ἐκῦτταξα ὅλους ἕνα-γύρῳ καὶ τοὺς εἶπα:

—Φαντάζομαι πὼς θὰ τὰ μάθατε τὰ νέα, ἔ; Πὼς σὰς φάνηκε ἡ διαγωγή τῆς Τζέσσικας; Καὶ πὼς τὰ μαρτύρησα ὅλα στὸν Σάμ;

Γιὰ μιά στιγμή, δὲν ἀποκρίθηκαν. Πρῶτη ἡ Μᾶρριν μοῦ εἶπε, σφίγγοντάς μου τὸ χέρι:

—'Ὀ, Μαίρη! 'Ο Σάμ ἐφέρθηκε ἀπαίσια. Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ φανταστῇ πὼς θὰ φερνόταν ἔτσι. 'Ὀχι μόνον νὰ μὴ βέλῃ νὰ σε παντρευτῇ, ἀλλὰ καὶ νὰ καθήσῃ νὰ διηγηθῇ τέτοια πράγματα στὴ Σολάνζ. Σάμπως φταῖς ἐσύ γιὰ κάτι πὺ συνέβη ἐδῶ κι' εἴκοσι χρόνια!

—'Ὀ, δὲν ἔχει σημασία, εἶπα ἐγὼ καὶ με τρόπο μου ἐνωίωσα τὰ μάτια μου νὰ βουρκώνουν.

—Μαίρη, ἐφώνωζε ἡ Μᾶρριν. νὰ ξέρῃς πὼς σ' ἀγαποῦμε πάντα, καὶ τώρα πῖο πολὺ.

—Ναί, πῖο πολὺ, εἶπαν ὁ Ντικ καὶ ὁ Μπόμπ Μάρσαλ με ἕνα στόμα.

—Τώρα βέβαια θὰ πῆγε ἱππασία ὁ Σάμ με τὴ Σολάνζ; ρώτησα ὅσο πῖο φυσικά μποροῦσα.

—'Ετοὶ μοῦ φαίνεται, ἀποκρίθηκε ὁ Μπόμπ με λύπη.

Ἐπίσης κάποιαν ἄλλη κουβέντα, γιὰτὶ ἐνωίωθα πὼς θ' ἀρχίζα τὰ κλάματα.

Μὰ ὅταν, σὲ λίγο, εἶδα τὸν Σάμ νὰ περνᾷ με τὴ Σολάνζ, σηκώθηκα. Τοὺς ἐχαϊρέτησα βιαστικά κι' ἔτρεξα στὴν ἐξοδ.

Ἐνωίωθα πὼς ἐτρίκλιξα, πὼς ἦμουν πάλι ζαλισμένη, κι' ἄς μὴ εἶχα πῖη οὔτε σταγόνα.

Ὁ Ντούγκλας Κόννερυ στεκόταν στὴν πόρτα.

—Κόννερυ τοῦ εἶπα σιγά. Χθὲς ἐφάνηκες τόσο καλὸς μαζί μου! Θέλεις νὰ μοῦ κάμῃς καὶ σήμερα μῖα χάρι; Πῆγαίνε με με τὸ αὐτοκίνητό μου σπῖτι. Δὲν αἰσθάνομαι πάλι καλά. Δὲν ξέρω, νοιώθω σὰν κάποια προαίσθησι πὼς κάτι κακὸ θὰ μοῦ συμβῇ.

Μὲ κύτταξε με τὰ σταχτογάλανα μάτια του παραξενεμένος, καὶ μοῦ ἀποκρίθηκε τυπικά:

—Βέβαια, μὲς Φαίρμπουρν, πολὺ εὐχαρίστως.

Ὅταν ἐφθάσαμε στὸ σπῖτι, βρήκα τὴν Καίτη νὰ κλαίῃ σιγανά.

Ἦ γιαγιά μου εἶχε πεθάνει.

Μόνῃ!

Ἐπέρασα μέρες ἐφιαλτικές. Ἐπάνω στὸν καὺμό μου καὶ στὴν ἐρημιὰ μου, ἦρθε κι' ἡ οἰκονομικὴ καταστροφή. 'Ὅπως τὸ εἶχα ὑποπτευθῇ τίποτα στὸ Φαίρμπουρν δὲ μὰς ἀνῆκε. Ὅταν θὰ ξεκαθάριζαν ὅλα, θὰ βρισκόμουν στὸ δρόμο, ἡ σχεδόν.

Ὅλοι οἱ γνωστοί μας ἦρθαν νὰ με συλλυπηθοῦν καὶ μοῦδεῖαν συμπόνια.

Ἦ κυρία Μπλαίρη, ἡ μητέρα τοῦ Σάμ, μ' ἐφίλησε καὶ μοῦ εἶπε:

—Πάντα σ' ἀγαπούσαμε, Μαίρη, τὸ ξέρεις. Καὶ τὸ περιμένα σὰν ἀληθινὴ εὐτυχία μου νὰ γίνῃς κορὴ μου. Μὰ μετὰ ἀπὸ αὐτὰ πὺ ἐκμυστηρευτικές στὸν Σάμ, καταλαβαίνεις πὼς ὁ γάμος σὰς δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ. Βέβαια, θάπρεπε νὰ τὰ παραβλέπῃ ὁ κόσμος αὐτὰ. 'Αλλὰ, ἂν τὰ παραβλέψωμε, θὰ ὑποφάρωμε ὅλοι, πρῶτα-πρῶτα ἐσύ κι' ὁ Σάμ.

—Βέβαια, τῆς ἀποκρίθηκα μηχανικά.

Ἦρθε κι' ὁ Σάμ. Χλωμός, σοδάρος, μοῦ εἶπε:

—Μαίρη. Εἶμαι στενοχωρημένος γι

Πού θα πάς; Δεν έχεις θέσι στην κοινωνία σου...
—Ανοίγει την πόρτα του αυτοκινήτου.
—Σε μισώ, του φιδύρισα καθώς κατέβαινα.
Με ώδηγησε σ' ένα δωμάτιο. Ακούμπησε τη βαλίτσα μου και μου είπε ειρωνικά:
—Ελπίζω να περάσετε καλά τη νύχτα, κυρία Κόννερυ... Κλειδώστε την πόρτα, να είσαστε ασφαλείς. Αύριο το πρωί θα φύγωμε στις έπτά.
—Η πόρτα έκλεισε πίσω του. Την έκλειδωσα κι' έπεσα στο κρεβάτι μισοπεσμένη.
Γι' άποψε τουλάχιστον είχα σωθῆ.

Την άλλη μέρα έφθάσαμε στο "Έκκεν, το μέρος όπου έπρόκειτο να έγκατασταθούμε. Οι χωρικοί μ'ας υποδέχθηκαν με έγκαρδιότητα. Ο Τζώρτζ, ένας παλιός του φίλος, φαινόταν να τον άγαπ'α τυφερά.
—Δεν ξέραμε πώς θα υποδεχόμαστε και νύφη, είπε καλόκαρδα. Άλλοιώς θα σ'ας έτοιμάσαμε καλύτερα το σπιτάκι σας.
—Είπε πολύ άραιο, άποκριθήκα εύγενικά.
—Αν σ'ας λείψη τίποτα, εδώ είμαστε, μου είπαν πρόθυμα.
—Όταν επί τέλους μ'ας καληνύχτησαν, έκάθησα στο μικρό σαλονάκι και είς μάτην προσπαθούσα να συγκεντρώσω τη σκέψι μου.

—Πώς σ'ας φαίνεται το σπίτι σας, κυρία Κόννερυ; ρώτησε ο Ντούγκλας ειρωνικά.
—Είπε πολύ όμορφο, τον έβεβαίωσα εύγενικά. Οίαδήποτε γυναίκα στη θέσι μου θ'άνοιωθε εύγνωμοσύνη, είπα όσο μπορούσα πιο έγκάρδια. Κι' έγω το ίδιο, Ντούγκλας.
Μ' έκύτταξε με μάτια που άστραφταν.
—Επρόσθεσε:

—Και θα προσπαθώ να είμαι καλή σύζυγος...
Το στόμα του ήταν στεγνό και δεν μπορούσα ν' ανταμώσω τη ματιά του.

—Το λες σοβαρά; με ρώτησε κι' ένοιωσα μι'α παράξενη τυφερότητα στη φωνή του.

—Το λέω, άποκριθήκα σιγά.

—Ένοιωσα τα χέρια του στούς ώμους μου. Μ' έσήκωσε για να με κυττάξει στα μάτια. Το αίμα έπάγωσε μέσα στις φλέβες μου. Μ'α σιγά-σιγά στην άρχη, έπειτα άπότομα, με άγριο πάθος, μ' έσφιξε στην άγκαλιά του.

—Δεν φαντάζεσαι πόσες φορές σ' έκράτησα έτσι στα όνειρά μου, φιδύρισε βραχνά. Ήμουν τρελός για σένα. Κ'αί τώρα επί τέλους σ'ε κρατά πραγματικά... Είσαι γυναίκα μου.

Τα χείλη του έσφίξαν τα χείλη μου. Δεν μπορούσα ν' ανασάνω.

—Χθές σ' άφησα, συνέχισε. Σε μισούσα και μισούσα και τον έαυτό μου.

—Ένοιωσα μι'α ξαφνική λύσσα. Τον έκύτταξα στα μάτια.

—Έγω σ'ε μισώ άκόμα, του έφώναξα. Θα κρατήσω βέβαια το λόγο που σούδωσα, αφού είμαι γυναίκα σου, μ'α δική σου δεν θα γίνω ποτέ, να το ξέρης!

Κοκκίνισε, και τα μάτια του έβγαλαν φλόγες.

—Ετσι νομίζεις; ρώτησε με δόντια σφιγμένα. Γελάστηκες! Δεν είσαι πια ή άφθαστη για μένα κοπέλλα της άριστοκρατίας. Είσαι κόρη ενός υπηρέτη, και γυναίκα μου! Ο Σάμ το όρηκε αυτό ως έμπόδιο για να σ'ε πάρη. Έγω όχι... Κι' αν βελησης να φερθής λογικά, θα άντληφθής πώς τα φιλι'α μου δεν είνε χειρότερα από τα φιλι'α του Σάμ...

Τον χτυπούσα με λύσσα. Αυτός όμως με κρατούσε σφιχτά.

—Έπρεπε να πληρώσω τους όρους της συμφωνίας.

Το παρελθόν που ξυπνάει

Η μουν έξη μ'ηνες παντρεμένη. Έξη έφιαλτικούς μ'ηνες κοντά στον Κόννερυ, όταν έλαβα το γράμμα του δικηγόρου μου που μου άνήγγειλε ότι είχε παρουσιάστ'ι κάποιος καλός άγοραστής για το Φαίρμπορν κι' αν ήθελα να π'ηγαίνα να συνεννοηθούμε. Έδέχθηκα μ' εύγνωμοσύνη αυτή την εύκαιρία να φύγω κοντά από τον άνδρα μου. Καθώς έτοιμάζα τις βαλίτσες μου, δεν είχα καμμιάν άμφιβολία πώς θάφευγα για πάντα. Μπορούσα να φύγω και κρυφά, μ'α δεν ήθελα. Του το άνήγγειλα ήρεμα.

—Όποτε φεύγεις; με ρώτησε με την άγρια ειρωνεία του. Το περίμενα... Γυναίκες σαν κι' εσένα δεν έχουν καρδιά...

—Ήταν έξω φρενών, μ'α και θλιμμένος μέχρι θανάτου...

—Όταν τον άποκαιρέθησα, ένοιωσα πώς ανάσαινα έλεύθερα. Κι' όταν, φθάνοντας στην πατρίδα μου, άντίκρυσα τον Σάμ, κατάλαβα πώς μονάχα για να τον ιδώ αυτόν είχα κάμει όλο αυτό το ταξίδι. Πώς όλα τ' άλλα ήσαν προσχήματα.

—Ήρθε κατ' επάνω μου, με το πρόσωπο ξαναμμένο, με μάτια άστραφτερά. Έπ'ηδ'ησε στο αυτοκίνητό μου.

—Ω, Μαίρη, έφώναξε κι' η φωνή του ήταν βραχνή. Άλήθεια, είσαι εδώ...

—Στάθηκε άυστηρή, άλύγιστη. Και του είπα κρύα.

—Δεν έκαμες καλά που π'ηγήσες στο άμάξι μου. "Αν σ'ε ιδῆ ή Σολάνζ...

—Εκείνος έσπευσε να με διακόψη:

—Δεν δίνω δεκάρα για τη Σολάνζ. Μόνον εσένα άγαπ'α... Μαίρη, πώς μπόρεσα κι' έφ'ερθηκα τόσο ήλιθια;!

—Ένοιωσα τα χείλη του στα μαλλιά μου. Για μι'α στιγμή, έσβυσαν όλα. Ήμουν πάλι η Μαίρη Φαίρμπορν δίπλα στον Σάμ. Μ'α έξ'αφ'να τραβήχθηκα από κοντά του. Άπότομα, σαν να έγέρασα είκοσι χρόνια, ένοιωσα μι'α θανάσιμη κούρασι...

—Σάμ, του είπα θλιμμένα, μπορεί να υ'η φταίς για ό,τι συ-

νέβη, μ'α τώρα πια είνε άργά για ν' αλλάξωμε τίποτα. Μ'ην ξεχνάς πώς είμαι παντρεμένη.

—Δεν έχει καμμι'α σημασία αυτό, έφώναξε άνυπόμονα. "Αν θέλεις, σ'ε λίγες μέρες μπορείς να γίνης γυναίκα μου...

—Έκούνησα το κεφάλι θλιμμένα.

—Όχι, Σάμ, σου είπα πώς είνε πια πολύ άργά...

Μ' έκύτταξε δύσπιστα, μ'α κάτι στη φυσιογνωμία μου θα τούδειξε πώς μιλούσα σοβαρά. Έσκυψε το κεφάλι και γυρίσας με θλιμμένοι στο σπ'ίτι της Μάρριν, όπου με φιλοξενούσαν.

Το βράδυ, καθώς έτοιμαζόμουν να πέσω να κοιμηθώ, ένοιωσα μι'α ζάλη και μι'α δυνατή άδίαθεσία. Τότε κατάλαβα πώς η ύποψία μου για κάτι ήταν βάσιμη. Τότε κατάλαβα και γιατί δεν έδέχθηκα την πρότασι του Σάμ. Χωρίς να το ξέρω καλά, ύποσυνείδητα, ένοιωθα πώς δεν μπορούσα να γίνω γυναίκα του Σάμ Μπλάιηρ μι'α κι' είχα μέσα στα σπλάχνα μου το παιδί του Ντούγκλας Κόννερυ.

Πλάϊ στην κούνια

—Επέρασαν κάμποσοι μ'ηνες. Ήρες-ώρες ένοιωθα μι'αν άπ'εραντη θλίψι. Τάχα ήταν άκόμα ή άγάπη για τον Σάμ που με εσπ'άραζε, ή... —δεν ήθελα να το όμολογήσω στον έαυτό μου— ή μι'α νοσταλγία για τον Ντούγκλας. Οι έρωτικές νύχτες κοντά του, τότε, ήσαν όλες έφιαλτικές. Πάντα άντιστεκόμουν και πάντα με τη δύναμή του με ύπέτασε. "Αβ'ελα, άνταποκρινόμουν στο πάθος του, κι' έπειτα άπέμενα ταπεινωμένη. Τώρα, δεν μ'ουδινε ούτε ένα σημείον ζωής... τίποτα. Τα λεφτά μου ώς-τόσο λιγόςτευαν πιο γρήγορα από ό,τι είχα ύπολογίσει. "Αρχισα να παίζω στις κούρσες. Μ'α πάντα έχανα. Κι' ό καιρός που θ' άποκτούσε το παιδί μου έξύγανε.

Μι'α μέρα, που ένοιωσα μέσα μου πιο πικρή την έρμηιά, κά-θησα κι' έγραψα στον Ντούγκλας. "Ενα γράμμα τυφερό, όπου τούλεγα πώς μακρύα του ένοιωθα καλύτερα ό,τι δεν μου ήταν άδιάφορος. Και του άνήγγελλα πώς έπρόκειτο ν' άποκτήσῃ παιδί.

Μάταια έπερίμενα μέρες και νύχτες. "Απάντησι σ' αυτό το γράμμα δεν έλαβα. Κι' ό καιρός περνούσε και τα λεφτά λιγόςτευαν.

Μι'α μέρα, έμέτρησα την περιουσία μου. Μόλις μερικά δολάρια. Σαν τρελλή, π'ηγα στις κούρσες. Πληροφ'ορήθηκα πώς τις περισσότερες έλπίδες έπιτυχίας είχε ένα άλογο που τώ-λεγον «Βίλλυ». Έπαιξα επάνω σ' αυτό ό,τι είχα και δεν είχα...

—Σε παρακαλώ, Βίλλυ, έλεγα όλη την ώρα. Σε παρακαλώ. Μ'α ό «Βίλλυ» ήρθε τελευταίος! Κι' είχα χάσει και το τελευταίο μου δολάριο.

Τότε ένοιωσα μι'α παράξενη ζάλη. "Ολα γύρω μου έγιναν σκοτεινά. Άκουσα μι'α γνωστή φωνή κοντά μου. Μι'α φωνή, ά-γαθή, τυφερή:

—Ω, κυρία Κόννερυ, για όνομα του Θεού! Τί πάθατε; Πώς βρεθήκατε εδώ;...

—Επρόφθασα ν' αναγνωρίσω την άγαθή φυσιογνωμία του Τζώρτζ, από το "Έκκεν, του καλού φίλου του Ντούγκλας. "Ε-πειτα σωριάστηκα άναίσθητη στα πόδια του...

Βρισκόμουν στο νοσοκομείο. "Ολα ήσαν λευκά και γαλήνια. Ο ό πόνος είχε σβύσει, όπως κι' ό έφιάλτης αυτής της νύχτας. Το σώμα μου ήταν κουρασμένο, μ'α έλαφρό και ήσυχο.

Κάποιος καθόταν κοντά μου και μου κρατούσε το χέρι. Το πρόσωπό του ήταν χλωμό κάτω από το ήλιόκαμα.

—Μαίρη, φιδύρισε, γυναικούλα μου!... Έφυγες από κοντά μου, μ'α άγαπ'ας, δεν είν' έτσι! Μ'α έφώναζες όλη την ώρα. Κι' όταν έλευθερώθηκες, κι' όταν γεννήθηκε το μωρό μου, έξα-κολουθούσες να με φωνάζεις...

—Το μωρό μ'ας! φιδύρισα και ξανάκλεισα τα μάτια.

—Μ'α σου έγραψα, είπα στον Ντούγκλας, κι' όμως δεν έλαβα άπάντησι...

Μουδειε το χέρι του και για πρώτη φορά άντελήφθηκα πώς το είχε δέμενο.

—Ήμουν άρρωστος, μου είπε γλυκά. Δυστύχημα με τ' έ-λεγο. Μ'η φοβάσαι, τώρα δεν έχω τίποτα, πέρασαν όλα. Το γράμμα σου που λες τ'όλας μ'α μ'α μ'α. Συγχρόνως έλαβα και τηλεγράφημα του Τζώρτζ...

—Ω, μικρούλα μου, πόσο ύπέφερες! Ήταν αλήθεια του Ντούγκλας αυτή ή φωνή; Ή τυφερή, ή εύγενική, ή καλή;

Κι' όμως εξακολουθούσε:

—Υπέφερα τόσο όσο όνόμιζα πώς με περιφρονούσες, πώς πραγματικά είχες μετανοιώσει... Κι' ή αλήθεια είνε ό,τι Ντούγκλας, τον έκοψα άκουμπώντας το χέρι μου στο δικό του, μ'η μι'ας πια για κείνες τις ήμερες. Δεν ξέραμε π'α οι δυο τί έκαναμε... Τώρα όμως ένα είνε βέβαιο, θετικό... Π'α είσαι ό πατέρας του παιδιού μου!

—Έσκυψε και μ' έφίλησε τυφερά. Και τότε ένοιωσα μέσα μου μι'α παράξενη άγάπη γι' αυτόν τον άνδρα, μι'αν άγάπη που δεν έμοιαζε με το αίσθημά μου για τον Σάμ... Αλήθεια, τί γινόταν ό Σάμ; Ποιος μου είπε πώς δεν είχε παντρευτῆ τη Σολάνζ; Πώς την είχε μάλιστα άπελπίσει; Τόσο το χειρότερο, έπρεπε κι' αυτός τώρα ν' άρχισῃ μι'α καινούργια ζωή, να δ'ορ μι'α καινούργια εύτυχία...

Τώρα όλη μου ή ζωή έμένα είνε ό άνδρας μου και το παιδί μου. Ποτέ δεν νοσταλγώ το παρελθόν. Το μέλλον μου χαμογε-λάει. Το μέλλον κοντά στον άνδρα που παντρευθήκα, στον άν-δρα που άγαπ'α...

ΤΕΛΟΣ

Απόδοσις: ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ—ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ.

ΒΑΒΟΥΛΟΝΙΑ

Κουδέντες της Σμυρνιάς

ΖΑΧΑΡΩΜΑΤΑ

— "Ηψησε βύσσινον, Ζαμφώ μου; Ρωτούσε ή Μαριάνθη του Τουργλή, τη Ζαμφώ έξω από την πόρτα της στον Ποδονίφτη.

— "Η Ζαμφώ έκούνησε το κεφάλι μελαγχολικά:

— "Αφ'εσέ με στον κα-μό μου, Μαριάνθη μου. Καλέ, από τα ψ'ες τάχω παστρεμένο και ξεκου-κου:σιασμένο και θ'α μ'α σαπίσι. Έχω κομμάτι ζάχαρη, μ'α δέ μου φά-νει. Φαντάσου να την παίρ-ναμε και με το θεσικά.

— "Η Μαριάνθη έγύρισε κι' είδε τ' άντι-κρινά παράθυρα κι' είπε:

— Καί όμως δεν ξέρω πώς τα κατα-φέρνουμε μερικές - μερικές και ψήνουμε άπ' ούλα.

— Μ'α ποιές, καλέ;

— Νά! Οι καρσίνες σου οι Σουρου-λούδες, μ'α και κόρη έχτες ήψήσανε και σ'η πελάτε και σήμερα άπιδάκι ρετσέλι. Τί να σου π'ω, κολάζεται κανείς, γιατί ή μά-να είνε χίρα κι' ή κόρη λειυτέρη και δ'ε λέω μεγάλο λόγο. Μ'α ή ζάχαρη δεν τ'ης λείπει!

— "Η Ζαμφώ έγινε κατακόκκινη από το θυμό.

—Κι' έγω να πνίγωμαι για έκατό δ'ρά-μια μονάχα. Γιατί είχα τρακόσα και τ'α-βαλα, θέλω μονάχα έκατό άκόμα να το ψήσω το ρημάδικό, να μ'η μου χαλάση.

— Στάθηκε μι'α στιγμή κι' ύστερα είπε:

— Μ'α θα παραφύλαξω να δ'ω από που ψωνίζουν αυτές, γιατί ό "Αντώνης ό μπα-κάλης δεν δίν'ι κανένους παραπάνω από κείνο που του πέφτει.

— "Η Μαριάνθη χαμογέλασε:

— Αυτές θάχουνε πιο μεγάλο χατήρι από μ'ας, είπε κι' έφυγε χαχαλίζοντας.

— "Η Ζαμφώ π'ηγε να σκάση. Κρύφτηκε πίσω από το παντζούρι της και παραφύ-λαγε τις Σουρουλούδες να δ'η πότε θα π'α-νε να ψωνίσουνε.

Μετά από λίγο, β'ηκε ή κόρη, μι'α με-λαχροινή κοπέλλα, όμορφη και άφράτη με μι'α ροζ γάζα στο κεφάλι της.

— Πού π'ας, καλέ "Αντίοπη; ρώτησε ή Ζαμφώ.

— Καλή ν'έρα, κόνα Ζαμφώ μου, στο μπακάλη πάω.

— Στο καλό, καλή στράτα!

Την άφησε να μ'η στο μπακάλικο της γωνιάς, και κατόπιν π'ηγε κι' εκείνη με τρόπο, που να μ'η κ'ανη θόρυβο.

— "Ο μπακάλης ό ίδιος έδενε το πακέτο της "Αντίοπης. "Η Ζαμφώ πλησίασε:

— Τί π'ηρες, "Αντίοπη μου;

— Λίγο, γ'αλό άλάτι, κόνα Ζαμφώ. Κα-λέ, δεν π'άνει αυτό τ' άλάτι, θαρρείς πώς δεν είνε καθόλου άρμυρό. Ήπ'ηρα μισή όκά.

— "Η Ζαμφώ όμως δ'ε γελάστηκε.

— Έχεις δίκιο, δεν είνε άρμυρό, είπε σαν μισοκακόμοιρη και με το νύχι της σ'χισε το χαρτί που κρατούσε ή "Αντίοπη.

— Από τη μικρή σχισμή χύθηκε επάνω στο δάχτυλό της ή καί λευκό.

— "Αχου σ'άδ'οκιά, παρνόντν καυμέ-νη, είπε κι' έσπερε στο δάχτυλο στα χείλη.

Κι' εύθ'ες ξεφώνισε:

— Καλέ, λάθος έκανε, σούδωσε ζάχα-ρη αντίς άλάτι, χριστιανή μου.

Και γυρίζοντας στον μπακάλη, είπε:

— "Αντώνη, κι' εμάς μ'α μ'ας ήγ'ε-νησε κι' εμείς ζάχαρη τρώμε και ρετσέλια ψήνουμε. Δόσε μου κι' έμένα μισή όκά γιατί θ'α σ'ε σπιουνάρω, κακόμοιρε!

— "Ο μπακάλης άσπρισε, ή "Αντίοπη ξε-πόρτισε.

— Κερά μου, λάθος ήκανα, μ'η φωνά-ζεις. Καλά, να σου δώσω λίγη κ' έσένα.

Την π'ηρε χαρούμενη και φεύγοντας, είπε:

— "Ε! Έξορμε κι' εμείς να ζαχαρώ-νωμε δ'α τα γλυκά, "Αντώνη, δεν είνε μο-ναχά οι Σουρουλούδες στη γειτονιά!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Τα βάσανα του Καραμπέτ

ΤΟ ΓΛΕΝΤΙ

— "Εχ'ες Κυριακή, Σουρ-πουίτσα είπε:

— Καραμπέτ, στο "Ι-γλυφάντα τα πααίναμε, "Αρτινάκης και "Αγαμνή καλεσμένοις εκεί, τα φά-με, τα πιού'α, μεγάλο ζαφέτι τα ένεταί.

— Τί τα πάραμε μα-τ'η, Σουρπουίτσα;

— Μονάχα ήρωή λιγά-κι τα πάραμε. "Αγαμνή είπε μπακαλιάρο τα ψή-ση δ'ε ταούκ γκιόκσου τα κ'ανη, μουσαφιλίκ τα ένεταί.

— "Ηπ'ηρα ήρωή μονάχα και λαφορέο ήμαμε τρεχατός στο "Ιγλυφάντα ήφ'α-ξαμε.

— "Αμάν, Σουρπουίτσα!

— Καραμπέτ, τί ένεταί;

— Γιαδ'ορμ, "Αγαμνή!

— Πέκ'ε! "Αρτινάκης εντά;

— Χ'τες βράντυ "Αθήνα ήμινε φουλ-αμένος να έρκεται.

Κι' άλλο μουσάφι ήρτανε, Βιλκινί με παινιτά τη, Κιβόρκ και ύναίκα του Ζα-ρουί, "Αζναβόρ, Σερκίζ, "Ανί, Μικι-ρνίτις, Μπαγός, Ρόζα, ούλο ήρωή μονάχα ήφ'ερανε, όμα τίποτα άλλο.

Μεσημέρι, "Αρτιν έρχεται, τυμωμένος πολυ κ'ανει.

— Τί ένεταί, "Αρτιν;

— Μπέ, τί τα ένεταί! Μπακαλιάρος γι'ι ντύο έντροπος π'ηρασε. Μπακαλιάρος νοσοηγέλικος είνε! "Αμάν, αμάν, τί τα φάμε;

— Ταούκ γκιόκσου τα φάμε, ν'έν πει-ράζει.

— Μπέ, ζάχαρη τ'άντα ντράμι ήγλυκός ένεταί; "Άλλο μπακάλ έφέντης ν'έν ντίνει.

— Ιστέ μπού! Ντοματοσαλάτας ήφ'αμε, ήρωή μ'ας ήφ'αμε, νηστικός π'ισω ούλο παρέα γυρισμένος έηκε. "Αμάν, ζέφκι βάσανο είνε!

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΠΟΛΥ ΣΩΣΤΑ

Είνε νύχτα. Μέσ' στη συζυγική κρεβ-δατοκάμαρα άκούεται φοβισμένη ή φωνή της συζύγου.

— Γιάννη, ξύπνα. Σήκω επάνω.

— Τί συμβαίνει;

— Ένα ποντίκι στη γωνία του δωμα-τίου.

— "Οχ, άδελφέ! "Αφ'εσέ με ήσυχο. Γάτος είμαι εγώ!

ΑΠΟ ΠΟΤΕ ;

— "Ο πατέρας. — Δεν ντ'έρεσαι,

Τό λακριντί του Θρασ ύβουλα

ΠΕΡΙ ΚΕΡΜΑΤΑ

Τα χάρτινα τα κέρ- (ματα) μεγάλη π'ηραν φόρα και τα παληά άποσύ- (ρονται) από την... κυκλοφόρα.

Τα χάρτινα κατάρη- (σαν) για πάντα τα νικέλινα και στενοχώρησαν πο- (λύ) τον πονηρό τον "Ελ- (ληνα).

γιατί με δυο δεκάρικα και δυο "Ποσειδωνίεσ καμαρωτός έπ'ερναγε από τις γειτονίες.

— "Εβούταγε το χέρι του, δαθεία μέσα στην τσέπη όταν κυαλάριζε καλά πώς ή μικρή τον βλέπει.

Τα κέρματα... κουδούνιζε σαν γ'ίδα στο μαντρί κι' ή δεσποινίς τον έπαιρνε για καναν... Γ ο υ λ ι α ν τ ρ η ι

Τώρα χωρίς κουδούνισμα καί... «κάμαρες γαζέττα» δ'ε συγκινείαι δυστυχώς καμμι'α σουφραζέττα.

— "Η δεσποινίς δεν κόβεται άλλ' ούτε κι' ή μαντάμ αφού περνάς... ά θ ό ρ υ δ α σαν τά... κ α ι ν ο ύ ρ γ ι α τ ρ α μ !

— "Αλλά και με τα χάρτινα, αυτά που δ'ηλ'καν ήτοι, αν κ'ανης, άδερφάκι μου πώς «σ'ας λιγάκι μύτη», μπορείς να κ'ανης πάταγο με μερικά δεκάρικα γιατί θ'α τα περάσουνε, ματσάκια από... χ ι λ ι ά ρ ι κ α ι

Είνε καλά τα νέα μας τα κέρματα, ρε Νάντια, και σαν τις άλλες τις βολ'ε να μ'η μου π'ας ενάντια.

— "Αντίρρησι δεν δέχομαι, παρακαλώ, καμμι'α, έκτός αν έχης να μου π'ης για την "Ακαδημία, όποτε, πιστορικά μου, θ'ε να σου π'ω και μ'αράδα, γιατί το πράγμα προ πολλού κι' έγω το π'ηρα κάβο.

Και στού Λαγού τον καφ'η που είμαι ταχτικός το πράμα το συζήησα...

— "Ακαδημαϊκός. Κι' είπα στούς μάγκες α'υθωρε! κι' έν π'εση συντομία π'ες βόλ'αν στα δεκάρικα και την "Ακαδημία καθ' ό,τι άκαδημαϊκοί στη σάλα της συχνάζουνε, που πάντοτε τούς λόγους τους...

— δ ε κ α ρ ι κ ο υ ς τους δ'αζούνε.

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Και δια την παροχήτητα: Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Κωστάκη, να λ'ες κουταμάρες; Έγώ ο-ταν ήμουν μικρός, δεν έλεγα ποτέ μου κουταμάρες.

— "Ο μικρός γυιός. — "Αλήθεια; μ'αμπα; Μ'α, τότε... από πότε άρχι-σες;...

ΠΟΤΕ ΘΑ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕ

— "Ο μικρός γυιός. — Μ'αμπα, γιατί ή νύκη παρουσιάζεται πάντοτε με μορφή γυναίκας;

— "Ο μ'α μ'α π'ας. — Έχε ύπομονη μερικά χρόνια, παιδί μου. Όταν μεγα-λώσης και παντρευθής, θ'α καταλάβης το γιατί.

Είμαι χαρκτηρής δειλού, κι' όμως μ' έναν τέτοιο χαρακτήρα μπόρεσα εγώ, ο Άνρ' Ντυβάλ, να γίνω αξιωματικός του ναυτικού, από μεγάλη αγάπη προς το επάγγελμα αυτό. Ακόμη είμαι και τρελλά ερωτευμένος με την Ζινέτ Μωρ, την κόρη του ναυάρχου διοικητού μου. Είπε είκοσιτρίων χρόνων περίπου, όσο δηλαδή είμαι κι' εγώ, μα μόλις φαίνεται δεκαοκτώ. Είνε μικρό σωμα, ευκίνητη, με λεπτό θε λούδινο δέρμα, υπέροχα καστα να μάτια και καστανά μαλλιά. Με λίγα λόγια πολύ χαριτωμένη. Κι' εγώ δεν είμαι ψηλός, θα ήμουν δε μάλλον άσχημος, αν δεν είχα πολύ ωραία ξανθά μαλλιά—μή με περάσετε για εγωιστή—τα οποία κρύβουν κάθε τυχόν έλλειψη. Ακόμη, μου πάει πολύ καλά η στολή μου.

Την Ζινέτ την γνώρισα σε μία ναυτική έσπερίδα. Απ' την πρώτη στιγμή με κατέκτησε η χάρι της. Ήταν πολλοί εκείνοι που της έκαναν κόρτε. Μα εκείνη δεν ενδιαφερόταν και φαινόταν μάλλον να στενοχωρηθεί. Τελευταίως, άγνωστον γιατί, απέκρουσε μία πολύ κολακευτική πρόταση.

Μ' έτοποθέτησαν στο υπόδρυχο «Γός». Είνε ένα νεώτατο υπόδρυχο, το οποίον φέρει ακόμη ένα μηχανήμα που εφευρέθηκε τελευταία. Πρόκειται για ένα μηχανήμα το οποίο, όταν, για έναν ιδιόπητο λόγο, το υπόδρυχο, πάθη βλάβη κάτω από την επίπνευσι και οι μηχανές του δεν λειτουργούν πια, τίθεται αυτό μάτως εις λειτουργίαν και το σκάφος αναδύεται. Το μηχανήμα μ' εινε τοποθετημένο στη πλώρη του σκάφους, μέσα σ' ένα μικρό ανεξάρτητο διαμέρισμα, ονομαζόμενο «θάλαμος Γ» προς τιμήν του εφευρέτου.

Έπειτα από την ειδικήν άδεια, τέσσερις κυρίες θ' ανέβαιναν εκείνο το απόγευμα στο σκάφος για να παρακολουθήσουν μία δοκιμή.

Ο πλοίαρχος Μπωμάρ, μεγάλος αδελφός της Ζινέτ, ώριστη συνοδός των κυριών Είχε την έμπνευσι να πάρη μαζί του και την αδελφή του. Όστε θα την έβλεπα!... Η καρδιά μου χτυπούσε από συγκίνησι σ' αυτή τη σκέψι.

Είνε άκατανόητο αυτό που συνέβη εκείνο το απόγευμα. Και Κύριος οίδε τί θα συνέβαινε ακόμη. Οι κυρίες ανέθηκαν στο υπόδρυχο, αλλά με λύπη μου δεν είδα μαζί τους την Ζινέτ. Μα έπειτα από λίγο, την αντίκρισα νάρχεται με τον αδελφό της.

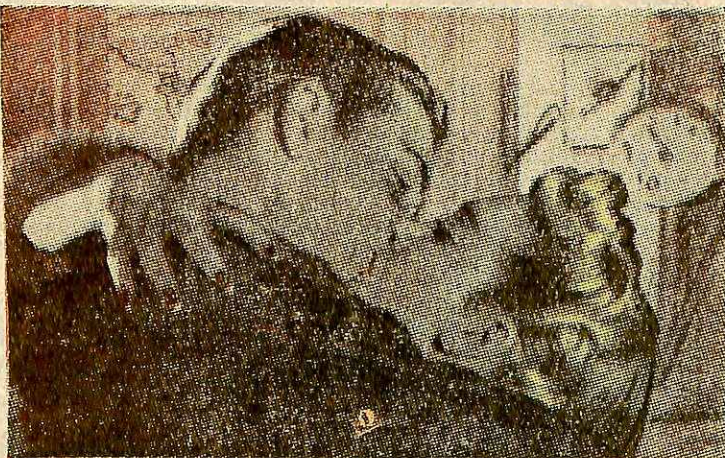
Αργήσαμε λίγο, αγαπητέ Άνρ', μου είπε εκείνος, γιατί η Ζινέτ συνάντησε τον γέρο Μπουτουέν, τον Διότη, ο οποίος την ανάθρεψε. Υπάρχει κανένας φύλακας στον θάλαμο «Γ»;

—Όχι, πλοίαρχέ μου. Άλλωστε, ο θάλαμος έχει μερικές ελλείψεις ακόμη. Δεν έχει τηλέφωνο, δεν υπάρχουν έπιπλα κι' ακόμη η πόρτα εινε ατελείωτη. Άνοιγοκλείνει μόνο απ' έξω.

Κατεβήκαμε όλοι μαζί. Έφθάσαμε στον θάλαμο «Γ». Η Ζινέτ έμπηκε πρώτη. Μα κάποιος εφώνασε τον πλοίαρχο, ο οποίος μου είπε:

—Σας παρακαλώ, συνοδεύσετε την αδελφή μου ως επάνω, αφού της δείξετε το μηχανήμα.

Πράγματι, άρχισα να της δείχνω να διάφορα εξαρτήματα του μηχανήματος, όταν ξαφνικά ένας κρότος ακούστηκε πίσω μας. Η πόρτα είχε κλείσει. Έτρεξα και προσπάθησα να την ανοίξω. Μα του κάκου. Άρχισα να χτυπά και να φωνάζω, αλλά δεν έλαδα καμμιάν απάντησι.

—Είμαστε κλεισμένοι, δυστυχώς, είπα στην Ζινέτ. Αυτή τη πόρτα δεν ανοίγει παρά μόνο απ' έξω.

—Κάποιος θα μ'ας ακούση. Πολύ άμφιβολο. Έδώ κοντά δεν εινε κανείς. Μα δεν πρέπει να φοβηθήτε τίποτε. Μόνο που θα στενοχωρηθήτε λίγο. Κάποιος ναύτης απρόσεκτος θα έκλεισε την πόρτα όταν το υπόδρυχο ξεκίνησε. Άκούτε τις μηχανές; Σε λίγο θα καταδυθούμε.

Ξαφνικά, έγινε δύσθυμος. Η εγκατάλειψις της θέσεώς μου και η κατάσταση στην οποία βρισκόμουν, μ' ετάραξαν πολύ. Έχτυπησα πάλη την πόρτα, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Δεν ακούστηκε παρά μόνο ο υπόκωφος κρότος των μηχανών και διάφοροι χτύποι στην καρίνα του υπόδρυχού.

Ξαφνικά, ένα βίαιο τράνταγμα έκανε την Ζινέτ να χάση την ίσορροπία της. Άφησε μία κραυγή τρόμου και στο δυνατό φως του ηλεκτρικού, νοιώθω το βλέμμα της ν' αναζητή, φοβισμένο, το δικό μου. Αυτά τα μέρη ήταν γεμάτα από συντρίμματα ναυαγίων. Έπάνω, σε κανένα απ' αυτά θα προσκρούσαμε. Μα δεν θάταν τίποτε σπουδαίο, γιατί δεν σταματήσαμε το δρόμο μας.

Με τέτοια λόγια προσπάθησα να την καθησυχάσω. Μα σε λίγο δεύτερος κλονισμός ακούλουθησε. Έξ ενστίκτου, η Ζινέτ ήρθε κοντά μου κι' ακούμπησε επάνω μου. Την συνεκράτησα με λεπτότητα, μα εκείνη έγειρε το κεφάλι της στον ώμο μου—και δεν ξέρω πώς συνέ-

βη—μου φάνηκε πως τα χείλη μου άγγιζαν το μέτωπό της. Ξαφνικά, ακούστηκαν βήματα απ' έξω. Η πόρτα άνοιξε κι' εφάνηκε ο Διότης Μπουτουέν.

—Μας έκλεισαν εδώ κατά λάθος, του είπε η Ζινέτ. Άλλά γιά σένα, καθώς και για όλους τους άλλους—ακούς; για όλους γενικώς—η δεσποινίς Μπωμάρ ήταν μόνη της κλεισμένη εδώ μέσα. Κατάλαβες, Μπουτουέν;

—Μάλιστα. Η Ζινέτ άπλωσε το μικρό της χεράκι με χαμόγελο κι' απομακρύνθηκε.

Δεν θέλησα να δικαιολογήσω την εγκατάλειψι της θέσεώς μου και με έθεσαν υπό κράτησιν. Δεν θέλησα επίσης ούτε στο ελάχιστο να έκθέσω την υπόληψι της δεσποινίδος Μπωμάρ κι' αποφάσισα να τα ύ-

ποιστώ όλα. Ο Μπουτουέν ανέφερε ότι η Ζινέτ δρέθηκε κλεισμένη μόνη της μέσα στον θάλαμο «Γ». Και αν η ανάκρισις η οποία διεξήχθη ήθελε αποδείξει την αλήθεια, κανείς δεν θα με κατηγορούσε ότι επέζητησα να την έκθω για να μου την δώσουν δια της βίας. Υπήρχε, άλλως τε, τόση διαφορά μεταξύ μας! Αυτή πλουσία κι' από παλιά οικογένεια, ενώ εγώ, φτωχός κι' από μικραστική οικογένεια.

Ήμουν βυθισμένος στις σκέψεις μου, όταν έχτυπησαν την πόρτα μου. Άνοιξα και βλέπω τον αδελφό της Ζινέτ.

—Τι σημαίνουν όλ' αυτά; μ' έρωτῶ. Τι σκοτεινή Ιστορία εινε αυτή; Η αδελφή μου ίσως μπορέση να καταθέση κάτι ελαφρυντικό για σάς.

—Η δεσποινίς Μωμάρ εινε ξένη προς την υπόθεσι, του άπήντησα με σταθερότητα.

—Δεν το πιστεύω αυτό... Έν πρώτοις, μίαν έρώτησι παρακαλώ. Άγαπάτε την αδελφή μου;

—Πλοίαρχέ μου!, εψιθύρισα κατάπληκτος.

—Απαντήστε μου, διάβολε! —Ναι, την αγαπῶ μ' όλη μου την ψυχή. Μα είμαι έτοιμος να φύγω αν διατάξετε. Θα ζητήσω μετάθεσι.

—Ναι, την αγαπῶ μ' όλη μου την ψυχή. Μα είμαι έτοιμος να φύγω αν διατάξετε. Θα ζητήσω μετάθεσι.

—Σιγά-σιγά, φίλε μου, μὴν κάνετε έτσι. Η στάσις σας αξίζει να σας βγάλω απ' τη στενόχωρη θέση! που βρισκόσαστε.

»Η αδελφή μου εινε μιά νέα αισθηματική και πολύ δειλή. Τρομάζει μήπως ο σύζυγός της

τύχη να εινε ατταρχικός ή άπότομος ή μήπως την πάρη μόνο για την προίκα της. Για τους λόγους αυτούς έχει αποφασίσει να μὴν παντρευτή παρά έναν άνδρα με χαρακτηριστικά σαν το δικό της. Ξέρετε ότι οι ψυχολογικές μελέτες με ενδιαφέρουν κι' ασχολούμαι μ' αυτές. Σας επρόσεξα λοιπόν και τους δυο σας. Εκείνη δρέθηκε σε αμνηχανία μέσα στον κύκλο των θαυμαστών της. Έσεις σεπτικος, συνεσταλμένος, εδιστάζατε να την πλησιάσετε. Εύτυχως, διάβολε, που ή έπαγγελματική σας ικανότης δεν έχει τα ίδια ελαττώματα. Είπα το άτομικό σας φύλλο και εινε εξαιρετικό. Άνεγνώρισα πως οι χαρακτηρισες σας και ή αισθηματική σας συνέπιπταν τελείως. Παρ' όλ' αυτά όμως δεν επήρατε την απόφασι να έκδηλωθήτε. Θα χρειαζόταν κανένα έκτακτο συμβάν για να φανερωθούν τα άμοιβαία αισθήματά σας. Η δοκιμή του «Γόθους» κι' ο θάλαμος «Γ» μου έδωσαν αυτή την ευκαιρία. Έσεις οι δυο επήκατε εκεί μέσα κι' εγώ έκλεισα την πόρτα πίσω σας.

—Έσεις ;... —Ναι! Και φαίνεται ότι ή δοκιμή επέτυχε τέλεια, αφού εφθάσαμε μέχρι του σημείου να φιλησετε την αδελφή μου. Τέλος έκθέσατε με την διαγωγή σας την αδελφή μου. Νομίζω όμως ότι ή προσβληθείσα εινε δισταθειμένη να δεχθή την επανόρθωσι.

—Δέχεται; εφώνασα σαστισμένος. —Ελάτε! Η προφυλακίσις σας διεκόπη. Έχετε πέντε λεπτά καιρό να έτοιμασθήτε. Θα φάτε μαζί μας και κατόπιν θα κάμετε την πρότασί σας.

Η Ζινέτ εινε μνηστή μου. Είμαι τρελλά εύτυχισμένος. Το φθινόπωρο θα γίνουν οι γάμοι μας. Οι συνάδελφοί μου τριβουν τα μάτια τους.

—Εσύ, ο τόσο φοβισμένος, μου λένε διαρκώς, να ζητήσης την κόρη του ναυάρχου και να σου τη δώσουν; Πώς πήρες αυτό το θάρρος;

—Μ' έσωσε ή δειλία μου. ΑΡΝΕ ΒΙΛΑΡ

ΑΠΑΙΣΙΟΔΟΣΑ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

★ Η ευτυχία δεν εινε παρά ένα όνειρο, ενώ ή δυστυχία εινε πραγματικότητα.

★ Οί μυίγες γεννιούνται για να τρώγονται από τις άράχνες και οι άνθρωποι από τις θλίψεις.

★ Δεν ξέρω τί εινε ή άλλη ζωή, ξέρω όμως ότι αυτή εδώ εινε μιά πολύ κακή άσπειότης.

★ Δεν είμαστε παρά τα παίγνια της άμφιβολίας και της πλάνης.

★ Οί μύγες γεννιούνται για να τρώγονται από τις άράχνες και οι άνθρωποι από τις θλίψεις.

★ Δεν είμαστε παρά τα παίγνια της άμφιβολίας και της πλάνης.

★ Οί μύγες γεννιούνται για να τρώγονται από τις άράχνες και οι άνθρωποι από τις θλίψεις.

★ Δεν είμαστε παρά τα παίγνια της άμφιβολίας και της πλάνης.

★ Οί μύγες γεννιούνται για να τρώγονται από τις άράχνες και οι άνθρωποι από τις θλίψεις.

★ Δεν είμαστε παρά τα παίγνια της άμφιβολίας και της πλάνης.

★ Οί μύγες γεννιούνται για να τρώγονται από τις άράχνες και οι άνθρωποι από τις θλίψεις.

Προς ανακάλυψιν της χώρας των άστέρων

Διαπλανητικά ταξίδια

θα πραγματοποιηδούν κάποτε

ΕΝΑ ΠΡΟΝΟΜΙΟ
ΤΗΣ ΓΕΝΕΑΣ ΜΑΣ

Μια μόνη γενεά, ή δική μας, μπόρεσε να παρακολουθήσει την καταπληκτική εξέλιξι των μέσων μεταφοράς και ή θρύλος του Ίκαρου μετεβλήθη σε έμπειρικά συγκοινωνιακά μέσα με πολλαπλά δρομολόγια, και σε στρατιωτικά αεροπλάνα, των οποίων την καταστρεπτικότητα εδοκίμασε και δοκιμάζει ή γενεά μας. Ειναι όμως λογικό να παραδεχθούμε ότι ή αεροπορία βρίσκειται στο τέρμα των προόδων της; Η μάλλον θα δούμε λίαν προσεχώς την πραγματοποίησι ενός παλαιού όνειρου της άπογείωσης του ανθρώπου προς ανακάλυψιν της χώρας των άστέρων; Όπως τα μικρά παιδιά, που θέλουν να πιάσουν ή βλέπουν, έτσι και οι μεγάλοι επόθησαν ανέκαθεν ν' ανέδουν στη Σελήνη ή τον Ήλιο. Ήταν το όνειρο του Λουκιανού, του Συροού ντε Μπερζεράκ, του Ίουλιου Βέρν και τελευταίως, το 1901, του Ουέλς, που περιέγραφε μιά μυστηριώδη σφαίρα προσωρισμένη να μεταφέρει ανθρώπους στη Σελήνη.

ΌΤΑΝ ΘΑ ΜΕΤΑΚΟΜΙΣΩΜΕ...ΣΤΟΝ ΕΡΜΗ

Ο Φρειδερίκος Ζολλιό, ο σύζυγος της θυγατέρας της Μαρίας Κιουρί, σε μιά πρόσφατη διάλεξι του υπεστήριξε ότι πρέπει πρώτα ν' ασχοληθούμε με την έκσφενδονισι μιάς οδίδος, της οποίας να μὴ επιβιάνη ο άνθρωπος. Η άφιξις της στη Σελήνη θ' αναγγελθή με ένα μέσον που θα ειναι εύκολο να φαντασθούμε. Η οδός αυτή δταν θα έγγιση την επιφάνεια της Σελήνης, θ' αποβάλλη μιά λωρίδα ύλης, άσπρη ή μαύρη, μήκους 50 και πλάτους 50 έπίσης μέτρων. Η λωρίς αυτή μπορεί να ειναι από ύφασμα ή καπνό και θα εινε όρατη από την Γη.

Όσον άφορά την χρησιμότητα των διαπλανητικών αυτών ταξιδιών, οι γνώμες εινε διχασμένες.

Ο Ζολιό, στην όμιλία του, συνεφώνησε με τη γνώμη του μεγάλου Άγγλου αστρονόμου Τζαίμς Τζώνς, που λέγει: «Η Γη μιά μέρα θα έχη εξαντλήσει την έναποθηκευμένη της έ-

κα και πρακτικά αποτελέσματα των πτήσεων στην ύψηλή ατμόσφαιρα. Από είκοσι πέντε έτών ή κατάκτησις του αϊθέρος έχει ξεφύγει από τα σύνορα της φαντασίας και επέρασε στο στάδιο όχι των άποτελεσματικών πραγματοποιήσεων, αλλά των σχεδίων.

ΌΤΑΝ ΘΑ ΜΕΤΑΚΟΜΙΣΩΜΕ...ΣΤΟΝ ΕΡΜΗ

Ο Φρειδερίκος Ζολλιό, ο σύζυγος της θυγατέρας της Μαρίας Κιουρί, σε μιά πρόσφατη διάλεξι του υπεστήριξε ότι πρέπει πρώτα ν' ασχοληθούμε με την έκσφενδονισι μιάς οδίδος, της οποίας να μὴ επιβιάνη ο άνθρωπος. Η άφιξις της στη Σελήνη θ' αναγγελθή με ένα μέσον που θα ειναι εύκολο να φαντασθούμε. Η οδός αυτή δταν θα έγγιση την επιφάνεια της Σελήνης, θ' αποβάλλη μιά λωρίδα ύλης, άσπρη ή μαύρη, μήκους 50 και πλάτους 50 έπίσης μέτρων. Η λωρίς αυτή μπορεί να ειναι από ύφασμα ή καπνό και θα εινε όρατη από την Γη.

Όσον άφορά την χρησιμότητα των διαπλανητικών αυτών ταξιδιών, οι γνώμες εινε διχασμένες.

Ο Ζολιό, στην όμιλία του, συνεφώνησε με τη γνώμη του μεγάλου Άγγλου αστρονόμου Τζαίμς Τζώνς, που λέγει: «Η Γη μιά μέρα θα έχη εξαντλήσει την έναποθηκευμένη της έ-

νέργεια, όποτε δεν θα ειναι δυνατόν να υπάρξη επάνω σ' αυτήν ζωή βιολογική. Έαν θέλωμε να διατηρήσωμε το ανθρώπινο γένος, πρέπει να σκεφθούμε να μετακομίσωμε τους ανθρώπους στην Άφροδίτη ή στον Έρμη. Και πρέπει από τώρα να λάβωμε τα κατάλληλα μέτρα.

ΤΑ ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΜΕΣΑ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΓΟΝΟΙ ΜΑΣ

Θα δρεθ ή όμως τρόπος για να πραγματοποιηή ή σκέψις του Άγγλου αστρονόμου; Ο ανθρώπινος νους θα βρη το μέσον να μεταφερθή ο άνθρωπος στα άστρα πρό του τέλους του κόσμου, που θα έλθη, κατά τους υπολογισμούς των αστρονόμων, μετά δέκα εκατομμύρια αιώνες;

Πιθανόν να διερωτώνται πολλοί τί μας ενδιαφέρει ή λύσις του προβλήματος. Και όμως, ή έρευνα της έπιστήμης, που επροκάλεσε πολλές φορές τον σαρκασμό, μ'ας έδωσε τον άμτο, το αυτοκίνητο, το αεροπλάνο. Οι έπιστημονικές έργασίες, κι' εκείνες ακόμη που φαίνονται μάταιες και άγονες, ειναι το σημείον της αφετηρίας άπρόοπτων συνεπειών, δταν γίνονται με συνείδησι και άρμοδιότητα.

Οι πρόγονοί μας δεν θα ξεσπούσαν τάχα σε γέλια όταν άκουαν να γίνεται λόγος περι άμάξης κινουμένης χωρίς άλογα, περι ήπταμένης μηχανής, περι ενός μηχανήματος, τέλος, με το οποίο μπορούμε να συνδιαλεγώμεθα από την μιά άκρη του κόσμου στην άλλη;

ΜΑΡΣΕΛ ΜΠΟΛΛ

Το πρώτο ραντεβού της Ρίτας πρέπει να εινε πολύ σύντομο, εί δυνατόν... Για να άφήση την γοητεία του άπηγορευμένου. Αν ή Ρίτα άρέσει στον Ριρή εκείνος θα την προσκαλέσει άναμειβόλως και σε δεύτερο... Η Ρίτα θα φανή πολύ διστακτική στην άρχή.Θα προβάλλη χίλιες-δυο προφάσεις, ιδίως φόβους μήπως παρεξηγηθή απ' το σπίτι και τους δικούς της.

Τότε ο Ριρήθ θα άναγκασθή να προβή σε προσβέτους έξομολογήσεις και διαβεβαιώσεις περι της ειλικρινείας του αίσθήματος του... Και θα πείση την Ρίτα.

Απ' εδώ κι' έμπρός, τα δυο έρρημα καρδιά που συναντήθηκαν στα άνοιχτά του πελάγους της ζωής θα τραβήξουν μαζί τον δρόμο τους. Θα ρίξη το ένα στο άλλο ένα σχοινί... Και θα δεθούν μαζί, για να κάμουν το ταξίδι τους ένωμένα.

Κι' αν πραγματικά, ή συμπάθεια και ή έκτιμησις άποτελόν την μόνη πηγή του έρωτός των, θα όρισθούν κάτω απ' το φεγγάρι ένα βράδυ ότι ειναι έτοιμοι να υποφέρουν, να γελάσουν να κλάψουν, ν' αγωνισθούν, να εύτυχήσουν μαζί σ'ι ζωή...

Μιά πάντα μαζί...

Το πρώτο ραντεβού θα έχη κάμει το θαύμα του...

ΜΙΧ. ΧΑΝ.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ
ΡΑΝΤΕΒΟΥ

(Συνέχεια εκ της σελ. 21)

Ρίτα, πρέπει να ειναι ή έξωτερική εμφάνισις της. Οι άνδρες συχαίνονται το χτυπητό και εξεζητημένο ντύσιμο. Θέλουν ή γυναίκα που αγαπούν να δείχνη όλη την όμορφιά και τα κάλλη της, αλλά με σεμνόν τρόπο. Κολακεύονται, να θαυμάζη ο κόσμος την γυναίκα που συνοδεύουν. Άγανακτούν όμως όταν τον θαυμασμό αυτόν τον προκαλεί ή ίδια ή συνοδός των με το τολμηρό ντύσιμό της...

Το χτένισμα της Ρίτας πρέπει κι' αυτό να ειναι άλλο και «άφελές». Οι άνδρες τρέφουν μίαν ιδιαίτερη αδυναμία στα μαλλιά της «καλής» των και δεν τα θέλουν ποτέ «περμανανταρισμένα» και καλοσιδερωμένα σαν περρούκες! Γιατί έτσι δεν τους δίδεται ή ευκαιρία ούτε να νοιώσουν το μεταξένιο χάδι τους επάνω στο πρόσωπό τους ούτε να μπλέξουν τα δαχτυλά τους μέσα στα χρυσάφενια κύματά τους. Όσον άφορά το ρούζ, το κοκκινάδι του προσώπου και το ρίμμελ, αυτά θα ήταν φρόνιμο να μείνουν σχεδόν άχρησιμοποίητα, γιατί έτσι ή Ρίτα θα έχη την μοναδική ευκαιρία να πη στον Ριρή:

—Δεν έβαλα σήμερα ούτε ρουζ, ούτε ρίμμελ, γιατί δεν ξέρω αν σου άρέσουν...

Και ο Ριρήθ—να ειναι δεβάσις περι αυτού ή Ρίτα—θα συγκινηθή βαθεία από την λεπτή αυτή χειρονομία της...

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΓΑΜΟ...

Το πρώτο ραντεβού της Ρίτας πρέπει να εινε πολύ σύντομο, εί δυνατόν... Για να άφήση την γοητεία του άπηγορευμένου. Αν ή Ρίτα άρέσει στον Ριρή εκείνος θα την προσκαλέσει άναμειβόλως και σε δεύτερο... Η Ρίτα θα φανή πολύ διστακτική στην άρχή.Θα προβάλλη χίλιες-δυο προφάσεις, ιδίως φόβους μήπως παρεξηγηθή απ' το σπίτι και τους δικούς της.

Τότε ο Ριρήθ θα άναγκασθή να προβή σε προσβέτους έξομολογήσεις και διαβεβαιώσεις περι της ειλικρινείας του αίσθήματος του... Και θα πείση την Ρίτα.

Απ' εδώ κι' έμπρός, τα δυο έρρημα καρδιά που συναντήθηκαν στα άνοιχτά του πελάγους της ζωής θα τραβήξουν μαζί τον δρόμο τους. Θα ρίξη το ένα στο άλλο ένα σχοινί... Και θα δεθούν μαζί, για να κάμουν το ταξίδι τους ένωμένα.

Κι' αν πραγματικά, ή συμπάθεια και ή έκτιμησις άποτελόν την μόνη πηγή του έρωτός των, θα όρισθούν κάτω απ' το φεγγάρι ένα βράδυ ότι ειναι έτοιμοι να υποφέρουν, να γελάσουν να κλάψουν, ν' αγωνισθούν, να εύτυχήσουν μαζί σ'ι ζωή...

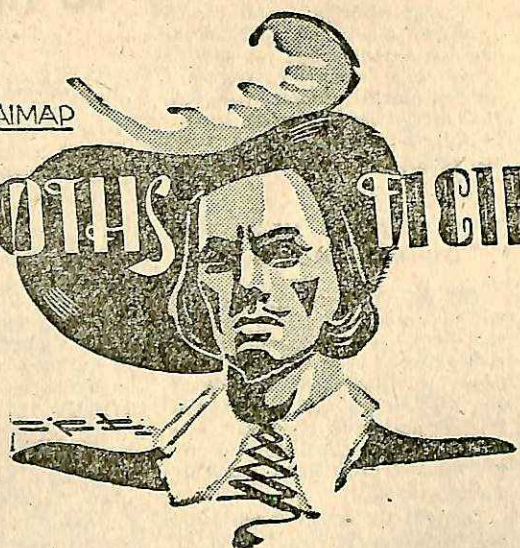
Μιά πάντα μαζί...

Το πρώτο ραντεβού θα έχη κάμει το θαύμα του...

ΜΙΧ. ΧΑΝ.

ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΑΙΜΑΡ

ΠΙΠΟΙΤΗΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ

ΜΙΑ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΡΙΟΥ ΜΙΣΟΥΣ ΚΑΙ ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ

13ον

—Όποτε ζήτε καί οι δύο; Καί διαφύγατε την έκδίκησίν μου; Θέλετε λοιπόν να συνεχίσωμε τον αγώνα;

—Πιθανόν καί κανείς δεν ξέρει αν αυτή τη φορά δεν θα είμαστε έμεις οι νικηταί.

Ο Λαπάντας εξέσπασε σε ένα σαρωμένο γέλωτα.

—Θα άστειεύσαι άσφαλώς, Γκαστόν, είπε. Ποίος θα μπορούσε να με έμποδίση να σου φυτέψω μιá σφαίρα στο κεφάλι, αν αυτή ήταν ή επιθυμία μου;

—Κανείς βέβαια. Καί όμως δεν θέλεις να με σκοτώσης. Γιατί, αν τό ήθελες, θα τό είχες κάμει.

—Ένας ευπατρίδης δεν σκοτώνει ποτέ έναν αντίπαλο, που βρίσκεται κατά γής. Άλλ' απάντησέ μου γιατί ήλθες εδώ; Έάν μου έμεινούσε με έλικρινεία, ίσως αυτό να συντελούσε στην άπελευθέρωσί σου...

—Θα σου πώ ό,τι μου είναι δυνατόν, απήντησε ό αϊχμάλωτος. Γνωρίζεις βέβαια τον δούκα ντελλά Τόρρε...

—Εξ όνόματος μόνον...

—Εγώ όμως τον γνωρίζω περισσότερο, απήντησε ό αϊχμάλωτος. Εύρίσκουμαι σε σχέσεις μαζί του, καθώς επίσης με την σύζυγο καί την κόρη του. Γι' αυτούς ήλθα εδώ. Τους μισώ καί θα ήμουν πρόθυμος να παραιτηθώ από κάθε έκδίκησιν εναντίον σου, αν ό δούξ καί ή οικογένειά του μου παρέδιδον. Οι λόγοι του μισους μου δεν σ' ενδιαφέρουν...

—Δεν έπιμένω να τους μάθω, είπε ό Λαπάντας.

Επηκολούθησε μιá μικρά σιγή μεταξύ των δύο άνδρων.

—Επειτα ό Λαπάντας είπε:

—Μολονότι κατήντησες ληστής, νομίζω ότι θα άπομένουν ακόμη ανθρώπινα αισθήματα μέσα στην ψυχή σου. Μπορείς να μου δώσης τό λόγο σου σε ό,τι θα σου ζητήσω;

—Σου τον δίνω. Μήν ξεχνάς ότι είμαι ευπατρίδης.

—Οι όροι μου γιά να σε άπελευθερώσω είναι πολύ άπλοοί. Πρώτα-πρώτα, ό δούξ ντελλά Τόρρε είναι φιλοξενούμενος των Άδελφών της Άκτής. Θα μου ύποσχεθής λοιπόν ότι δεν θα έπιχειρήσεις τίποτε εναντίον του, έφ' όσον θα μείνη εδώ.

—Σου τό ύπόσχομαι.

—Δεύτερος όρος μου είναι ότι θα έγκαταλείψης εντός είκοσι τεσσάρων ώρών τό έδαφος του Αγίου Δομνίκου καί ότι δεν θα πατήσης ποτέ πιά τό πόδι σου εδώ.

—Τό ύπόσχομαι καί αυτό.

—Θα μου δώσης την ίδια ύπόσχεσι καί γιά τον άδελφό σου.

—Την δίδω, είπε καί πάλι ό αϊχμάλωτος.

—Σου άποδίδω την έλευθερία σου, Γκαστόν, έκαμε ό Λαπάντας. Μήν ξεχνάς όμως ότι ή ζωή σου θα βρίσκεται πάντα

στη διάθεσί μου...

Τή στιγμή εκείνη, δυνατός θόρυβος άκούσθηκε από τό μέρος του δάσου.

Ήταν οι σύντροφοι του Λαπάντα που έγύριζαν.

Εφέρνην τον άλλον φυγάδα.

Η συνοδεία έπλησίασε σε λίγο.

Ο Λαπάντας έκύτταξε τους δύο αϊχμάλωτους.

—Άφήστε τους έλεύθερους, διέταξε. Δεν μου χρειάζονται πιά.

Ο Λαστινιάκ —γιατί αυτός ήταν— έκύτταξε τον άδελφό του που έχαμογελούσε.

Ο Λαπάντας, μαζί με τους συντρόφους του, άπεμακρύνθησαν σε λίγο.

Τό βράδυ οι πειραταί κατεσκήνωσαν στη θάσι ενός μικρού λόφου.

Ο κ. ντ' Ορεγκόν μαζί με τον δούκα ντελλά Τόρρε, την οικογένειά του καί την άπαραίτητη συνοδεία, είχαν κατευθυνθί έν τώ μεταξύ προς τό Πόρ-Μαργκό.

Ο Λαπάντας έκείνο τό βράδυ δεν κατόρθωσε να κλείση μάτι. Χίλιες σκέψεις έστριφογύριζαν μέσα στο μυαλό του.

—Ίσως εφάρθηκε άσχημα, έσκέπτετο.

Ελπίζω όμως να μην μεταμεληθώ γιατί απέδωκα την έλευθερία σ' αυτούς τους δύο ανθρώπους. Η δικαιοσύνη του Θεού άς συμπληρώση έκείνο που ή ανθρώπινη άδυναμία δεν κατόρθωσε να φέρη εις πέρας.

Λίγη ώρα πριν από τά μεσάνυχτα, ό πειρατής έβγήκε από τη σκηνή του καί έπροχώρησε άσκαπα μέσα στο δάσος, άφου προηγουμένως παρέλαβε όλα τά όπλα του γιά πάλ ένδεχόμενον.

Ξαφνικά, άκουσε τον θόρυβο φωνών καί σε λίγο είδε μιá μεγάλη φωτιά στην είσοδο ενός από τά σπήλαια έκείνου που είναι τόσο συχνά σ' αυτή την περιοχή.

Ο Λαπάντας έπηρε όλες τις αναγκαίες προφυλάξεις καί έπροχώρησε αθόρυβα προς τά έκεί.

Δύο άνδρες ήταν καθισμένοι κοντά στη φωτιά.

Ο ένας ήταν ό Μπορντέξ. Ο άλλος ό Μπόθουελ.

Ο Μπορντέξ έλεγε:

—Είσαστε άποφασισμένοι να με ύποκούσετε;

—Ναί, απήντησε ό Μπόθουελ.

—Θαυμάσια, Μπόθουελ. Εφρονίσαστε να συγκεντρώσετε πληροφορίες, γιά κάποιο πρόσωπον, που έφθασε πριν από λίγο εδώ; Ποίος είναι αυτός οι πληροφορίες;

—Τό πρόσωπον αυτό άνήλθε στο άξίωμα που κατέχει σήμερα, χάρις στην έπιρρη τό βασιλέως Λουδοβίκου 14ου στην Ισπανική Αύλη. Άλλά τό πρόσωπον αυτό έχει πολλούς έχθρούς. Η Γαλλία καί ή Ισπανία είναι καί πάλιν έχθραί. Έτσι καί οι έχθροί του έσήκωσαν καί πάλι τό κεφάλι. Είμαι λοιπόν έπιφορτισμένος να σας πώ τά εξής:

Ο νέος αντίδισιλεύς του Περού θα ά-

ποβιδασθή στη Βέρα Κρούξ, γιά να περιμείνη εκεί τό γαλιόνι του Σιαγγρές καί να φύγη με αυτό γιά τό Καλλαν, που άπέχει δύο λεύγες μόνο από τη Λίμα.

—Αυτό είναι πολύ ένδιαφέρον, είπε ό Μπορντέξ. Θα ένώσωμε τις δύο μας έκδικήσεις...

—Είμαι άπολύτως σύμφωνος, είπε ό Μπόθουελ. Μόνον σε ένα σημείον δεν θα δεχθώ να σας ύπηρετήσω. Καί αυτό είναι ή κατάληψις της νήσου της Χελώνης. Ότιδήποτε καί να συμβή, θα θυμολομώ πάντα ότι ύπάρξα ένας από τους κυριώτερους Άδελφούς της Άκτής.

—Τά αισθήματα αυτά σας τιμούν, πλοίαρχε Μπόθουελ, είπε ό Μπορντέξ. Η έκδίκησις, αν έπιτύχη, θα μάς ίκανοποιήση έντελώς. Προς τό παρόν, λοιπόν, μπορούμε να έγκαταλείψωμε τό ζήτημα της Χελώνης.

Ο Λαπάντας έθεώρησε περιττόν ν' άκούση περισσύτερα. Ό,τι είχε μάθει ήταν άρκέτο.

Άπεμακρύνθη λοιπόν με ήσυχία καί έξαναγύρισε στην κατασκήνωσι των συντρόφων του.

Είπρετι, έσκεπτόταν, να άποτραπή με κάθε θυσία ό κίνδυνος που άπειλεί τον δούκα ντελλά Τόρρε καί την οικογένειά του.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΙΣ

Άφήσαμε τον Όλωναίο, τη στιγμή που είχε άπελευθερώσει την δεσποινίδα ντελλά Τόρρε από τά χέρια των Ισπανών.

Η καταδίωξις είχε παρأسύρει τους Φλιμπουστιέρους άρκετά μακριά.

Η Βιολέττα είχε λιποθυμήσει από τον τρόμο της καί ό Όλωναίος εύρέθηκε στην άνάγκη να την σηκώση στα χέρια του, γιά να την φέρη κοντά στους γονείς της.

Άλλ' ό νέος δεν έγνωρίζε τό δάσος καί γι' αυτό δεν άργησε να παραπλανηθή:

Σε λίγο, είχε χάσει τελείως τό δρόμο του καί δεν έγνωρίζε που να διευθύνη τά θήματά του.

Έν τώ μεταξύ όμως ή δεσποινίς ντελλά Τόρρε είχε συνέλθει από τη λιποθυμία της καί έχαμογελούσε τώρα προς τον σωτήρα της.

—Ό! κύριε, είπε, πώς θα μπορούσα να σας έκφράσω την εύγνωμοσύνη μου; —Άλλοίμονον, δεσποινίς, απήντησε ό Όλωναίος. Σας έσωσα πράγματι από ένα κίνδυνο, αλλά γιά να σας έκθέσω σε άλλον πολύ τρομερότερο. Βρίσκομαι από πολύ λίγον καιρό εδώ καί νομίζω ότι έχωμε τελείως παραπλανηθί...

—Αυτό είναι βέβαια δυσάρεστο, είπε ή Βιολέττα. Άλλά δεν φοβούμαι κοντά σας. Από τη στιγμή που σας έγνωρίσα, με έβουθησάτε τόσες φορές ως τώρα...

Είχε χαμηλώσει τά μάτια της, από τά όποια έκυλούσαν δάκρυα.

—Ό! δεσποινίς! έκαμε ό Όλωναίος. τί είμαι έγώ γιά να μου μιλάτε με τόση καλωσύνη;

—Είσθε άδικος, κύριε, είπε ή Βιολέττα. Η συμπάθεια που τρέφει επέναντί σας ό πατέρας καί ή μητέρα μου μου έπιβάλλουν να σας θεωρώ ως φίλον.

—Η φίλια αυτή, δεσποινίς, με κάνει εύτυχή.

—Μπορείτε λοιπόν να είσθε εύτυχής, κύριε; έκαμε ή Βιολέττα. Έγώ είμαι μιá δυστυχισμένη πριγκήπισσα, που ή ζωή της είναι γεμάτη από λύπες καί καταδίωξεις. Η μοναδική χαρά της ζωής μου είναι ότι όφειλω τη σωτηρία μου σ' έναν άγνόν Ιππότη.

—Ό όποιος διωξ, δεσποινίς, είναι ένας άτυχής Άδελφός της Άκτής, ένας άνθρωπος σκεδόν έκτός νόμου, συνεπλήρωσε ή Όλωναίος.

—Μήν τό λέτε αυτό, κύριε. Μέσα σε έλάνιστο διάστημα κατωρθώσατε να καταλάβετε μιá άξίολογη θέσι μεταξύ των Φλιμπουστιέρων σας. Ένας άνθρωπος θαρσάλεος καί τοληρούς, όπως σεις, δεν είναι δυνατόν παρά να ανέλθη σύντομα καί να διακηθή.

Επηκολούθησε μιá μικρή σιωπή, μεταξύ των δύο νέων.

—Βρίσκετε πώς είσθε άρκετά δυνατή,

δεσποινίς, έρώτησε σε λίγο ό Όλωναίος, γιά να συνεχίσωμε τον δρόμο μας ή προτιμάτε να με περιμένετε εδώ, έως ότου μporέσω να βρώ τους συντρόφους μας, γιά να έλθωμε έπειτα μαζί να σας παρΑλάδωμε;

—Ό! Όχι! είπε ή Βιολέττα. Θα σας ακολουθήσω όπουδηποτε. Δεν επιθυμώ να μείνω μόνη!

Ε συνεχίσαν σε λίγο τό δρόμο τους. Κάθε τόσο, ό Όλωναίος εξέκένωνε τό όπλο του, γιά να είδοποιήσει με αυτό τον τρόπο τους συντρόφους του. Άλλα χωρίς αποτέλεσμα.

Τό δάσος έσυνεχίζετο μονότονο καί ήταν άδύνατο στους δύο νέους να άνακαλύψουν κανένα ίχνος.

Ξαφνικά, όμως, αντήχησε μιá γλυκειά, κρυστάλλινη φωνή μέσα στη νύχτα.

Ήταν μιá γυναικεία φωνή, που φαινόταν να θγαίνει μέσα από τά φυλλώματα, τά όποια δίσχιζαν.

Οι δύο νέοι δεν άργησαν να άνακαλύψουν από που προήρχετο αυτή ή φωνή.

Μερικά λεπτά άργότερα, εύρέθηκαν έμπρός στη Μαργαρίτα, που έγνωρίζε όλες τις λεπτομέρειες του άπεράντου αυτού δάσου.

Η νέα τους επάνεφερε στο Πόρ-Μαργκό καί ή δόνα Βιολέττα επέστρεψε κοντά στους γονείς της.

Ο Όλωναίος έννοιωσε έναν πραγματικό σπαραγμό μέσα στην καρδιά του, όταν ήλθε ή στιγμή του χωρισμού.

Καί, αντί να γυρίση στο σπίτι του, έπροχώρησε προς τό μέρος της άκτής καί έκάρησε στη βάση ενός μικρού βράχου. Τά άστέρια έτρεμόσβυναν επάνω στον ούρανό καί οι σκέψεις του νέου έκυλούσαν πένιμες καί θλιβερές μέσα στο μυαλό του.

Ξαφνικά, έννοιωσε ένα χέρι που ήλθε να άκουμπήσθι άπλά επάνω στον ώμο του.

Ήταν καί πάλι ή Μαργαρίτα.

—Γιατί είσαι τόσο λυπημένος; έκαμε. Άγαπάς λοιπόν την δόνα Βιολέττα;

—Ό! Μαργαρίτα, είπε ό νέος. Την λατρεύω με όλη τη δύναμή της ψυχής μου!

—Τό ξέρω... τό έμάντευσα... είπε ή νέα. Την είδα προτού να φύγη μαζί με τους γονείς της καί μου άνέθεσε να σου πώ κάτι: Η Βιολέττα σε αγαπά καί θέλει να σε διαβεβάση ότι τίποτε δεν θα μporέση να σε βγάλι ποτέ από την ψυχή της.

Η νέα άνεστένεζε. Επειτα άπεμακρύνθη τρέχοντας.

Τό άλλο βράδυ, ό Λαπάντας επέστρεψε καί αυτός στο Πόρ Μαργκό.

Ο Όλωναίος του άφηγήθη τά πάντα καί δεν του άπέκρυψε την άγάπη του προς τη Βιολέττα, ούτε τά λόγια που ή νέα τ' είχε μεταβίβάσει διά μέσου της Μαργαρίτας.

Επειτα άπεφασίσθη μεταξύ των δύο άνδρων να έπιχειρήσουν έπιθεσι εναντίον του Σάν Χουάν ντελλά Μαγγουάνα, γιά να πάρουν υπό την κατοχή τους μερικά σημαντικά έγγραφα, που σύμφωνα με τις πληροφορίες τους, έπρεπε να βρίσκονται στα χέρια του Μπορντέξ.

Η έπιχειρήσις έγινε την επομένη καί έλ'αν μέρος σ' αυτή πολλοί από τους Άδελφούς της Άκτής, μεταξύ των όποιων καί ό Μπομπάρ, που διηύθυνε την έπιθεσι.

Τολμηροί όμως πάντα, οι πειραταί εισέωρησαν αιφνιδιαστικά μέσα στην πόλι, παρεβάσαν τό διοικητήριον, συνέλαβαν τον διοικητή δόν Άντώνιο Κόρονελ καί τον έκμαν αϊχμάλωτό τους, καθώς καί όλη την οικογένειά του.

Ο Μπομπάρ ώρισε σε 50000 πιάστρα τά λútρα της πόλεως καί συγχρόνως άνήγγειλε στον Κόρονελ ότι, αν τό ποσόν αυτό δεν κατεβάλετο έγκαίρως, αυτός καί πενήντα από τους έπιφανέστερους κατοίκους του Σάν Χουάν ντελλά Μαγγουάνα θα άπηνυχούσαντο.

Άλλ' ό σκοπός της έπιχειρήσεως αυτής δεν ήταν ή κατάληψις της πόλεως, όσον κυρίως ή άνεύρεσις των πολυτίμων έγγράφων, γιά τά όποια έμειλήσαμε.

Οι πειραταί, γιά να μάθουν τό μέρος όπου εύρίσκοντο αυτά τά έγγραφα, άναγ-

κάσθηκαν να προβούν σε πράξεις δίας καί φρίκης.

Έτσι, τό ίδιο βράδυ, τό μεγαλύτερο μέρος της φρουράς είχε φονευθί.

Τέλος, ένας στρατιώτης ύπεσχήθη να ύποδείξη στο Λαπάντα που έκρύπτοντο αυτά τά έγγραφα, με την ύπόσχεσι ότι θα του έχδριζαν τη ζωή.

Ο στρατιώτης αυτός ήταν μόλις είκοσι έτών καί ανήκε σε μεγάλη ισπανική οικογένεια.

Πράγματι δε ώδήγησε σε λίγο τον Λαπάντα στο σπίτι όπου έμενε ό Μπορντέξ, που, προνοητικός όπως πάντοτε, είχε διαλέξει την κατοικία του σε μικρή άπόστασι από των προμαχώνων.

Ο Λαπάντας συνωδέετο από τον Όλωναίο, τον Μοντμπάν, τον Τριμπάτωρ καί δύο άλλους Άδελφούς της Άκτής.

Οι πειραταί, με τά τσεκούρια στα χέρια, άρμησαν εναντίον της πόρτας του σπιτιού καί έκδοκίμασαν να την παραβιάσουν.

Άλλ' ό Μπορντέξ άγρυπνούσε.

Άφου λοιπόν άσχυράθηκε καλά μέσα στο σπίτι, παρέδωκε στον άδελφό του τά πολύτιμα έγγραφα καί του υπέδειξε μιá μυστική θύρα, από την όποια θα έδραπέτευε.

Άρχισε τότε να άδειάζη εναντίον των τ' πιστόλια του, θέλοντας να διευκολύνη την φυγή του Λαστινιάκ.

Σε μιá στιγμή όμως, οι πειραταί κατόρθωσαν να παραβιάσουν την πόρτα καί άρμησαν μαινόμενοι μέσα στο σπίτι.

Ο Μπορντέξ έσυρε τότε τό ξίφος του καί έξηκολούθησε να μάχεται σάν λέων.

Τέλος, κατόρθωσε να διασπάση τον κλοιό των έχθρών του καί να βγί έξω από τό σπίτι αυτό, όπου πλέον ή παραμονή του ήταν άδύνατη.

Οι πειραταί άρμησαν τότε προς τά χαρακώματα εις καταδίωξίν του.

Ο Μπορντέξ είχε όμως μιá καταπληκτική εύνησις καί, παρ' όλα τά τραύματά του, κατόρθωσε τελικώς να διαφύγη.

Δεν συνέβη όμως τό ίδιο καί με τον άδελφό του.

Περιπλανώμενος μεταξύ των όχυρωμάτων, έπεσε σε μιá στιγμή στα χέρια του Λαπάντα.

Ο πειρατής του έζήτησε τότε να του παραδώση τά έγγραφα, άπειλώντας ότι διαφορετικά θα τον έφόνευε.

Ο Λαστινιάκ όμως ήρνήθη καί έπηκολούθησε μιá τρομερή μονομαχία μεταξύ των δύο άνδρων.

Στό τέλος, ό Λαστινιάκ, έκυλίσθηκε κάτω νεκρός, με τό κεφάλι άνοιγμένο στα δύο.

Έτσι, τά πολύτιμα έγγραφα περιήλθαν στην κατοχή του Λαπάντα.

Οι πειραταί έκανόνεσαν κατόπιν τά ζήτήματα της άλωθείσης πόλεως καί έπέστρεψαν έπειτα στο Πόρ Μαργκό.

Ο Λαπάντας, άφου υπέβαλε την έκθεσί του στον κ. ντ' Ορεγκόν, διηυθύνθη

στο σπίτι του καί έκλείσθη στον κοιτώνά του.

Έκεί, άνοιξε τον φάκελλο καί έξεδίπλωσε τά έγγραφα που εύρίσκοντο μέσα σ' αυτόν.

Επειτα, άρχισε να τά διαβάξη με προσοχή.

Καθ' όσον έπροχωρούσε στην άνάγνωσί τους, τό βλέμμα του έλαμπε καί τό πρόσωπό του έπαίρνε μιá άγρία έκφρασι.

—Διάβολε! έκαμε στο τέλος Είμε μιá πάλη μέχρι θανάτου αυτή που πρόκειται να άρχισή τώρα. Έστω! Όποιάδηποτε κι' αν πρόκειται να είναι ή έκδασί της, θα την δεχθώ.

Μερικά λεπτά άργότερα, ό Όλωναίος έμπαινε στο δωμάτιό του.

—Η παρατεινόμενη άπουσία σου, άδελφέ, με άνησύχησε, είπε καί ήλθα να ιδώ τί συμβαίνει.

—Τίποτε... ή καλύτερα συμβαίνουν πολλά, έκαμε ό Λαπάντας, χωρίς να μporή να κρύψη την ταρχή του. Άκουσε, άδελφέ. Καθ' όλο αυτό τό διάστημα, έδιάβαξα τά έγγραφα που έπήρα από τον Λαστινιάκ. Τά έγγραφα αυτά περιέχουν τρομερές άποκαλύψεις. Μεταξύ άλλων, έπληροφορήθην άπ' αυτά όλες τις λεπτομέρειες της τρομερής σκευαρίας που είχε παρΑσκευασθί εναντίον του δουκός ντελλά Τόρρε καί της οικογενείας του.

—Εναντίον του δουκός ντελλά Τόρρε! έκαμεν ό νέος.

—Ναί. Άλλά μήν άνησυχής... Θα τά κανονίσωμε όλα καί έλπίζω ότι θα προλάβωμε τους αντίπαλους μας. Άκουσε ποιο είναι τό σχέδιό μου. Σ' καί ό Κερντοέκ θα δάψετε μαύρα τά μαλλιά καί τό πρόσωπό σας. Έτσι, δεν θα είναι δύσκολο να σας νομίσουν ως Άνδαλουσιανούς, άφου, άλλωστε, γνωρίζετε την Ισπανική.

Κατόπιν θα βρώ ένα πλοίο, επάνω στο όποϊόν θα φορτώσω μερικά μουλάρια καί διάφορα έμπορεύματα. Θα σας έφοδιάσω επίσης με τά άπαραίτητα ναυτιλιακά έγγραφα καί με πιστοποιητικά που θα δείχνουν ότι άγωνισθήκατε στο Φερρόλ. Έκατάλαβες ποιο είναι τό σχέδιό μου;

—Θα έμφανισθούμε ως Ισπανοί; —Άκριδώς. Δεν θα άγνοής βέβαια Στι ό Ισπανοί είναι οι πιο περίεργοι άνθρώποι του κόσμου. Θα ήporής λοιπόν να γυρίζης παντού, να μαθαίνης τά πάντα καί συγχρόνως να δίνης την έντύπωσι ενός άργοςχόλου. Επειτα, όταν κρίνης κατάλληλη τη στιγμή, θα άνάψης μιá μεγάλη φωτιά σ' ένα από τά γύρω ύψώματα γιά να με είδοποιήσης. Άμέσως τότε θα έμφανισθώ μαζί με τους συντρόφους μου, γιά να ιδούμε τί άλλο πρέπει να γίνη. Είσαι σύμφωνος;

—Απολύτως, απήντησε ό Όλωναίος.

—Α! εξέγασα! έκαμε ό Λαπάντας. Θα σου παραδώσω επίσης μερικά έγγραφα, τά όποια πρέπει να φροντίσης να παρΑδώσης στον δούκα ντελλά Τόρρε, έστω καί με κίνδυνο της ζωής σου.

Τρεις ημέρες άργότερα οι δύο νέοι ά-

ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

ΕΝΑΣ ΥΠΟΥΛΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

Πρέπει να γνωρίζωμε πολύ καλά τον εαυτό μας, γιά να μπορούμε να του χαρίσωμε όσο τό δυνατόν περισσότερο θέλητρο. Ο καθρέφτης είναι ένας καθηγητής της αισθητικής καί της άρμονίας. Από αυτόν μαθαίνωμε να βγάζωμε άνάγλυφα τό καλά που μας έδωσε ή γενναϊόδωρη φύσις καί πώς να διορθώνωμε τά λαττώματα που μας έφιλοδόρησε ή Ιδιοτοπία της. Καθίστα μπροστά στον τρίφυλλο μεγάλο καθρέφτη σας καί ρίξτε μιá ματιά σ' όλο σας τό σώμα: Ο καθρέφτης σας συμβουλεύει να περιορίσετε τό πάχος, που άρχίζει να σας βαρύνει. Τό λίγο πάχος που στρογγυλεύει τους ώμους, που γεμίζει τον λαιμό, δίνει άναμφιβόλως κάποια φρεσκάδα

καί νεανικότητα. Τό πάχος όμως είναι ύπουλος έχθρος καί εάν δεν τον νικήσετε άμέσως, θα καταστρέψη την όμορφιά σας. Από την πρώτη, λοιπόν, στιγμή που θ' αντίληφθήτε ότι παχαίνει, θ' άρχίσετε να κάνετε μιá σχετική δίαιτα στο φαγητό σας, ώστε να εξασφαλίσετε τη γραμμή του σώματός σας, που είναι όλη ή όμορφιά του. Εάν δεν προλάβετε, τό πάχος θα γίνη ή καταστροφή σας. Χρειάζεται, λοιπόν, μιá τακτική καί προσεκτική έπιτηρησις. Όταν περιποιησθε τό σώμα σας, διατηρείται περίφημα. Εάν τό παραμελήσετε θα καταστραφή.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

περιβιάζοντο σε μια έρημη ακτή της Κρούζ. Εφορτίσαν τότε τα έμπορεύματά επάνω στα μουλάρια, και άρχισαν να προχωρούν προς την πολίχνη Μαντελίν. Εκεί εγνωρίσθηκαν με τον δόν Πέντρο Γκάρσια, ο οποίος τους έβιολοξήνε στο σπίτι του και τους διηκούλυε στις διάφορες διατυπώσεις που απαιτούντο για να κανονίσουν τα έγγραφά τους. Κατόπιν εξέκίνησαν για τη βέρα Κρούζ.

ΕΜΠΡΟΣ ΣΤΟΝ ΔΟΥΚΑ ΝΤΕΛΛΑ ΤΟΡΡΕ

Ένα πρωί, μερικές ημέρες αργότερα, δυο πλούσιοι έμποροι ενεφανίζοντο έμπρος στην είσοδο του μεγάρου του ζου' κος ντελλα Τόρρε και εξήγησαν να τους επιτρέψουν να δείξουν μερικά πράγματα στην δούκισσα και στην κόρη της.

Η άδεια αυτή τους εδόθηκε και, σε λίγο, οι δυο αυτοί άνθρωποι έμπαιναν μέσα στο σπίτι.

Ο δούξ εκάθητο, εκείνη τη στιγμή στη βεράντα.

Τότε, ο ένας από τους δυο έμπορους έγκατέλειψε το σύντροφό του κι' έτρεξε κοντά του.

Έκαμε άμέσως μια βαθειά υπόκλιση και είπε:

—Κύριε δούξ, νομίζω ότι έχωμε συναντηθή και άλλοτε και υπό συνθηκών άρκετά πεσιόργους. Δεν μ' ένθυμείσθε λοιπόν, —Οχι, απήντησε ο δούξ. Το πρόσωπό σας μου είνε τελείως άγνωστο.

—Και όμως είμαι ένας από τους αλυσ' τέρους φίλους σας: ο Όλωναίος.

—Ο Όλωναίος; Έκαμε ο δούξ κατάπληκτος. Άλλ' αυτό είνε αδύνατον.

—Και όμως είνε πολύ δυνατόν, είπε ο νέος. Όσο για το σύντροφό μου, είνε ο Κερντοίκ.

—Άλλά πώς ήλθατε εδώ; Πώς κατωρθώσατε να εισχωρήσετε στη βέρα Κρούζ; Ο Όλωναίος του άφηγήθη τότε όλην όσα είχαν προηγηθή και του έμεινε για το πολύτιμο έγγραφο.

—Και τα έγγραφα αυτά τα έχετε; έρώτησε ο δούξ.

—Βεβαίως. Είναι στη διάθεσί σας.

Και, συγχρόνως, έδωκε ένα μικρό δέμα από το στήθος του και το έδωκε στον δούκα.

Έκείνος έσηκώθηκε άμέσως από τη θέση του και είπε:

—Με συγχωρείτε, φίλε μου. Άλλ' είνε ανάγκη να λάβω άμέσως γνώσιν αυτών των εγγράφων.

Έγκατέλειψε λοιπόν τον Όλωναίο και διευδύνθηκε στο έσωτερικόν του μεγάρου.

Θά έπέρασε ως μισή ώρα περίπου.

Ο Όλωναίος άγνοούσε το περιεχόμενον των εγγράφων και ή παρατεινομένη άπουσία του δούκως τον έκαμε ν' αντίληφθι ότι συνέβαινε κάτι σοβαρό.

Τέλος, μια πόρτα άνοιξε στο βάθος της βεράντας και ένας υπηρέτης με στολή έπροχώρησε προς το νέο.

—Θά έχετε την καλωσύνη να με ακολουθήσετε; είπε.

Ο Όλωναίος άκολούθησε τον υπηρέτη σε μια αίθουσα πολυτελώς έπιπλωμένη.

Ο δούξ ήταν πεσμένος σ' ένα κάθισμα και τα ναρκητοριστικά του είχαν φρικωδώς αλλοιωθή.

—Το μυστικό που περιέχεται σ' αυτό το έγγραφο, είπε, είνε τρομερό. Πρέπει να σας το κάμω γνωστό.

—Η έμπιστοσύνη που μου δείχνετε μου περιποιεί τιμή, έπευσε να άπαντήση ο νέος. Είναι στις διαταγές σας.

—Ένας άνθρωπος είχε τολμήσει, όταν άκόμη ή κυρία ντελλα Τόρρε ήταν νέα, να ρίξη τα βλέμματά του επάνω σ' αυτήν. Ο άνθρωπος αυτός έφερε ένα μεγάλο όνομα. Άλλά έζωσε μια διεσθαρμένη ζωή και εκείνοι οι όποιοι τον ήφεραν δεν του έτρεφαν καμιά υπόληψη. Είνε περιττό να σας πω τι έπικολούθησε. Μάθετε μόνο τούτο: Ο άνθρωπος αυτός και ο άδελφός της νέας συνητήθησαν κάποτε και μια φρικαλέα

σκηνή εξέτυλιχθη μεταξύ των. Έπειτα όμως από αυτή τη συνάντησι εξέφρανίσθησαν και οι δυο και κανείς δεν έμαθε τίποτε γι' αυτούς. Η δεσποινίς Σάντοια ντε Μαμφρεσί—Λά—μπω— αυτό ήταν το όνομα της νέας για την όποιαν σας μιλώ, έγινε άργότερα σύζυγός μου. Έκτοτε εύλογα καθήμερινώς τον Θεό για τον εύτυχημένο αυτό γάμο. Άλλά από τους δυο ανθρώπους που σας ανέφερα, ο ένας ζή άκόμη: ο πρίγκηψ Καί αυτός είνε ο Μπυρντέζ.

—Πώς; Έκαμε ο Όλωναίος. Αυτός ο προδοτής!

—Άκριδώς, φίλε μου. Και το τέρας αυτό συνενωθή με τους έχθρους μου στην Όλωναία και δυσσοιήνι ένα τρομερό σχέδιο εναντίον μου. Ο Μπυρντέζ πρέπει να δρίσκεται στην βέρα Κρούζ. Ξερί καλύτερα από κάθε άλλον να μεταμεινέται. Ο Λαπάντας μου γράφει ότι αν θλώ, είνε έτοιμος να με πάρη απ' εδώ και να με όδηγήση όπουούηποτε του ύποδεϊξω.

—Πράγματι, κύριε δούξ, είπε ο Όλωναίος. Ο Λαπάντας έκαμε και σε μένα γνωστή αυτή την πρόβησι του. Και άκριδώς ήλθα εδώ για να έχω την συγκατάθεσί σας. Τα ύπόλοιπα δεν πρέπει να σας ένδιαφέρουν καθόλου. Θά κάμωμε τα πάντα για να σας σώσουμε από τους έχθρους σας.

Ο δούξ ντελλα Τόρρε παρέμεινε έπ' άρκετές στιγμές σκεπτικός.

Ήταν φανερό ότι διάφορα αίσθήματα έπαλαιαν μέσα στην ψήν του.

—Σας εύχαριστώ, φίλε μου, είπε, αλλά δεν μπορώ να δεχθώ την προσφορά σας. Σας παρακαλώ έπίσης να διαβιβάσετε τις εύχαριστίες μου και στον Λαπάντα.

—Άλλά, κύριε δούξ, έτόλμησε, να πη ο Όλωναίος, ο κίνδυνος που σας άπειλεί είνε άρκετά σοβαρός. Δεν θα έπρεπε να έκτεθής.

—Είνε περιττό να έπιμείνετε, έπενε ο δούξ με ένα βεδισάμενο χαμόγελο στο χείλη. Η άπόφασίς μου καθωρίστηκε και τίποτε δεν μπορεί να την μεταβάλη. Θά μείνω εδώ και θα άναμείνω τους έχθρους μου να τους άντιμετωπίσω.

—Δεν έχω το δικαίωμα ίσως να σας μιλώ, όπως κάνω αυτήν την στιγμήν, είπε ο Όλωναίος. Θά ήθελα όμως να σας συστήσω μεγαλύτερη προσοχή. Πρέπει να άγρυπνήτε διαρκώς, για να είσαστε σε θέσι να προστατεύσετε τον έαυτό σας και την οικογένειά σας αν παραστή ανάγκη. Μην ξεχνάτε όμως ότι ή θάλασσα είνε φίλη μας.

Οι άλιμπουστιέροι είνε άδελφοί μας. Με τον Θεό αν χρειασθή θα καταλάβουμε την βέρα Κρούζ.

Ο δούξ έγέλασε με καλωσύνη και άυστηρότητα συγχρόνως.

—Φίλε μου, προχωρείτε πολύ, είπε. Και σε λίγο έπρόσθεσε:

—Είνε ή σειρά μου νομίζω να σας συστήσω να είσαστε περισσότερο προσεκτικοί. Στην βέρα Κρούζ ύπάρχουν πολλοί Όλωναίοι κατάσκοποι και άλλοιόμόν σας αν σας αντίληφθουν.

Οι Όλωναίοι κατάσκοποι είνε βέβαια πολύ έξυπνοι, είπε ο Όλωναίος. Άλλά και οι άλιμπουστιέροι δεν είνε βλάκες.

Ο δούξ είχε άνακτήσει τώρα τελείως την ψυχραιμία του. Και έγέλασε και πάλι.

—Είσθε πολύ ισχυρογνώμων, φίλε μου, είπε. Άλλά το θάρρος σας και ή άδιαφορία σας έμπρός στον κίνδυνο με καταπλήσσειν.

Τέλος κάμετε, διτ νομίζετε... Η σύζυγός μου και ή κόρη μου θα χαρούν πολύ, ξαναβλέποντάς σας. Άλλά, σας παρακαλώ, να μην πτήτε ούτε λέξι για όσα είπαμε μαζί.

Ο Όλωναίος έκαμε μια καταφοτική κίνηση.

—Η σύστασις ήταν περιττή, είπε. Δεν ποτέπει ν' άνησκήμε καθόλου γι' αυτό.

Έπειτα από αυτή τη συνάντησι, οι δυο ναυτικοί έξαναγύρισαν στο ξενοδοχείο όπου έμειναν, παίζοντας πάντοτε τον ρόλο έμπόρων.

Ο ξενοδόχος τους άνήγγειλε ότι κάποιος τους έπείριμενε.

Ο έπισκέπτης δεν ήταν άλλος από τον σεσιόρ Γκάρσιας.

—Καλώς ήλθατε, σεσιόρ, είπε ο Όλωναίος, αφήνοντας κάτω το δέμα που κρατούσε στα χέρια του.

Το ύφος του Όλωναίου ήταν πολύ άνήσυχο.

Έκύνταξε τους δυο φίλους και είπε:

—Συμβαίνει κάτι πολύ παράξενο στην πόλι. Δεν το έπροςέξατε λοιπόν;

Οι δυο άλιμπουστιέροι τον εκύνταξαν χωρίς να καταλαβαίνουν.

Τί άλλο περισσότερο παράξενο από την παρουσία δυο Άδελφών της Άκτής στη βέρα Κρούζ μπορούσε να συμβαίνη;

—Εξηγηθήτε, σεσιόρ, έκαμε ο Όλωναίος. Μα την πίστι μου, δεν καταλαβαίνω τί θέλετε να πτήτε.

—Άκούστε λοιπόν... Κυκλοφορεί φήμη ότι ένα ύποπτο πλοίον περιφέρεται στο άνοικτό πέλαγος. Έκείνοι που το είδαν από κοντά λένε ότι είνε πολεμικό, θαυμασία έξωπλισμένο και ότι άνήκει σε Λανδρόνους.

Και, θέλοντας να δικαιολογήση την τάραχή και το φόβο του, έπρόσθεσε:

—Οι Λανδρόνοι είνε ληστές που άνήκουν σ' όλα τα έθνη. Είνε άληθινοί δαίμονες, που πολύ λίγο μούιάζουν με ανθρώπους. Έχουν μακρυά κόκκινα μαλλιά, μεγάλη καταστρόγγυλα μάτια και όφι που προκαλεί τον τρόμο σ' εκείνον που θα τους άντικρύση...

Ο Όλωναίος συνεκρατήθη για να μη γελαση.

Πραγματικά, ή λαϊκή φαντασία παρίστανε κατ' αυτόν τον τρόπο τους Λανδρόνους, όπως άπεκαλουν τους Άδελφούς της Άκτης οι Όλωναίοι.

Οι δυο άλιμπουστιέροι άντηλλαξαν, μεταξύ των ένα βλέμμα συνεννόησης.

—Όλα αυτά είνε πολύ εννοιαφέροντα, σεσιόρ, είπε ο Κερντοίκ. Άλλά δεν μπορώ να καταλάβω τί σχεσι έχει αυτό με εμάς...

—Θα το άντιληφθήτε άμέσως, είπε ο Όλωναίος. Λέγεται ότι το πλοίον έίλησισε στην Άκτι και απέβιβάσε καμμία δεκαριά από τους ληστές που έφερε επάνω του...

Κανείς λοιπόν τώρα δεν μπορεί να είνε βέβαιος στη βέρα Κρούζ. Και περισσότερο από όλους σείς που είσαστε ξένοι και δεν ξέρετε που να κρυφθήτε.

—Όστε μάς συμμολεύεσι να φυγώμε από τη βέρα Κρούζ, έρώτησε ο Όλωναίος.

—Καθόλου, απήντησε ο δόν Πέντρο Γκάρσιας. Αυτό θα ήταν μεγάλη άπρνοησία. Ο σκοπός της έπισκεψής μου είνε να συστήσω να φυλάγουμε. Έπίσης και κάτι άλλο. Ζήτε σαν άγριοι και αποφεύγετε να συναναστραφήτε με τον κόσμο. Αυτό δεν είνε καλό. Γι' αυτό πρέπει να φροντίσετε να άποκτήσετε φίλους...

Έτσι, οι κίνδυνοι που θα διατρέχετε θα είνε λιγότεροι, γιατί, αν παραστή ανάγκη, θα βρεθούν πολλοί που θα είνε πρόθυμοι να σας ύπερασπίσουν.

—Έχετε δικήν, είπε ο Όλωναίος. Μας άπερρόφησε πολύ το έμπόριον. Ός σήμερα δεν έσκεφθήκαμε τίποτε άλλο παρά να διαθέσωμε τα έμπορεύματά μας...

—Πάντως άπόψε θα σας πάρω μαζί μου. Έτσι οι ύποψίες που ύπάρχουν θα διασκεδαθούν.

Οι δυο άλιμπουστιέροι τον άκολούθησαν πράγματι και άφου έφαγαν μαζί διηβύνθησαν έπειτα σε ένα από τα λαϊκά κέντρα της βέρα - Κρούζ.

Έκατό περίπου άτομα ήσαν συγκεντρωμένα εκεί και εκάθοντο γύρω από ρυπαρά τραπέζια.

Οι περισσότεροι ήσαν ντυμένοι με κουρελισμένα ένδύματα και το παρουσιαστικό τους έπρόδιδε ότι προήρχοντο από τα καλύτερα κοινωνικά στρώματα.

Άλλοι έπαίζαν, άλλοι έπιναν και άλλοι έτραγουδούσαν.

Πυκνοί καπνοί που άνέβαιναν από τα τσιγάρα και τα μεγάλα καντήλια που έφωτίσαν την αίθουσα έγέμιζαν την άτμόσφαιρα.

Ο δόν Πέντρο τους συνέστησε εκεί σε μερικά πρόσωπα, που έφαινοντο πολύ ύποπτα.

—Οι άνθρωποι αυτοί, τους είπε, έσχεδιαζαν να ληστεύσουν τον δούκα ντελλα Τόρρε, όταν θα έβγαινε από την πόλι και τους ύπέδειξε να συμπεράξουν και αυτοί μαζί του.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Παίζοντας με το ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η Ντενίξ και ή Φλωράνς που γνωρίσθηκαν σε μια λουτρόπολι, έγιναν άμέσως φίλες άχώριστες. Ήσαν και οι δυο όμορφες και ξανθές. Έταίριαζαν σε όλα, ακόμα και στη δουλειά τους. Η Ντενίξ ήταν στενοδακτυλογράφος ενός βιομηχάνου. Η Φλωράνς είχε την ίδια θέση σ' έναν συγγραφέα. Και ή μια και ή άλλη καταικούσαν με τους γονείς τους στο Παρίσι.

Έζησαν δεκατέντε μέρες έξυγνισμένες κι' εύτυχισμένες στην άκροθαλασσιά, όταν ήρθε ο πόλεμος κι' αναγκάσθηκαν να έπιστρέψουν σπιτία τους.

Την στιγμή που άποχαιρειώνταν στο σταθμό, άντηλλαξαν την ύπόσχεσι να μείνουν πάντα πιστές φίλες και να βοηθή ή μια την άλλη στις δύσκολες μέρες του πολέμου, δεδομένου ότι οι πρόσταμενοί τους έπιστρατεύθηκαν και θα έχαναν τις θέσεις τους. Και δεν γελάστηκαν. Ένώ οι γονείς τους τις ύποδεχθηκαν χαρούμενα, οι προϊστάμενοί τους έκλεισαν τα γραφεία τους και έφευγαν για το μέτωπο.

Έδωσαν τότε στις άγελίες των έφημεριδών ότι ζητούν εργασία κι' έπείριμεναν. Στο μεταξύ άρχισαν οι οικονομικές τους στενοχώριες.

—Δύσκολα τα καταφέρνω, έλεγε ή Ντενίξ στη Φλωράνς. Μόλις και μου φθάνουν οι οικονομίες να βοηθή το σπίτι μου. Και λυπούμαι που δεν μπορώ να πάρω έναν προστατευμένο μου στρατιώτη.

—Κι' εγώ λυπούμαι, γιατί πρέπει να του στέλνωμε πράγματα και τα χρήματά μου είναι λιγοστά.

Η Ντενίξ στάθηκε για μια στιγμή σκεπτική και μετά είπε:

—Τί λές, Φλωράνς, άναλαμ βάνομε μαζί έναν στρατιώτη; —Θαυμάσια σκέψις! Θα του γράφωμε μαζί, θα του στείλωμε το πουλόβερ που έπλεξες εσύ και τις κάλτσες που έπλεξα εγώ και θα καταφέρω τη μαμά να μου δώση από τις προμήθειές της κανένα κουτί κονσέρβες.

Οι δυο φίλες δεν άργησαν να θρουν τον στρατιώτη και του έστειλαν άμέσως το πακέτο τους.

Μια μέρα ο στρατιώτης τους, που λεγόταν Φερνάντ, άνήγγειλε πως φθάνει με όλιγοήμερη άδεια. Οι δυο φίλες έπήγαν στο πρώτο ραντεβού με πολλή συγκίνηση, αλλά και με πολλή περιέργεια. Δεν άπογοητεύθηκαν.

Ο Φερνάντ ήταν ένα όραιότατο παλληκάρι, έξυπνότερος και εύχάριστος στη συντροφιά. Ήταν όρθανός και δίχως περιουσία, αλλά είχε μια πολύ καλή θέση, που θα την ξανάβρισκε όταν

άποστρατευόταν. Ο όμορφος, όμως, αυτός κι' έξυπνος νέος είχε ένα μεγάλο έλάττωμα. Ήταν πάντα διστακτικός και άναποφάσιτος στη ζωή του. Πάντα έκυμαινόταν μεταξύ δυο ιδεολογιών, δυο σχεδιών, δυο δρόμων ή δυο γυναικών.

Οι δυο φίλες, τον κατέκτησαν πολύ γρήγορα. Διαισθάνθηκε από την πρώτη στιγμή ότι θα είχε μαζί τους την ωραιότερη ρωμαντική περιπέτεια της ζωής του. Και για πρώτη φορά άρχισε να βλέπει την δυνατότητα να παντρευτή και να κάμη οικογένεια. Άλλά πάλιν θα προτιμούσε; Για ποιάν χτυπούσε ή καρδιά του;

Την τελευταία ημέρα της άδειας του έξωμολογήθηκε πως θα ήθελε να παντρευτή. Και έπρόφερε την έξωμολόγησι του κυττάζοντας συγχρόνως και τις δυο, που εσμήναινε:

—Άλλά ποιά από τις δυο θα είναι ή γυναίκα μου;

Η Ντενίξ και ή Φλωράνς, έξυπνες καθώς ήσαν, κατάλαβαν πως ήθελε για γυναίκα του μιάν από τις δυο. Κατάλαβαν ακόμα ότι ή έκλογή αυτή έζηρτάτο απ' εκείνη που θα μιλούσε πρώτη. Όμορφες, εύθυμες, καλόκαρδες, εύγενικές, ήθελαν να είνε άξιοιπρείς και έντιμες μεταξύ τους. Γιατί ο εύλογημένος ο Φερνάντ, που ήταν τόσο θελκτικός, να είναι

ΟΙ ΕΚΑΤΟ ΝΥΦΟΥΛΕΣ

Ένα γκρουπ από τις εκατό νυφούλες της Έργατικής Συνοσπονδίας. Ός γνωστόν, πρό είκοσαήμερου υπό την προστασία του Άρχηγου της Κυβερνήσεως κ. Ι. Μεταξά έλαβε χώρα στο άλσος της Κηφισιάς όμαδικός γάμος εκατό έργατικών όρφανών κοριτσιών, τα όποια ή Συνομοσπονδία τα έπρόικισε. Παράνυμφοι παρέστησαν διάφοροι έπίσημοι.

τόσο άναποφάσιτος!

Έτσι είχαν τα πράγματα, όπóταν ένας φίλος του πατέρα της Ντενίξ της συνέστησε μια θέση γραμματέως στο γραφείο ενός δικηγόρου, που έκλήθη υπό τα όπλα. Έπρεπε να την δεχθή.

Άφου συνεννοήθηκαν, οι δυο φίλες, παρουσιάσθηκαν μαζί στον δικηγόρο.

Αυτός εκύνταξε κάπως έκπληκτος τις δυο μαζί κοπέλες που στέκονταν όρθιες και άποφασιστικές μπροστά του.

—Μά, είπε, ζητώ μόνο μία.

—Το ξέρομε, κύριε, απήντησε ή Φλωράνς. Θέλωμε όμως να διαλέξετε έσείς μιάν από τις δυο μας. Η έκλογή σας έχει για μās μια μεγάλη σημασία, που δεν την ύποπτεύσαθε. Έκείνο που μπορούμε να σας δεσβαίωσμε είναι ότι είμαστε της αυτής άξίας και ικανότητος. Νά, άλλωστε, τα πιστοποιητικά μας και τα συστατικά μας.

Και άφου ο δικηγόρος εξέτισε τα χαρτιά, έσυνέχισε ή Ντενίξ:

—Θα σας εξηγήσω εγώ με δυο λόγια, κύριε, περί τίνας πρόκειται. Έχομε υπό την προστασία μας έναν στρατιώτη. Μας άρσσει και του άρσosome. Είναι έξαιρετο παιδί, αλλά έχει ένα έλάττωμα: είναι άναποφάσιτος. Θέλει να παντρευτή μιάν από τις δυο μας αλλά δεν άποφασίζει ποιάν να διαλέξη. Λοιπόν, εκείνη που δεν θα κρατήσετε για γραμματέα σας θα γίνη σύζυγός του. Όστε από σας εξαρτάται ν' ά-

ποφασίσετε.

Ο δικηγόρος έμεινε κατάπληκτος άλλα συγχρόνως συγκινημένος βλέποντας τις δυο κοπέλες να παίζουν την τύχη τους με τόσο έμπιστοσύνη. Πρώτη φορά συναντούσε μια τέτοια περίπτωση. Έκύνταξε για λίγο τις δυο όμορφες νέες και μετά, χωρίς να διστάση, σαν άνθρωπος που παίρνει γρήγορα άποφάσεις και που έχει έμπιστοσύνη στο γούστο του, άπετάθη απ' εύθείας στην Φλωράνς:

—Σας παρακαλώ, δεσποινίς, της είπε, έχετε την καλωσύνη να καθίσετε στη γραφομηχανή; Θέλω να ιδω αν γράφετε ένα γράμμα τόσο καλά, όσο καλά παίζετε με το πεπρωμένο. Καταλάβετε; Γράφετε, σας ύπαγορεύω:

«Άγαπήτ' μου δειέ,

»Μου έστελλες μια γραμματέα, αλλά ήρθαν δυο. Η μια απ' αυτές θα είναι περιφημή για τη δουλειά μου. Δεν ξερω εάν είναι αυτή που γυμνάζεις ή ή άλλη. Άδιάφορο. Η πρώτη μου κρίσις δεν με άπατά ποτε. Σ' εύχαριστώ θερμά...

Και τόση έπίτρεψε μου να σου πω τις έντυπώσεις μου για την νεαρή χήρα με την όποια θέλεις να με παντρεύης. Είναι χαριτωμένη, αλλά μου είναι αδιάφορη. Είναι πλουσία, αλλά κερδίζω άρκετά για να ζήσωμε δυο. Μη νομίσης πως θέλω να μείνω νερόντοπαλλήκαρο. Καθε άλλο. Είμαι πεπεισμένος ότι θα έλθης πολύ γρήγορα στο γάμο μου, γιατί νομίζω ότι βρήκα τη γυναίκα με την όποια θα ζήσω εύτυχισμένος. Τα ματια της λάμπουν από έξυπναδα και τα ξανθά μαλλιά της σκορπίζουν φώς. Στους δύσκολους καιρούς που περνούμε, πρέπει ν' άρπάζωμε την εύτυχία μόλις την άντικρύσωμε.

»Με άγάπη, ο άνεψιός σου, Ζεράρ.

Πριν από την τελευταία γραφή, ή Ντενίξ είχε γλυστήσει πως την έξοδο και έτρεξε να γράψη στον Φερνάντ.

Οι δυο φίλες άρραδωνίσθηκαν την ίδια μέρα.

ΛΙΑΝΑ ΣΑΡΝΤΟΝ

ΙΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

★ Πρέπει ν' άποφεύγει κανείς να μιλά επί ποινή για τον έαυτό του και να παρουσιάζη τον έαυτό του ως παράδειγμα.

(Λ ά Ρ ο σ φ ο υ κ ώ)

★ Δεν θεωρούμε συνήθη ως λογικούς ανθρώπους, παρά εκείνους που συμφωνούν με τη γνώμη μας.

(Λ ά Ρ ο σ φ ο υ κ ώ)

★ Η ζήλεια δεν είνε για τις γυναίκες παρά ένα τραύμα της φιλοτιμίας των.

(Α ν α τ ό λ Φ ρ ά ν ς)

—Η φίλις είνε μια άνάγκη.

(Κ ι κ έ ρ ο ν)

—Η φίλις είνε μια ψυχή σε δυο σώματα.

(Α ρ ι σ τ ο τ έ λ η ς)

—Η φίλις είνε άδελφή του έρωτος.

(Ζ ε ρ φ ώ)

Τὸ προσκύνημα

Δραματικό ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ

.....

Ἡ Ἑλβίρα θέλησε νὰ πᾶ κι' ἐφέτος στὸ θλιβερό προσκύνιμά της, στὸν μοιραίο εκείνον βράχο ὅπου ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια εἶχε σκοτωθῇ ὁ ἄνδρας της...

Ἡ οἰκογένειά της προσεπάθησε νὰ τὴν ἐμποδίσῃ, ἀλλὰ ἡ Ἑλβίρα ἐπέμενε, ἦταν ἀνένδοτη. Τὸν ὁ ἀποῦσε πολὺ, τόσο πολὺ τὸν Μωρίς της, τὸν ὥραίο καὶ ριψοκίνδυνο ἀλμπινιστὴ της, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ξεχάσῃ...

Πόσες φορές δὲν μετάνοιωσε ποὺ δὲν πῆγε κι' αὐτὴ μαζί του, τὴ χρονιά εκείνη, ἐκεῖ ψηλὰ στὶς Ἀλπείες.

— Ἀν' ἤμουνα μαζί του, ἔλεγε κλαίγοντας, δὲν θὰ σκοτωνόταν. Δὲν θὰ τὸν ἄφηναν νὰ ριψοκινδυνεύσῃ τόσο...

Ἡ μοίρα ὅμως, ἡ κακὴ καὶ φθονερή, τᾶφωρε ἔτσι, ὥστε ἐκείνη τὴ χρονιά νὰ εἶναι ἀδιάθετη ἡ Ἑλβίρα. Καὶ ὁ Μωρίς, ποὺ τὸ πάθος τοῦ ἀλμπινισμοῦ τὸν εἶχε κυριεύσει ὥς τὰ κατὰβαθὰ τῆς ψυχῆς του, ἔφυγε μόνος του γιὰ τὰ ὑπερὸχα καὶ ἀτόπια ὕψωματα τοῦ Ράξ. Εἶχε τὴν ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ φθάσῃ στὴν ψηλότερη κορυφή. Καὶ αὐτὸ τὸν κατέστρεψε. Ἡ ἐκδρομὴ αὐτὴ πρὸ δυὸ χρόνων, ἦταν ἡ στερνή του, ἡ μοιραία ἐκδρομὴ ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ξαναγύρισε...

Ἀπαρηγόρητη, ἡ Ἑλβίρα εἶχε ὀρκισθῇ νὰ πηγαίνῃ καὶα χρόνον σὲ προσκύνημα ἑπάνω στὸν μοιραίο βράχο. Ἐπῆγε πέρσι γιὰ πρώτη φορά, θὰ πῆγαινε κι' ἐφέτος. — Τούλαχιστον ἄφησε νὰ σὲ συνοδεύσω κι' ἐγώ, τῆς εἶπε ὁ πατέρας τῆς παρακλητικᾶ...

— Ὄχι, ὄχι, θέλω νὰ εἶμαι μόνη. Ὁταν θάχω κι' ἄλλον μαζί μου, δὲ θὰ εἶναι τὸ ἴδιο. Στὴν προσευχὴ του πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς μόνος, κατὰμονος. Κι' ἐγὼ πηγαίνω νὰ προσευχηθῶ ὅπως θὰ πῆγαινα στὸν τάφο του. Μήπως ἐκεῖ ἐπάνω, στὴν ἐπὶ τοῖμα καὶ τρουερὴ χαράδρα ποὺ ἔπεσε, δὲν εἶναι ὁ τάφος του; Καὶ μὲν μου Μωρίς!... Ἐμεῖνες ἔταφος στὴ χαράδρα καὶ ποῖος ξέρεῖ τί ὄντια καὶ τί θηρία θὰ κατασπάραιεν τὸ ἀθλητικὸ κορμί σου!... Τὰ λόγια τῆς αὐτῆς τὴν συγκίνησαν. Ἀρχισε νὰ κλαίῃ...

Μπροστὰ στὸν τόσο πόνο της, ἡ οἰκογένειά της δὲ μίλησε καθόλου. Μόνο ὁ πατέρας τῆς τῆς εἶπε:

— Ἔστω, πῆγαινε, ἀφοῦ τὸ θέλεις, μόνη. Πρόσεξε ὅμως μὴν κάμῃς καμμὴν ἀπερίσκεψιά...

Ἡ Ἑλβίρα ἐτόιμασε τὴν βαλιτσούλα της, τὴν ἔδωσε στὴν ὑπηρετριά της νὰ τὴν τοποθετήσῃ στὸ αὐτοκίνητό της, ἐφίλησε τὸν πατέρα της καὶ τὸν ἀδελφὸ της καὶ ἀνέβηκε μετ' ἀλλοτρίαν καὶ θλιμμένη στὴν κούρσα ποὺ ὠδηγοῦσε πάντα μόνη της.

Ἀμπαλάρησε δυνατὰ καὶ χάθηκε σὲ λίγὸ στὴ γωνία τοῦ δρόμου...

Ἐκεῖ ψηλὰ στὴν κορυφὴ τοῦ Ράξ, μπροστὰ στὰ ξενοδοχεῖα, ἀντηχοῦν χαρούμενες οἱ φωνὲς τῶν περιηγητῶν. Κάθε ὁμιλος ἔχει κι' ἕναν ὁδηγό.

Ὅλοι εἶναι γελαστοί, φωνάζουν, σχεδιάζουν διάφορες μικροεκδρομὲς, ἐρωτικὰ ζευγάρια χαριεντίζονται μετὰ τῶν τους, παιδάκια τρέχουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ... Ὅλοι αὐτοὶ οἱ περιηγητὰ προσπαθοῦν μὲ τὶς φωνὲς καὶ μὲ τὰ γέλια νὰ πνίξουν τὴν ἀνησυχία τους, προκειμένου σὲ λίγο ν' ἀνεβῶν ψηλὰ, στὸ ἐπικίνδυνο, τὸ τρομερὸ αὐτὸ βουνό.

Ἀνάμεσα στὸν ζωηρὸ καὶ θορυβώδη κόσμο, ἡ Ἑλβίρα μόνη, ὁλομόνη, μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη πένθος προχωρεῖ σιγά-σιγά. Τὸν ἤξερε τὸ δρόμο καὶ δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ βοηθό. Εἶχε ἀνεβῇ πολλὰς φορές μὲ τὸν Μωρίς της.

Προχώρησε στὸ μονοπάτι, ἔπερσε κάτ' ὡ ἀπὸ τοὺς βράχους, ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ τὸ λένε «Ἡ εἰσοδὸς τοῦ Ἀδῆ», κι' ἐκάθισεν σ' ἕνα στενὸ αὐλάκι ποὺ ἐσχημάτιζε

ὁ γρανιτώδης βράχος.

Τὰ μάτια της, ξερά, κατὰξερνα, χωρὶς οὔτε ἕνα δάκρυ — δὲν τῆς ἔμειναν πιά ἄλλα δάκρυα — καρφώθηκαν ξαφνικὰ στὸ βάθος τῆς ἀπέραντης χαράδρας ποὺ ἀνοίγετο τὸ ἀπείσιον, τὸ ἀνατριχιαστικὸ βάθος τῆς.

Ὁ νοῦς της εἶχε σταματήσει. Τὸ πρὸσωπὸ τῆς εἶχε μίαν ἐκφρασί ἀπειρῆς ἀπελπισίας.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἔφθασε ἕνας ὁμιλος περιηγητῶν. Ὁ ὁδηγὸς τοῦ ὁμίλου ἐπλησίασε τὴν Ἑλβίρα, καὶ τῆς εἶπε μὲ τὴν συννηθισμένη εὐγένεια ποὺ ἔχουν οἱ ἄνθρωποι αὐτοί:

— Κυρία, θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ παραμερίσετε λίγο γιὰ νὰ ἴδουν τὸ μέρος οἱ κύριοι;

Ἡ Ἑλβίρα τοῦ ἀπήντησε παρακλητικᾶ: — Μιὰ στιγμή, ἀκόμη, κύριε. Σὰς παρακαλῶ, ἀφήστε με μερικὰ λεπτὰ ἀκόμη.

Τὸ πρόσωπὸ τῆς εἶχε μιά τέτοιαν ἐκφρασί ἀγωνίας, ὥστε ὁ ὁδηγὸς τὴν ἐκύπταξε κατὰπληκτος. Πίσω τοῦ οἱ περιηγητὰ γελούσαν, ἐφάνταζαν κι' ἔλεγαν διάφορα ἀστεία.

— Ἀκούστε, κύριοι, τοὺς ἐφώνασε ξαφνικὰ ὁ ὁδηγός. Σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος, ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια, ἔγινε ἕνα δυστύχημα. Ἀπὸ δῶ ἡ μάλλον ἀκριβῶς ἀπ' ἐκεῖ ποὺ καλεῖται ἡ κυρία — κι' εἰδείξε τὴν Ἑλβίρα — ἔπεσε μὲς σ' ἐπὶ χαράδρα ἕνας ἀπὸ τοὺς πρὸς φημισμένους ἀλμπινιστὰς... Τί ἄνδρας!... Τί ὁμορφὸν παλληκάρη!... Τί τολμηρὸς, τί ριψοκίνδυνος!...

Οἱ περιηγητὰ εἶχαν σταματήσει τὰ γέλια καὶ τὶς φωνὲς καὶ τὸν ἀκούσαν μὲ προσοχή.

Μὲ προσοχὴ ἐπίσης τὸν ἄκουε καὶ ἡ Ἑλβίρα. Ποῦ τὰ ἐγκώμια ἐκεῖνα τοῦ ὁδηγοῦ τὴν ἔκαναν ν' ἀναγαλλιάζῃ καὶ νὰ θλιβέται μαζὶ γιὰ τὸν ὄντο ποὺ ἔχασε.

— Ὁ δὲ ὁδηγὸς ἐξακολούθησε τὴν ἀφήγησί του:

— Ἦταν σὰν σήμερα ἀκριβῶς. Ἐρχόταν κάθε χρόνο, μὲ μιὰ κυρία, τὴ γυναίκα του. Ἐνῶ τὴν βοηθοῦσε ν' ἀνεβῇ στὸ βράχο, γλύστισε τὸ ποῖο του καί...

Δὲν ἐπρόφρασε νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι του. Μιὰ τρομερὴ κραυγὴ ἀκούσθηκε ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Ἑλβίρας. Δὲν ἦταν φωνὴ τρέμου. Ἦταν οὐρλιαχτὸ ἀπελπισίας!

Καὶ ἡ Ἑλβίρα ὁ δὲ ὁδηγὸς καὶ οἱ περιηγητὰ ἐκύπταζαν ἀσπασμένοι πρὸς τὸ μέρος της, εἶδαν τὴν φτωχὴ Ἑλβίρα, μὲ τὰ μάτια κλειστά, μὲ τὰ χέρια ἀκίνητα, χωρὶς νὰ καταβάλλῃ καμμιά προσπάθεια γιὰ νὰ κρατηθῇ ἀπὸ κάπου, χωρὶς κἄν νὰ φωνάξῃ γιὰ νὰ ζητήσῃ βοήθεια, τὴν εἶδαν νὰ κυλᾷ πρὸς τὰ κάτω, πρὸς τὸ χάος τῆς χαράδρας!...

Ὁ ὁδηγὸς καὶ οἱ περιηγητὰ ὤρμησαν νὰ τὴν βοηθήσουν, μὰ δὲν ἐπρόφρασαν. Ἐγλύστρησε γρήγορα, αἰσθηθεὶς στὸ κενό, καὶ χάθηκε στὸ χάος, θάβοντας μαζί της τὸ μυστικὸ της, τὸ φορικτὸ μυστικὸ ποὺ ἄκουσε ἀπὸ τὸν ὁδηγό!...

ΛΟΥΙΣ ΛΕΟΝ ΜΑΡΤΕΝ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΛΩΝ

ΑΡΑΒΙΚΑ ΓΝΩΜΙΚΑ

«Τί εἶναι τὸ γλυκύτερο πράγμα ποὺ ὅ

πάρχει στὸν κόσμο;»

— Ἡ προῖνὴ δροσούλα!

— Καὶ γλυκύτερο ἀπὸ τὴν προῖνὴ δροσούλα!

— Τὸ μέλι.

— Καὶ γλυκύτερο ἀπὸ τὸ μέλι;

— Τὸ νέκταρ!

— Καὶ γλυκύτερο ἀπὸ τὸ νέκταρ;

— Τὸ φίλι!

ΙΝΔΙΚΑ ΓΝΩΜΙΚΑ

«Ποῖο εἶναι τὸ ὠραιότερο πράγμα στὸν

κόσμος;»

— Ἐνα τριαντάφυλλο μισανοιγμένο!

— Μιὰ μητέρα, ποὺ θηλάζει τὸ παιδί

της.

— Ἐνα χαμόγελο, ποὺ φανερώνει δὲν

τις σὰν διπλὴν σειρὰ μαργαριταρίων.

— Ἐνα καλὸ γέλιο ὅταν πεινάς!..

— Ἐνα καλοστρωμένο κρεβάτι ὅταν

ΜΑΘΕΤΕ ΟΤΙ...

★ Κατὰ τὴν διάρκειά της σχετικῆς σύντομης ὑπάρξεώς τους (163 χρόνια), οἱ Ἡν. Πολίτες ἔστειλαν περισσότερο ἀπὸ ἑκατὸ φορές τὸ στρατὸ τους σὲ ξένες χώρες.

★ Τὸ λεπτότερο καὶ σπανιώτερο ὄστρακο εἶναι τὸ «Κόνους γκλόρια μάρικ», τοῦ ὁποίου ὑπάρχουν μόνο 24 κομμάτια, ποὺ βρέθηκαν σὲ διάφορα σημεῖα τῆς Ἰαπωνικῆς θαλάσσης, ἐδῶ καὶ ἕναν αἰῶνα. Ἡ ἀξία τους σήμερα ὑπερβαίνει τὸ ἑκατομμύριο.

★ Τὸ τετράγωνο τοῦ ἀριθμοῦ 13 εἶναι ὁ ἀριθμὸς 169, ἐνῶ τὸ τετράγωνο τοῦ ἀντιστρόφου ἀριθμοῦ, δηλαδὴ τοῦ 31, εἶναι τὸ ἀντίστροφο τετράγωνο τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ, δηλαδὴ τοῦ 961. Ἐπίσης τὸ τετράγωνο τοῦ ἀθροίσματος τῶν ψηφίων τοῦ 13 εἶναι τὸ ἀθροῖμα τῶν ψηφίων τοῦ τετραγώνου τοῦ ἰδίου ἀριθμοῦ.

★ Στὰ χωριά τῆς Ὀλλανδίας, ὅταν γεννηθῇ ἕνα παιδί, ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τῆς λεχώνας, κρεμῶν μιά μεταξωτὴ κλωστή. Ἀν' ἡ κλωστή εἶναι κόκκινη σημαίνει ὅτι γεννήθηκε ἀγόρι καὶ ἂν εἶναι ἄσπρη τότε εἶναι κορίτσι.

★ Ἡ καγκουρά μὲν γεννηθῇ δὲν εἶναι μεγαλύτερη ἀπὸ ἕνα ἀνθρώπινο δάχτυλο, ἀλλὰ τὸ πρῶτο εἰκοσιτετράωρο παίρνει τεραστίαν ἀνάπτυξη, ἡ ὁποία ἔπειτα συνεχίζεται κανονικᾶ.

★ Σὲ μιὰ πόλιν τῆς Ἀμερικῆς ζῇ ἕνας πᾶστορ 75 χρόνων, ὁ ὁποῖος ἔως τώρα ἔχει παντρεύει περὶ τις 22 χιλιάδες ζευγάρια.

τὸ βράδυ γυρνᾷς κουρασμένος.

— Ἐνα καλοαναμμένο τζάκι ὅταν ξυγιοῖς!

— Μιὰ γαλάζια πεταλούδα ποὺ ἀκουμπάει ἐπάνω σ' ἕνα ἄσπρο κρίνο!

— Ἡ γαλήνη ὕστερα ἀπὸ τὴν τρικυμία!

— Τὸ χαμόγελο τῆς γυναίκας ποὺ αγαπάς ὅταν τὸ βράδυ γυρίζεις κουρασμένος στὸ σπίτι της!

ΣΠΙΡΙΤΙΣΤΕΣ ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

— Τί εἶναι ἡ ζωή;

— Μιὰ πάλιν μὲ τοὺς ἄλλους καὶ μὲ τὸν ἑαυτὸ μας.

★

— Τί εἶναι ἡ ἀγάπη;

— Ἐνα τραγικὸ ποὺ ἀρχίζει κανένας μόνος του, τὸ ἐξακολουθεῖ μὲ δυὸ καὶ τελειώνει μὲ τρεῖς.

★

— Πῶς τελειώνει ἡ ἀγάπη;

— Πάντα μ' ἕνα θῦμα.

★

— Τί πράγμα εἶναι πρὸ σπάνιο στὸν

κόσμος;

— Ν' ἀγαπᾷς δίχως νὰ δείχνῃς.

★

— Τί εἶναι ἡ ἐλπίς;

— Ἡ χαρὰ πρὶν' ἀπὸ τὴ χαρὰ.

★

— Τί εἶναι ἡ σελήνη τοῦ μέλλοντος;

— Ἐνα ταξίδι ὅπου οὐρανοῦς, ἀλλὰ...

μὲ ἐπιστροφή.

★

— Ποῦ βρίσκει κανεὶς τὸ θάρρος;

— Στὴν ἐλπίδα.

★

— Ποῖο εἶναι τὸ πρῶτο σύμπτωμα τοῦ

ἔρωτος;

— Νὰ θέλῃς νὰ μιλήσῃς καὶ νὰ σιωπάς.

★

— Ποῖο εἶναι τὸ θέλγητρο τοῦ πρώτου

ἔρωτος;

— Νὰ μὴ σκέπτεσαι γιὰ τὸν δεύτερο.

Η ΓΕΝΕΙΑ ΔΔΔ

καὶ ὁ ρόλος της

ΣΤΗ ΖΩΗ

Οἱ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν μελέτῃ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχολογίας δὲν ἀρκοῦνται νὰ κάνουν τὶς μελέτες των στοὺς διαφόρους κλάδους τῆς ἐπιστήμης, ἀλλὰ στρέφουν τὴν προσοχή τους καὶ στὶς ἐκδηλώσεις ἐκείνης ποὺ γιὰ τὸ πολὺ κοινόν, δὲν ἔχουν τὸ παραμικρὸ ἐνδιαφέρον.

Οἱ ἐπιστήμονες αὐτοὶ προσπαθοῦν, λόγῳ χάριν, νὰ μάθουν ἀπὸ ποὺ προέρχεται ἡ σημασία τὴν ὁποῖαν δίνουν ἄντρες καὶ γυναῖκες στὸ κόψιμο τῶν μαλλίων, τοῦ μουστακιῶ καὶ τῆς γενειάδας. Γιατί, ὅταν προσπαθοῦμε νὰ φανταστούμε τὸν Παντοδύναμο μὲ ἀνθρώπινα χαρακτηριστικά, τοῦ δόξομε μιὰ τεραστίαν κάτασπρην γενειάδα: Γιατί ἡ μόδα τῶν κοντῶν μαλλιών γιὰ τὶς γυναῖκες ἀρχισε κατὰ τὴν περίοδον τῆς μεγαλυτέρας χειραφετήσεως τῶν γυναικῶν, ὅχι μονάχα τώρα ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα; Γιατί ὁ Λίνκολν ἀποφάσισε μιὰ μέρα ν' ἀφήσῃ τὰ γένειά του νὰ μεγαλώσουν; Μήπως αὐτὴ ἡ ἀπόφασίς εἶχε καμμιά σχέσι μὲ τὴν ἐπίγνωση τῆς δυνάμεώς του;

Οἱ ἐπιστήμονες, λοιπόν, ὑποστηρίζουν ὅτι θαυμάσια αἰτία, κρυμμένη στὰ κατὰβαθὰ τοῦ ὑποσυνειδητοῦ μας, καὶ τὰ ὁποῖα φυσικὰ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γνωρίζουμε, μᾶς ὑπαγορεύουν ὅλες τὶς πράξεις, ἀκόμα καὶ τὶς πρὸ κοινές.

Ὅλες οἱ πράξεις μας, ἀκόμα καὶ οἱ πρὸ παράλογες, ἐκείναι αὐτοὶ ποὺ μελετοῦν τὴν ἀνθρώπιν ψυχολογία, δὲν εἶναι καθόλου τυχαῖες, ἀλλὰ ὀφείλονται σὲ βαθύτερα αἰτία. Οἱ γυναῖκες, λόγῳ χάριν, ποὺ θυσιάζουν τὰ ὠραία τους μαλλιά γιὰ τὰ ὁποῖα θὰ μπορούσαν νὰ εἶναι ὑπερρήθους, δὲν κάνουν ἄλλο παρὰ νὰ ὑπακούουν στὴν μυστηριώδη αὐτὴ δύναμη, ἡ ὁποία πολλὰς φορές εἶναι ἀντίθετη πρὸς τὴν θέλησί τους.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς ἄντρες, ὅταν ἀποφασίζουν ν' ἀλλάξουν τὰ χαρακτηριστικά τῆς φυσιογνωμίας των, κλονώντας ἢ ἀφίνοντας νὰ μεγαλώσουν ὑπερβολικὰ τὰ γένεια καὶ τὰ μουστάκια τους.

Ὁ Βίσμαρκ, στὰ 1833, ὅταν ἔφθασε στὸ ἀπώγειον τῆς δυνάμεώς του, ἀποφάσισε ξαφνικὰ ν' ἀφήσῃ τὰ γένεια του νὰ μεγαλώσουν. Καὶ σχεδὸν ἀμέσως ἔγινε ὁπαδὸς τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ, πράγμα ποὺ ἐπρόκλεσε τὴν παρακμὴ καὶ τὸ τέλος τῆς λαμπρῆς του σταδιοδρομίας. Ἡ ἀπόφασίς του λοιπόν αὐτὴ δὲν ἦταν τυχαία, ἀλλὰ ἐπῆγε ἀπὸ τὸ ὑποσυνειδητό, ποὺ προέβλεπε τὴν νέαν αὐτὴ τροπὴ τῆς ζωῆς του.

Ἀπὸ τώρα, λοιπόν, καὶ σὲ ἐξῆς τὸ εὐρίσκει μιὰς γενειάδας δὲν πρέπει πιά νὰ θεωρεῖται ἀπλὴ ἰδιοτροπία, ἀλλὰ καὶ τὸ πολὺ βαθὺ καὶ ἀποφασιστικὸ γιὰ τὴν ἐξέλιξι τῆς ζωῆς ἐνὸς ἀνθρώπου. Καὶ ὁ κουρέας δὲν εἶναι ἀπλῶς ὁ ἐκτελεστής

Οὐ Διαουεῖται

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 104

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Ἐτῶ... τῆς Ἐριδῶς ἡ αἰτία τοῦ σκανδάλου.— Βορειοτάτη χώρα τῆς Πελοποννήσου μεταξὺ Κορινθίας καὶ Ἀρκαδίας.
3) Μικρὸν μέρος ἐνὸς ὅλου καὶ ἰδιά δευτερευούσης σημασίας.
5) Βασίλειον τῆς Ν. Α. Ἀσίας.— Ἀγώνισμα σῶμα πρὸς σῶμα μεταξὺ δύο ἀτόμων.
6) Καρποφόρον δένδρον ὡς καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ.
7) Ὑγρὸν γαλακτώδες ἐκρέον ἐκ φυτοῦ κομπομένου ἢ χαρασομένου.— Ἡ ἐντὸς τῆς γῆς κατάθεσις νεκροῦ σώματος.
8) Σκεῦος ὕλινον συνήθως ἐν ᾧ ζυμοῦται ὁ ἄρτος, πλύνονται ἀσπρόρουχα κλπ.
9) Ἡ παρουσία αὐτῶν ἐντὸς ἐνὸς δωματίου εἶναι λίαν εὐάριστη, στέλονται δὲ συνήθως εἰς ἐορτάζοντας.— Κακαλογία, ἐξυβρίσις (μεταφ. σημασία).
10) Τὴν ἐκδοσὶν καὶ ἐφαρμογὴν αὐτοῦ ἀναλαμβάνει πάντοτε τὸ κράτος.
11) Τὸ σύνολον τῶν ἐπὶ τῶν ὑποζυγίων τιθεμένων ἐξερτημάτων, εἴτε πρὸς ἵππουν, εἴτε πρὸς ζῷων.— Γυναικεῖον δνομα.
13) Ἰνδὴ χορεύτρια (λέξις πορτογαλική).
15) Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἐκ τῶν Κυκλάδων.— Ἑλληνικὴ ἡποποις, τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας φέρει καὶ σήμερον θέατρον τῆς πρωτεύουσας.

ΚΑΘΕΤΩΣ

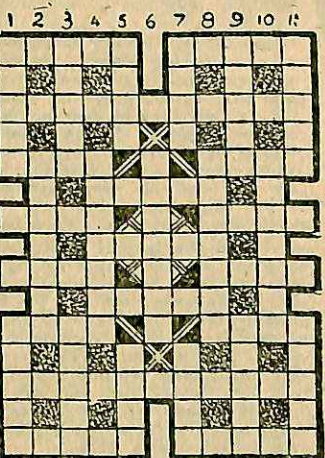
1) Νῆσος τοῦ Αἰγαίου ἐκ τῶν Κυκλάδων.— Εἰς τὴν δώδεκα Ἀποστόλων.
2) Μέγα Ἀσιατικὸν κράτος.
3) Χρονία μολυσματικὴ πάθησις τοῦ δέρματος καὶ τῶν νευρῶν.— Ἔννοια νεκροβίου πηνών.
4) Ἀρχαία πόλις τῆς Μεσηνίας.— ὄνομα πόλεως τῆς Ἰταλίας ἐν Σικελίᾳ.
5) Ὁ ἀντικαταστήσας ἕλλον.—

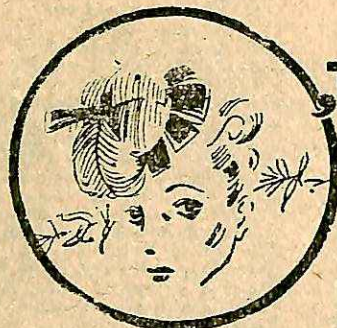
10 ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1) Ποῖοι ἦσαν οἱ πρωταγωνιστὰ τοῦ فیلم «Γίγαντες τῶν Οὐρανῶν»;
2) Ποιὰ εἶναι τὰ μεγάλᾳ فیلم τῆς προσοχῆς περιόδου;
3) Ποιοὶ ἦσαν οἱ πρωταγωνιστὰ τοῦ فیلم «Ὁ ὄρκος τῶν τεσσάρων»;
4) Ποιὸ εἶναι τὸ μεγάλο فیلم τῆς Σιρλεῦ Τέμπλ ποὺ θὰ θαυμάσουμε τοῦ χρόνου;
5) Ποῦ καὶ πότε ἐγεννήθη ὁ Ἐρρικ φὸν Στροχάιν; καὶ ὁ Κόνραντ Φάιτ;
6) Ποιοὶ ἦσαν οἱ πρωταγωνιστὰ τοῦ فیلم «Ἐγκάρδιος Συνενόησης»;
7) Ποιὰ ἦσαν τὰ ἐφετινὰ فیلم τοῦ Ἐρρικ φὸν Στροχάιν;
8) Ποιὸ εἶναι τὸ ὕψος τῶν: Βικτωρ Φρανσέν, Καίη Φρανσέν, Μαρσέλ Σαντάλ, Ντανιέλ Νταρρέ καὶ Τζῶαν Κράουφορντ;
9) Ποιοὶ ἦσαν οἱ πρωταγωνιστὰ τοῦ فیلم «Γυναῖκα τοῦ Καμπάρ»;
10) Θὰ ἴδωμε κατὰ τὴν προσεχὴ περίοδον κανένα فیلم μὲ τὸν Γκάρντ Κούπερ;

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΤΙΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1) Οἱ πρωταγωνιστὰ τοῦ فیلم «Γίγαντες τῶν οὐρανῶν» ἦσαν: Ζωρὲ Μπρέντ, ὁ Τζῶαν Παίην, ὁ Ὁλβία ντε Χάβιλλαντ, ὁ Φράνκ Μακ Ούγκ καὶ ὁ Τζῶαν Κολλάντ.
2) Τὰ καλύτερα فیلم τῆς προ-

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΠΟΥΔΑΡΗ

Κουδεντούλες

Είμε βέβαια πολύ ευχάριστο πράγμα να μας έκτιμούν οι άνθρωποι που μας περιστοιχίζουν, αλλά άκομη πιο ευχάριστο είναι να έκτιμουμε εμείς οι ίδιοι τον εαυτό μας.

Όσο και αν αναγνωρίζουμε πως είναι δυσάρεστο να ζούμε ανάμεσα σε ανθρώπους που μας κυττάζουν έχθρικά και μας δείχνουν με κάθε τρόπο ότι δεν μας λογαριάζουν, όταν ξερωμε πως δεν μας ελέγχει για τίποτα η συνείδησις μας αδιαφορούμε για όλα τα άλλα.

Η συνείδησις του ανθρώπου είναι το πάν. Ο εσωτερικός μας κόσμος, γιατί όλοι έχουμε πως μέσα μας υπάρχουν δύο ύπαιρξεις: Η μια που φαίνεται και η άλλη που την κρύβουμε για μας.

Όσο κι' αν την κρύβουμε όμως, έμεις την έχουμε και μας ίκανοποιεί όταν την βρίσκουμε καλή, ή μας κάνει να επαναστατούμε έναντιον του ίδιου του εαυτού μας αν δεν είναι όπως την θέλουμε, μας άσπείρει κάθε χαρά, κάθε ένθουσιασμό, κάθε ψυχική ήρεμο.

Φυσικά θα μου πητε: «Δέν σκεπτονται όλοι οι άνθρωποι τόσο βαθιά, δεν κάνουν να κάνουν τέτοιες αναλύσεις...».

Μα σας απαντούμε: Γι' αυτούς άς μη γίνεται λόγος. Είναι αυτοί που ζουν χωρίς να πολυσκεπτονται και δεν είναι βέβαια άξιον θαυμασμού, γιατί ο άνθρωπος υποτίθεται πως πρέπει σε κάθε του όημα να ελέγχει τις πράξεις του και να κρίνει αν έφηργησε καλά ή κακά. Αυτό τον κάνει να διαφέρει από τα ζώα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η ΜΟΥΣΗ

ΤΑ ΕΜΠΡΙΜΕ

Πόσα έμπριμε βλέπει κανείς στους δρόμους των Αθηνών, μα πόσο λίγα μοιάζουν με τα έμπριμε που είχαμε συνηθίσει να βλέπουμε! Οά έλεγε κανείς πως η διομηχανία δάξει όλα της τα δυνάτα για να παρουσιάσει κάτι που να μη μοιάζει με τα περσινα ύφασματα, κάτι πιο μοντέρνο, κάτι πιο άσυνθιστο.

Μιά Έλληνας που ήθελε τελευταίως από το Έξωτερικό λόγω των διεθνών γεγονότων και έπιασκήθη τα μεγαλύτερα Βιομηχανικά εργοστάσια, μας έλεγε πόση προσπάθεια καταβάλλεται κάθε χρόνο για να παρουσιασθώ κάτι τι νέο, για να λανσαρισθώ ένα έμπριμε που να μη θυμίζει τα έμπριμε των άλλων χρόνων και κάθε φορά που θα έγκριθώ ένα σχέδιο πινώ από διάφορες έπιτροπές και παραεπιτροπές για να κανονισθούν τα χρώματα. Διότι το ίδιο έμπριμε γίνεται σε πολλά χρώματα: Πότε άλλαζω χρώμα το φόντο, πότε το σχέδιο, πότε μέρος του σχεδίου και πότε να μάθετε πως το κάθε είδος έμπριμε μπορεί να παρουσιάσθω με είκοσι διάφορους τρόπους. Δηλαδή το κάθε νέο σχέδιο πρέπει να εκμεταλλευθώ έμπορικά» όπως λένε.

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Προσέξτε! Έκαστος εις το είδος του και εις την ΡΑΔΙΟ—ΠΕΡ—ΜΑΝΑΝΤ.

Ο ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΣ

Χαλκονοδύλη 13. Τηλέφ. 53-2/7

Φυσικά, στα μεγάλα βιομηχανικά εργοστάσια της Εύρώπης υπάρχουν σχεδιαστές καλλιτέχναι που κανονίζουν τους συνδυασμούς των χρωμάτων και τα έμπριμε που με τόση ευκολία διαλέγουμε ή περιφρονούμε, γίνονται με κόπους και μάχους πολλών ανθρώπων, που έξαρτούν την ζωή τους από την τόσο επιπόλαια κάποτε κρίσι μας. Διότι, αν δεν ετραδηχθώ, όπως λένε στην έμπορικη γλώσσα, ένα έμπριμε, φταίει πάντα αυτός που το έφτιαξε και άς έβαλε σ' αυτή την κατασκευή την του την έμπνευσι, όλη του την δημιουργικότητα. Βλέπουμε πόσο πολύπλοκα είναι και τα ό-λωστερα πράγματα: Μην κρίνετε λοιπόν επιπόλαια ένα ύφασμα που άς παρουσιάζουν και όν δεν είναι του γούστου σας μην προσβάλλετε αυτούς που έκοτίσαν τόσο για να το φτιάξουν, αλλά διαλέξτε κάτι άλλο.

Ο καλλωπισμός

ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Πολλές με ρωτούν αν βλέπτη ή όφελή η μπριγιαντινόν τα μαλλιά. Τους απαντώ λοιπόν ότι μικρά χρησις μπριγιαντινής ποτέ δεν βλέπεται—λέγω δε «μικράς, διότι τα μαλλιά που είναι εκ φύσεως λιπαρά δεν θέλουν πολλή μπριγιαντινή, ενώ τούναντιον έχουν ανάγκην μπριγιαντινής οι τρίχες που είναι ξηρές, διότι αν δεν τους δώσωμε το λίπος που τους είναι άπαραίτητο, σπάζουν και πεθαίνουν. Οά καταλάβετε πολύ εύκολα αν έχετε λιπαρά μαλλιά όταν τα βλέπετε να είναι σαν λαδομένα. Τότε θα λούζεσθε συχνότερα και μια φορά την εβδομάδα θα τα πασπαλίζετε με τάλκα και ύστερα θα τα δουρεύετε καλά.

—Μου γράφουν επίσης πως μπορεί να προληφθώ η φαλάκρα και πως να καταπολεμηθώ η πιτυρίδα, αλλά δυστυχώς τόσο το ένα όσο και το άλλο είναι άνιστα νοσήματα. Οά έδωταμε τούσους φαλακρούς, αν υπήρχε θεραπεία; Μπορούμε ίσως να άνοπορήσωμε την εμφάνισί της με τον έξης τρόπο: Όταν ένας άνδρας αντίληφθώ τέτοια προδιάθεσι, να κυρευείται συχνότερα για να μην εξασθενούν οι τρίχες, να χρησιμοποήσει πετρελαιο και να λούζεται τούλάχιστον κάθε 5—6 ήμερες.

Για την πιτυρίδα μικρά όφέλεια κάνει το «Πετρόλ Χόν», μην περιμένετε όμως ριζικήν θεραπείαν. Ο άνθρωπος που θα κατάρθωνε να δησ αυτές τις δυο θεραπείες, άσφαλώς θα γίνονταν δισεκατομμυριούχος, μα για την ώρα δεν έχει θρεθί τίποτε.

ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

Τώρα τελευταίως το μακιγιάρισμα του προσώπου δεν είναι πιά της μόδας και άσες έχουν άραι τα χρώματα είναι ένθουσιασμένες. Οι άλλες όμως; Δέν λέμε πως είναι πάντα εύκολο να διατηρήσθω κανείς ώραια χρώματα, άς μην ξεχνούμε όμως πως πολλές φορές είμαστε προικισμένα με αυτό το χάρισμα και το καταστρέφουμε εμείς οι ίδιες. Π. χ., αν πίνουμε πολλούς καφέδες, δεν θα έχουμε ποτέ ώραια χρώματα ή αν κανίζουμε πολύ ή αν κοιμώμαστε πάνω άργά τις νύχτες, ή αν πίνουμε πολλές λεμονάδες ή αν κάνωμε κα-

τάχρησιν ζυδιού στις σαλάτες μας. Τούναντιον, θα διατηρήσωμε τα ώραια μας χρώματα αν τρώμε φρούτα, χόρτα, καρόττα, παντζάρια και αν άποφεύγωμε τις άπότομες άτμοσφαιρικές μεταλλαγές.

Το μινου της εβδομάδος

Δευτέρα: Σαρδέλλες βαρελίου και έληδες. Μπάμιες με το λάδι, φέτα τυρί. Το βράδυ: Μαρίδες τηγανιτές, χόρτα βραστά.

Τρίτη: Μπακαλιάρο τηγανιστό με σκορδαλιά και παντζάρια. Το βράδυ: Κολοκυθάκια και πατάτες γιανί, τυρί.

Τετάρτη: Μελιτζάνες ήμα, σαλάτα άγγουρι—ντομάτα. Το βράδυ: Γιοιαντζή ντολμάδες, σαλάτα.

Πέμπτη: Άρνάκι καπαμά με πουρέ πατάτα, τυρί. Το βράδυ: Κολοκυθάκια τηγανιστά, σαλάτα ντομάτα—άγγουρι, τυρί.

Παρασκευή: Χορτόσουπα, κολοκυθάκια παπουτσάκια. Το βράδυ: Πατάτες γιανί, τυρί.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Νέα ΠΟΥΔΑΡΗ ΡΥΖΙΟΥ ΑΕΡΟΠΟΙΗΜΕΝΗ.

1 Δέκα άποχωρώσεις κολακευτικά: η τελευταία λέξις της μόδας στο Παρίσι. Μπορείτε να τις εξετάσετε από την θυρίδα στον πυθμένα του κυτίου.

2 Είναι πεύ ψιλή και πεύ έλαφα από ότι μπορούσατε να το πιστώσετε πριν, κι' αυτό γιατί είναι ημερομηνία.

3 Νέο έξαιρετο και λεπτό άρωμα. Έχει κανείς πραγματικά την έντυπωσι πως μυρίζει το μυρωμένο λουλούδι της μεσημβρινής Γαλλίας.

4 Κουτά όλη την ήμερο γιατί είναι άνακατακλύσιμη με poussees de ctepie μεθόδους τακτικισμένη.

5 Όλοιο μαί που θέλ χαλά καθόλου. Δέν υπάρχει πιά εκείνο το γυαλιστερό χρώμα. Άκόμη και με τον ήλιο και τον άέρα και με την έφιδρωσι μνει λάνα το ίδιο ώροιο μαί χρώμα.

6 Κανονόγια έλκυστική εμφάνισις—μεγάλο μοντέλο—είναι που ποτέ δεν θα την φθάσει κανένα άλλο παρόμοιο προϊόν.

Μπορείτε ΝΑ ΊΔΗΤΕ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΧΡΩΜΑ πριν την άγοράσετε

ΛΥΤΙΣΣΕΤΕ ΤΗΝ ΘΥΡΙΔΑ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΥΘΜΕΝΑ ΤΟΥ ΚΥΤΙΟΥ

ΜΕ ΜΕΡΙΚΕΣ ΔΡΑΧΜΕΣ ΑΠΟΚΤΑΤΕ

Ένα χρώμα θωάνας εύμορρίας

Σάββατον: Ψάρι θ-αστό με μαγιονέζα, σαλάτα. Φασολάκια γιανί, έληδες.

Κυριακή: Πιλάφι άτζίμ ή πιλάφι με σηκοτάκια, σαλάτα χόρτο βραστά. Το βράδυ: Καυτερές τηγανίτες με πατάες βραστές ή πουρέ.

Άλληλογραφία

Ατυχην Ν. Α. Ν.— Σας λυπούμαι με όλη μου την καρδιά, καλή μου φίλη, μα τί να σας πώ; Υπάρχουν πραγματικώς μερικοί χαράκτες, με τους οποίους δεν ξερεί κανείς πως να φερθώ. Όπως μου έχετε ότι έχουν τα πράγματα, τί συμβουλή να σας δώσω; Μπορείτε να ζήσετε μόνι; Το θεωρώ άδύνατον χωρίς οικονομική άνεσηρησία. Να εργασθώ; Είναι τόσο δύσκολο τώρα να βρουν δουλειά άκόμη και αυτοί που έχουν όλα τα προσόντα. Άπό τό γράμμά μου φαίνεται λογική και άσφαλώς πολύ άνώτερη άπ' ότι σας θεωρεί αυτός που σας μεταχειρίζεται τόσο άσχημα. Προσπαθήστε λοιπόν με τον καλό σας τρόπο να συμμορφώσετε τον άνδρα σας. Μην άτελιζώστε. Οά άναγνωρίσω μια μέρα τις προσπάθειές σας αν δείξετε υπομονή και αν έχω λίγη συνείδησι θα καταλάβω πόσο άδικος είναι μαζί σας και θα διορθωθώ. Σας το εύχομαι όλοψυχως. Για κρίμα, ένκρινω αυτή που χρησιμοποείτε. Όσο για το άγγουρόνερο, θα γράψω σε προσέχες τεύχος

ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗΝ ΜΙΚΡΗΝ (Άλιόβριον)

Σε εύχαριστώ, μικρή μου, για τα καλά σου λόγια. Όσο για την συμβουλή που μου ζητείς, έχω να σου άπαντήσω, ότι πρέπει να φροντίσεις να πείσης το άδελφά σου και με την συγκατάθεσι εκείνου μόνο ν' άποφασίσω. Αν εκεί οι δεν πεισθούν, έπομένως δεν θα βρουν να δώσουν την συγκατάθεσι τους, θα πεί πως κάτι θα ξέρουν παραπάνω από σένα. Μην κάμης κάτι, για το όποιον μπορεί να μετανιώσης μια μέρα.

ΦΙΛΙΠΠΟΝ 2 (Καρόττα)

Γό παρελθόν της νέας αυτής είναι ζήτημα δικό της. Είχε κάθε δικαίωμα ν' άγαπήσθω έναν νέο, έφ' όσον δεν την συνδέει τίποτε μαζί σου. Δέν πρέπει λοιπόν αυτό να σε κλονίζει όδίου. Έκείνο που πρέπει να προσέξω, είναι να δής αν αισθάνεται σήμερα τίποτε για σένα, γιατί έν έναντιον περιπτώσει θα είναι παράλογο να συνδέσθω τη ζωή σου μαζί της. Προσέξε επίσης μήπως έρθη κοντό σου μόνο και μόνο για να πειράξω, τον άλλον. Φροντίσε να εξηγηθής μαζί της προφορικώς, όχι με γράμματα.

ΓΙΟΛΑΝΔΑΝ 2—3

Η ζωή μου, άγαπητή μου, είναι πως πρέπει να πές να τον συναντήσθω και να εξηγηθής μαζί του καθαρά. Πάντως, αν δής από τις έξηγήσεις που θα σου δώσω ότι προσπαθώ ν' άποσύρην την συνέχισι των σχέσεών του μαζί σου, πρέπει να φανθώ άξιόπρεπής και να μην έπιμεινής. Τότε μάλιστα να ζητήσης και την έπιστροφή των έπιστολών σου, αφού θέλεις να τις κρατήσθω. Μην έπιμεινής συ στην εξακολούθησι των σχέσεών σας, προτίμησε να σφίξης την καρδιά σου και θα τον ξεχάσεις.

ΠΕΡΙΠΕΠΛΕΓΜΕΝΟΝ

Το μυστηριό δεν είναι πάντοτε το καλύτερο μέσον για να διατηρήσθω την άγατη μιάς γυναίκας. Κουράζει... Έπειτα, αν πραγματικά, όπως λες, δεν έχης τίποτε το σοδορό να της κρύψης, γιατί δεν φροντίζεις με κάθε μέσον να την πείσης για το αίσθημά σου; Γιατί να μην φερθής περισσότερο άντρίσια άπέναντί της; Και γιατί να σε άνοχλούν οι δικαιολογημένες άμφιβολίες εκ μέρους της;

ΑΛΗΘΙΝΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Όπως μου παρουσιάζεις τα πράγματα, δεν βλέπω αυτός ο νέος να έχω σθεσρούς σκοπούς για σένα. Αν όμως θέλεις να βαδίσωθς α πολύτως γι' αυτό, δεν έχεις παρο να του μιλήσης ελεύθερα, να του πής τί σκέπτεσαι και να του δώσης να καταλάβω τα αισθήματά σου. Πάσσε, όστόσο, μήπως, βλέποντας την δική σου άδυναμία, κατορθώσθω και σε άναγκάσω σε άποχωρήσει οι όποιες δεν θα σε όφελαν σου διαλύω.

ΚΑΣΤΑΝΗΝ

Μακριά άπ' τον άνθρωπο αυτόν. Δέν μου άρέσει διόλου άπ' αυτό που μου γράφεις. Δέν μπορεί να είναι ήθικός και νάχη έπομένως και

ήθικούς σκοπούς. Τα λόγια του δίν έχουν καμιά σφραγισι. Τις πράξεις τους να κυττάς.

1) «Ξένων»: Σε παρακαλώ πολύ στείλε μου πάλι την διεύθυνσί σου, γιατί δυστυχώς έχάθηκε.

2) «Εργισμένη καρδιά»: Έπίσης σε παρακαλώ κι' έσένα να μου ξαναστείλεις την διεύθυνσί σου. Όποτε είν τυχόν ή «Μιράντα Ε. Κ.» σου γράψη να σου στείλω το γράμμα της.

3) «Άπογοητευμένη 1—115»: Η δεσποίνη Ροδόπη Μαιδανοπούλου εις Άμαλιόπολιν Νέα Μιτζέλα, έπαρχια Άλμυρο, δέχεται ν' άλληλογραφήσθω μαζί σου.

Κα ΡΕΑ Ρ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΥ - ΚΑΜΑ

Η Γραφολόγος Χ, έλαβε και οά άπάντησθ, κατά σειράν καταχωρήσας, στα υπό τα κάτωθι ψευδώνυμα γράμματα, ληφθέντα μέχρι μεσημέρι 11ης Ιουλίου:

Έρωτημένη Πυργοδέσποινα Μ.Κ. Πιστορίκα Μ. Ε., Ευτυχισμένη Κριτικοπούλα, Έμποροκαταστημάτης Πρέβεζα, Ρέα Κρήτης, Κάδριν Χ., Κορυφή του Φιλιρτίου, Τρελλή Μαθητούλα, Τρελλός Μαθητάκος, Βασίλισσα των Ρόδων, Τσιγγάνια Διαβολάρα, Γλάρος του γιανίου, Λευκό κρινό, Κιάν Καμέν, Άκρογιάλια, Γρασιέλλα Κισανόβιτς, «Αίτη με βαλές, Α.Α.Σ., Ματωμένη Μπαλαίκα, Μαρία Ιωάννα, Άγνο λουλούδι, Μαίρη Λού, Πικρά δάκρυα, Άπελπισμένη ύπαρξις, Ε. Α. Ε. 5, Α. Ω. Πειραιεύς, Τακτικός άναγνώστης, Πασχαλία, Μιράντα Ε. Κ., Κυματοθραύστης Γ. Α., Άνθισμένη Πασχαλία Μ. Κ., Άλέκος Α. Α., Άτυχής Κ. Δ., Μήλον της Έριδος, Πονεμένη καρδιά Γ. Σ., Λεον. Καπλάρ, ελ.3.9, Χαλκίδα, Περίεργος Ρ., Σουλιάτισσα, Βέρβερος Β., Έλένα Χ., Άτυχος Άγρινιον, Καρέκλα Α. Ε. Μ., Α. Κ. Α. 810, Φανόρι των ληστών, Κίτρινος Δαίμων, Άμπελοκήλημα, Μιά πλνγη για πάντα, Θεατρίνος, Άραπάκη Χ. Χ. Χ., Μέρκα, 61—66—33 Κ., Ν. Β. Μ. Δράμα, Πονεμένη ψυχή Δράμα, Ε. Α. 12, Μελοχρονούλα, Άτυχος επί στήμων Π—ς, Καλόμα, Γλυκεία Χαδανέζα 20, Ιλιάννα Χ., Ν. Γ. Σ. 3, Μίγας, Μελοχρονή Καστελιώτισσα, Ευτυχισμένη Μικρούλα, Μιά Νάρκη, Κάτια Τζαυλία.

Η Γραφολόγος Χ, δεν άβ άπάντησθ στο ψευδώνυμο «Άτυχ στην ζωή Α.», διότι έσκακλει μόνον 2.50 δραχμές.

Ο δόκτωρ Καμα έλαβε και οά άπάντησθ, κατά σειράν καταχωρήσας, στα υπό τα κάτωθι ψευδώνυμα γράμματα, ληφθέντα μέχρι μεσημέριας Πέμπτης 11 Ιουλίου:

Μητσούκο Ε. Μ., Ρωμαιοί 9, Καίτη 13, Λωρέτα Ξεκοπούλου, Χαραυγή Κ., Ποπή—Νίκη, Γαλασιπούλι, Ρ.Ο. Α. ΑΝ. Σπορτίβ, Λίττα, Λιμανάκι, Πονεμένη καρδιά Χ' Χ. Τ., Κύμα του Βοσπόρου, Μέγας Άλξ-ξάνδρος, Μάρθα Μ. Φ. Σέρρας, Μικρή ταξιδιώτισσα, Άλάχα, Άλίλα, Τρελλή Στάρ, Ζομπενίτα, Μιά Άγραφιώτισσα, Όστιας, Βίβιαν Ρομένη 11—13, Πικρά δάκρυα 60, Πονεμένη καρδιά Σουζέ, Άνδρομέδα Γ., Ρίκα Δημ. ΠΛ. Άμερ. Φ. Ν. Ηράκλειον, Δημ. Μύστης, Άνθούλη Α. Ε., Χιονάτη Πικ—Νικ, Ξανθούλα Κέρκυρα, Κουτούτσικη, Όρρανούλα Φαρσάλα, Έργασμένη Γυναίκα, Μαρτίου Β., Τζέννη Ν. Σ., Άνατολισσα Μ. Χ., Άγνο λουλούδι Σ. Δ., Γιασεμί Χ., Κυβέλη Κ. Κ., Μικρή Περίεργη, Βασίλισσα Όλγα, Σαούλ Μ., Ευτυχισμένη ύπαρξις ένταυθα,

ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΤΙΓΜΗ...

(Συνέχεια από τη σελίδα 26)

τα που εισέπραξαν εξαντλήθησαν κι' αυτά. Πέρασαν ήδη 3 μήνες σ' αυτή την άθλιότητα.

Μιά νύχτα, ή κ. Γκρενώ, βλέποντας τον άνδρα της σε κακό χάλι, και ξεροντας ότι την έπομένη δεν είχαν να φάνε ούτε ψωμί, έπήρε την άπόφασι ν' άποσύρην ένα χιλιοφραγκό από τη δεσμίδα, που την είχαν κρυμμένη μέσα σε μία τρύπα του τοίχου. Μα ή Γκρενώ την άντελήφθη και σαν τρελλός ώρμησε επάνω της και την έπιασε από τον λαιμό.

—Είσαι τρελλή; έφώναξε. Θέλεις να με χώσης στη φυλακή; Δέν καταλαβαίνεις πως θα μορτωθώμε ένάν άλλας; Ένα χιλιοφραγκό όταν άλλος ό κόσμος ξερη πως δεν έχωμε δεκάρα; Θέλεις να σαπίσω στη φυλακή; Προτιμώ να σε σκοτώσω! Ναι, θα σε σκοτώσω!

Την άλλη μέρα το πρωί ή κυρία Γκρενώ παρουσιάσθηκε στην άστυνομία και ύστερα από λίγες ώρες ώδηγούσαν εκεί σιδηροδέσμιο τον κ. Γκρενώ. Άργότερα τον παρουσίασαν στον άνακριτή Ντουαρέλ.

—Καλημέρα, φίλε μου, ψιθύρισε άργά ό Ντουαρέλ. Έπιτέλους σε τράκωσα. Και σκέψου ότι παρ' όλγιο να μου ξεφυγέτε. Γιατί άπες βράδυ, άκριβώς, έδωσα έισαγή να παύση ή έπιτήρησις σας. Δέν έστάθηκες τυχερός, φίλε μου, και μάλιστα την τελευταία στιγμή...

ΚΛΩΝΤ ΟΡΒΑΛ

ΤΟ ΠΥΚΝΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

(Συνέχεια από τη σελίδα 27)

πέλλα έγέλασε. —Είσαστε ώραίος τύπος, του έλεπε. Άλλά, πάντως, στοιχηματίζω ότι δεν βλέπετε καλά.

Κάτι περίεργο; τα μαλλιά της στο πυκνό αυτό σκοτάδι είχαν πάθει μια μεταμόρφωσι: είχαν πάθει μια μεταμόρφωσι.

Ο Μάρκελος έπέστρεψε πάλι γιαλό-γιαλό, και ήταν εύχαριστήμενος.

Τη στιγμή που άνοιγε την πόρτα του ξενοδοχείου του, άκούσε να τον φωνάζουν.

Ήταν ή Ξανθούλα του. Περίεργο. Στο φός του ηλεκτρικού τα μαλλιά της είχαν ξαναγίνει χρυσά!

—Λοιπόν; την ρώτησε γελώντας. Φθάσατε πριν από μένα;

—Τί έκανε λέει; Έκαμε θυμωμένη ή κοπέλλα. Μπορώ να μάθω που στο διάβολο κρυφτήκατε;

—Τί άνοησιές είναι αυτές που λέτε; Έγώ κάθηκα στο σκοτάδι!

Η ώραία Ξανθούλα τον έκύτταζε περιφρονητικά και έλεπε:

—Άνδρες! Τί συχαμερά πλάσματα! Είστε όλοι άναίσθητοι...

Και του γύρισε τις πλάτες.

ΤΕΑ ΠΕΡΙΒΙ

ΗΛΙΑΣ Π. ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ

Πτυχιούχος Έθν. Πανεπιστημίου

Τέως Βοηθός Εύαγγελισμού

ΔΕΧΕΤΑΙ: Όδός Βερανζέρου 3, Β' δροφος

Πλατεία Κάνιγγος—Τηλ. 33-958.

Θησαυρός